

Harry Potter

JA VIISASTEN
KIVI

J. K. ROWLING

Harry Potter

JA VIISASTEN KIVI

J.K. ROWLING

Harry Potter ja viisasten kivi

Harry Potter ja salaisuuksien kammio

Harry Potter ja Azkabanin vanki

Harry Potter ja liekehtivä pikari

Harry Potter ja Feeniksin kilta

Harry Potter ja puoliverinen prinssi

Harry Potter ja kuoleman varjelukset

J.K. ROWLING

Harry Potter

JA VIISASTEN KIVI

Suomentanut Jaana Kapari

**KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI**

KSNG

28. painos

Englanninkielinen alkuteos Harry Potter and the Philosopher's Stone ilmestyi vuonna 1997 (Bloomsbury Publishing Plc).

Copyright © J. K. Rowling, 1997

Harry Potter names, characters and related indicia are copyright and trademark Warner Bros. © 2000

Fiber used in the manufacturing process of this paper comes from well-managed forest independently certified according to the rules of the Forest Stewardship Council®. The FSC® promotes environmentally appropriate, socially beneficial and economically viable management of the world's forests.

Kustantaja Kustannusosakeyhtiö Tammi
Taskukirjan tuottaja Bonnier Kirjat Oy
Painanut UAB PRINT-IT, Liettuva, 2011
ISBN 978-951-31-6061-6 (nid.)

*Jessicalle, joka rakastaa tarinoita,
Annelle, joka myös rakasti niitä,
ja Dille, joka kuuli tämän ensimmäisenä.*

POIKA JOKA ELÄÄ

Likusteritie nelosen herra ja rouva Dursley sanoivat oikein ylpeinä, että he olivat aivan tavallisia totta tosiaan. Heidän nyt viimeisenä olisi odottanut sekaantuvan mihinkään outhoon tai arvoitukselliseen, koska he eivät kerta kaikkiaan hyväksyneet jonninjoutavuuksia.

Herra Dursley oli johtaja yhtiössä, jonka nimi oli Grunnings ja joka valmisti poria. Hän oli iso riski mies, jolla oli kaulaa tuskin lainkaan, mutta mahtavat viikset hänellä oli. Rouva Dursley oli laiha ja vaalea ja hänen kaulansa oli melkein kaksi kertaa pitempi kuin ihmisten yleensä, mikä olikin erittäin kätevää koska hän kurkotteli usein ahnaasti piha-aitojen yli urkkiessaan naapureiden puuhia. Herra ja rouva Dursleylla oli pieni poika nimeltä Dudley, eikä heidän mielestään sen parempaa poikaa ollut olemassakaan.

Dursleyn perheellä oli kaikki mitä he tahtoivat, mutta lisäksi heillä oli salaisuus, ja eniten maailmassa he pelkäsivät, että joku kaivaisi sen esiin. Heistä tuntui etteivät he kestäisi, jos joku saisi tietää Pottereista. Rouva Potter oli rouva Dursleyn sisar, mutta he eivät olleet tavanneet toisiaan moneen vuoteen. Itse asiassa rouva Dursley oli olevinaan kuin hänellä ei mitään siskoa olisikaan, koska hänen siskonsa ja siskon keltoton aviomies olivat niin epädursleymaisina kuin suinkin oli

mahdollista. Dursleyn pariskuntaa puistatti ajatellakin mitä naapurit sanoisivat, jos Potterit ilmaantuisivat heidän kotikadulle. Dursley tiesivät, että Pottereillakin oli pieni poika, mutta häntä he eivät olleet koskaan nähneetkään. Sekin oli hyvä syy pitää Potterit loitolla, sillä Dursleyt eivät halunneet Dudleyyn seurustelevan sellaisen lapsen kanssa.

Kun herra ja rouva Dursley heräsivät sinä ankeana harmaana tiistaina, jolloin tarinamme alkaa, mikään pilvisessä taivaassa ei enteillyt outoja ja arvoituksellisia tapahtumia, jotka pian kuitenkin alkoivat kautta maan. Herra Dursley hyräili valitessaan tylsimmän solmionsa töihin ja rouva Dursley lörpötti iloisesti kammetessaan parkuvaa Dudleytä syöttötuoliin.

Kumpikaan ei huomannut, kun iso lehtopöllö liihotti ikkunan ohi.

Kello puoli yhdeksältä herra Dursley otti salkkunsaa, suukotti rouvaansa poskelle ja yritti antaa pojalleenkin läksiäisiksi pusun, mutta osui ohi koska Dudley oli saanut kiukku-kohtauksen ja paiskoi parastaikaa muroja seinille. ”Pikku vintiö”, herra Dursley hörähti astuessaan ovesta ulos. Hän meni autoonsa ja peruutti nelosen pihatieltä kadulle.

Kadunkulmassa hän huomasi ensimmäisen omituisen merkin – kissan lukemassa karttaa. Kesti hetken ennen kuin hän tajusi, mitä oli nähnyt – sitten hän heilautti äkkiä päätään ja katsoi uudestaan. Likusteritien kulmauksessa oli kylä juovikas kissa, mutta missään ei näkynyt karttaa. Mitä hän oikein oli ajatellut? Hän räpytti silmiään ja tuijotti kissaa. Kissa tuijotti takaisin. Käännyttyään kulmasta ja ajaessaan eteenpäin herra Dursley tarkkaili kissaa taustapeilistä. Nyt se luki Likusteritien nimikilpeä – ei, sehän vain katsoi

kilpeä, sillä kissat eivät osaa lukea sen paremmin karttoja kuin kilpiäkään. Herra Dursley ravisti päätään ja pudisti kissan mielestään. Ajaessaan kohti kaupunkia hän ei ajatellut muuta kuin isoa poratilausta, jonka hän toivoi sinä päivänä saavansa.

Mutta kaupungin laidalla porat pyyhkiytyivät hänen mielestään. Istuessaan tavallisessa aamuruuhkassa hän ei voinut olla huomaamatta, että liikkeellä näytti olevan erikoisen paljon omituisesti vaatetettuja ihmisiä. Ihmisiä viitoissa. Herra Dursley ei voinut sietää hassusti pukeutuvia ihmisiä – mitä rynttyitä nuorilla näkikään! Hän oletti, että tämä oli taas uusi typerä muoti. Hän rummutti sormillaan ohjauspyörää ja hänen katseensa osui kummajaisjoukkioon, joka seisoi melko lähellä häntä. He kuiskivat kiihtyneinä keskenään. Herra Dursleyta raivostutti kun hän huomasi, etteivät kaikki kummajaiset olleetkaan nuoria. Hyvänen aika, tuokin mies oli varmasti häntä vanhempi ja silti pukeutunut smaragdinvihreään viittaan! Että kehtaakin! Mutta sitten herra Dursleyn mieleen johtui, että tämä taisikin olla jokin älytön mainostemppu – nuo ihmiset keräsivät tietysti rahaa johonkin tarkoitukseen... aivan, niinpä tietysti. Liikenteen virta lipui eteenpäin ja tuokion kuluttua herra Dursley saapui Grunningsin pysäköintialueelle, ja silloin hän ajatteli taas pelkkiä poria.

Herra Dursley istui aina selin ikkunaan yhdeksännessä kerroksessa sijaitsevassa työhuoneessaan. Jos hän ei olisi istunut niin, hänen olisi sinä aamuna ollut vaikea keskittyä poriin. Selin istuessaan hän ei nähnyt pöllöjä, jotka liihottivat taivaalla kirkkaassa päivänvalossa, vaikka alhaalla kadulla kulkevat ihmiset kyllä näkivät ne ja osoittelivat ja toljottivat

suu ammollaan kun pöllö toisensa perään liisi heidän ylitseen. Useimmat heistä eivät olleet koskaan nähneet pöllöä edes yöllä. Mutta herra Dursleyn aamupäivä oli aivan tavallinen ja pöllötön. Hän rähjäsi viidelle ihmiselle. Hän soitti useita tärkeitä puheluita ja rähisi taas vähän. Hän oli oikein hyvällä tuulella lounastuntiin saakka. Silloin hän päätti jaloitella ja kävellä kadun toiselle puolelle ostamaan sämpylän vastapäisestä pullapuodista.

Hän ei muistanut viittaihmissiä ollenkaan ennen kuin näki taas ryhmän sellaisia pullapuodin vieressä. Hän mulkoili heitä vihaisesti kulkiessaan ohi. Hän ei tiennyt miksi, mutta jostain syystä he tekivät hänet levottomaksi. Tämäkin porukka supatti kiihtyneesti eikä herra Dursley nähnyt ainnuttakaan rahankeräysastiaa. Kun herra Dursley kulki takaisin heidän ohitseensa iso paperipussiin pakattu donitsi kädessään, hän erotti muutaman sanan heidän supatuksestaan.

”Potterit, niin juuri, niin minä kuulin –”

”– aivan, heidän poikansa, Harry –”

Herra Dursley pysähtyi kuin naulittuna. Häneen hulmahti pelko. Hän kääntyi katsomaan kuiskuttajia ikään kuin olisi halunnut sanoa heille jotain, mutta päätti että oli viisainta vaieta.

Hän ryntäsi kadun yli, riensi työhuoneeseensa, äyskähti sihteerilleen, ettei häntä saisi häiritä, tarttui puhelimeensa ja ehti melkein valita kotinumeronsa, kunnes muuttikin mielensä. Hän pani kuulokkeen takaisin paikoilleen ja siveli viiksiänsä ja mietti... ei, nyt hän oli typerä. Ei Potter niin erikoinen nimi ollut. Oli varmasti paljon Potter-nimisiä ihmisiä, joilla oli Harry-niminen poika. Ja kun asiaa oikein ajatteli, niin eihän hän ollut varma, että hänen vaimonsa sisaren-

pojan nimi edes oli Harry. Hän ei ollut nähnyt poikaa koskaan. Nimi saattoi olla Harvey. Tai Harold. Ei ollut mitään syytä huolestuttaa vaimoa, joka hermostui aina kun hänen sisarensa vain mainittiinkin. Herra Dursley ei voinut moitita rouvaansa – jos hänellä olisi itsellään ollut sellainen sisar... mutta silti, niin paljon väkeä viitat päällä...

Iltapäivällä hänen oli paljon vaikeampi keskittyä poriin, ja kun hän poistui työpaikaltaan kello viisi, hän oli yhä niin huolissaan että käveli suoraan päin jotakuta heti astuttuaan ovesta ulos.

”Anteeksi”, hän murahti, kun piskuinen vanhus horjahti ja oli kaatua. Herra Dursleyltä meni hetki rajuta, että vanhalla miehellä oli yllään violetti viitta. Mies ei näköjään mennyt lainkaan tolaltaan, vaikka hänet oli miltei tyrnäyttä. Hänen kasvonsa päinvastoin levisivät autuaaseen hymyyn ja hän sanoi kitisevällä äänellä, joka sai ohikulkijat tuijottamaan: ”Älä turhaan pyytele anteeksi, mies hyvä, sillä mikään ei voi minua tänään harmittaa! Riemuitse, sillä tiedät-kai-kuka on vihdoon poissa! Jopa jästien niin kuin sinun tulisi juhlia tätä ihanaa onnenpäivää!”

Halattuaan herra Dursleyn keskiruumista vanhus marssi matkoihinsa.

Herra Dursley oli jähmettynyt paikoilleen. Ventovieras oli halannut häntä. Lisäksi hänestä tuntui, että häntä oli sanottu jästiksi, mitä se sitten merkitsikin. Hän oli päästään pyörällä. Hän riensi autoonsa ja kaasutti kotia kohti toivoen vain kuvittelevansa kaiken, mitä hän ei ollut milloinkaan ennen toivonut, sillä hän ei hyväksynyt mielikuvitusta.

Kun hän kääntyi nelosen pihatielle, hän näki ensimmäiseksi jotain mikä ei kohentanut hänen mielialaansa – sen

juovikkaan kissan jonka hän oli hoksannut aamullakin. Nyt se istui hänen aidallaan. Hän oli varma, että kissa oli sama: sillä oli samat kuviot silmien ympärillä.

"Hus!" herra Dursley sanoi kovalla äänellä.

Kissa ei hievahtanut. Se vain loi herra Dursleyyn tuiman katseen. Oliko se tavallista kissojen käytöstä, herra Dursley pohti. Yrittäen kasata itsensä hän avasi kotiovensa. Hän piti edelleen kiinni päätöksestään, ettei mainitsisi mitään vai-molleen.

Rouva Dursleylla oli ollut mukava, tavallinen päivä. Hän kertoili päivällispöydässä naapurinrouvan ongelmista tyttärensä kanssa ja siitä miten Dudley oli oppinut uuden sanan ("enkä!"). Herra Dursley yritti käyttäytyä tavallisesti. Kun Dudley oli pantu nukkumaan, hän meni olohuoneeseen juuri parahiksi nähdäkseen iltauutisten viimeisen aiheen:

"Lopuksi kerromme vielä, että lintujen tarkkailijat ovat kautta maan ilmoittaneet pöllöjen käyttäytyneen tänään hyvin epätavallisesti. Yleensä pöllöt saalistavat vain yöllä eikä niitä näe lainkaan päivänvalossa, mutta tänään ovat sadat ihmiset nähneet pöllöjen lentelevän ristiin rastiin auringon-noususta asti. Asiantuntijat eivät osaa selittää, miksi pöllöt ovat yhtäkkiä muuttaneet unitottumuksiaan." Uutistenluki-ja hymyili leveästi. "Onpa salaperäistä. Ja nyt, Jim McGuffin ja huomisen sää. Saammeko me yöllä lisää pöllöstateita, Jim?"

"Niin, Ted", säämies sanoi, "siitä minä en tiedä, mutta eivät tänään pelkät pöllöt ole käyttäytyneet kummallisesti. Katsojat ovat soitelleet niinkin kaukaa toisistaan kuin Kentistä, Yorkshirestä ja Dundeesta, ja kertoneet ettei heidän alueillaan satanutkaan tänään vettä niin kuin ennustin eilen,

mutta tähdenlentoja on sen sijaan melkeinpä satanut! Kenties ihmiset ovat juhlineet marraskuun kokkoilta etuajassa – sehän on vasta ensi viikolla! Ensi yöksi minä kuitenkin voin luvata vettä.”

Herra Dursley istui jäykkänä nojatuolissaan. Tähdennentoja kautta maan? Pöllöt lentelevät päivänvalossa? Salaperäisiä viittaihmisia yltympäriinsä? Ja kuiskutusta, kuiskutusta Pottereista...

Rouva Dursley toi olohuoneeseen kaksi kupillista teetä. Nyt ei auttanut. Nyt oli pakko puhua vaimolle. Herra Dursley ryki hermostuneena. ”Äh – Petunia, kulta – ethän kai ole kuullut sisarestasi viime aikoina?”

Kuten arvata saattoi, rouva Dursley näytti järkyttyneeltä ja vihastuneelta. Tavallisestihan he olivat olevinaan kuin hänellä ei olisi siskoa ollutkaan.

”En”, hän tokaisi. ”Miten niin?”

”Hassuja juttuja uutisissa”, herra Dursley mutisi. ”Pöllöjä... tähdenlentoja... ja kaupungilla oli tänään paljon kummallista väkeä...”

”Entä sitten?” rouva Dursley kivahti.

”No, tuli vain mieleeni... että ehkä... se jotenkin liittyisi... tiedäthän sinä... hänen porukkaansa.”

Rouva Dursley särpi teetä yhteenpuristettujen huuliensa raosta. Herra Dursley mietti, uskaltaisiko hän kertoa kuulleen nimen ”Potter”. Hän päätti, ettei uskaltanut. Sen sijaan hän sanoi niin muina miehinä kuin pystyi: ”Heidän poikansa – hänhän taitaa olla nykyään suunnilleen Dudleyn ikäinen?”

”Niinpä kai”, rouva Dursley sanoi jäyhästi.

”Mikä hänen nimensä olikaan? Howard, eikö niin?”

”Harry. Ruma, arkinen nimi, jos saan sanoa.”

”Niinpä niin”, herra Dursley sanoi ja hänen mielialansa laski kamalasti. ”Niin minustakin.”

Hän ei kajonnut aiheeseen enää sanallakaan, kun he kiipesivät yläkertaan mennäkseen nukkumaan. Kun rouva Dursley oli kylpyhuoneessa, herra Dursley hiipi makuuhuoneen ikkunaan ja kurkisti ulos etupihalle. Kissa oli siellä yhä. Se tuijotti Likusteritielle aivan kuin olisi odottanut jotakin.

Kuvitteliko hän olemattomia? Liittyikö kaikki jotenkin Pottereihin? Jos liittyi... ja jos tulisi julki, että he olivat sukua Pottereille – no, sitä hän ei kestäisi.

Dursleyt menivät nukkumaan. Rouva Dursley nukahti nopeasti, mutta herra Dursley makasi valveilla ja pyöritteli päivän tapahtumia mielessään. Viimeiseksi ennen nukahtamista hän ajatteli lohdukseen, että vaikka Potterit olisivatkin sekaantuneet tapahtumiin, heillä ei olisi mitään syytä tulla hänen ja hänen rouvansa lähelle. Potterit tiesivät vallan mainiosti, mitä mieltä hän ja Petunia olivat heistä ja heidän kaltaisistaan... Hän ei käsittänyt, miten hän ja Petunia voisivat joutua mukaan mihinkään mitä kenties oli tekeillä – hän haukotteli ja käänsi kylkeä – tapahtumat eivät voisi vaikuttaa heihin...

Pahastipa hän oli väärässä.

Herra Dursley ehkä vajosikin levottomaan uneen, mutta ulkona aidalla istuvassa kissassa ei näkynyt unisuudesta jälkeäkään. Se istui hievahtamatta kuin patsas, sen katse oli nauliutunut silmää räpäyttämättä Likusteritien kauimpaan kadunkulmaan. Se ei värähtänytkään, kun autonovi paukahi naapurikadulla eikä silloinkaan kun kaksi pöllöä syöksäh-

ti sen pään yli. Alkoi olla keskiyö, kun kissa liikahti.

Muuan mies ilmaantui siihen kulmaukseen, jota kissa oli vahtinut, ilmaantui niin yhtäkkiä ja ääneti että hänen olisi voinut luulla kohonneen maasta. Kissan häntä nyki ja sen silmät kaventuivat.

Mitään sen miehen kaltaista ei ollut koskaan nähty Likusteritiellä. Mies oli pitkä, laiha ja ikivanha päätellen hopeaisista hiuksista ja parrasta, jotka olivat niin pitkät että mies saattoi tunkea ne vyönsä alle. Hän oli pukeutunut pitkään kaapuun, purppuranpunaiseen viittaan, joka laahasi maata, ja korkeakorkoisiin solkisaappaisiin. Hänen puolikuun muotoisten silmälasiansa takana säkenöivät kirkkaat vaaleansiniset silmät ja hänen nenänsä oli hyvin pitkä ja koukkui-nen aivan kuin kuin se olisi murtunut ainakin kahdesti. Miehen nimi oli Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore ei näyttänyt tajuavan tullessa juuri sellaiselle kadulle, joka tahtoi torjua hänet kokonaan nimestä saappaisiin. Hän keskittyi penkomaan viittaansa, etsimään jotakin. Ensin hän ei näyttänyt tajuavan, että häntä tarkkailtiin, mutta sitten hän kohotti yhtäkkiä katseensa kissaan, joka yhä tuijotti häntä kadun toisesta päästä. Jostain syystä häntä huvitti nähdä kissa. Hän hymähti ja sanoi: "Olisi pitänyt arvata."

Hän oli löytänyt etsimänsä sisätaskusta. Se näytti hopeiselta savukkeensytyttimeltä. Hän käänsi sen auki, nosti ylös ja napsautti. Lähin katulamppu sammui hiljaa poksahaen. Hän napsautti esinettä uudestaan – seuraava lamppu lepatti ja pimeni. Hän napsautti pimeytintä kaksitoista kertaa, kunnes kadun varressa ei enää palanut ainutkaan valo lukuun ottamatta kahta hyvin pientä ja kaukaista valotäplää, jotka olivat

häntä tarkkailevan kissan silmät. Jos joku olisi nyt sattunut vilkaisemaan ikkunasta ulos, vaikka tarkkasilmäinen rouva Dursleykin, hän ei olisi erottanut jalkakäytävän tapahtumia. Albus Dumbledore sujautti pimeyttimen takaisin viittansa sisätaskuun ja lähti kulkemaan kohti numero nelosta, jonka edessä hän istuutui aidalle kissan viereen. Hän ei katsonut kissaa, mutta hetken päästä hän puhutteli sitä.

”Hassua nähdä sinut täällä, professori McGarmiwa.”

Hän kääntyi hymyilemään juovikkaalle kissalle, mutta se oli kadonnut. Kissan sijaan hän hymyili sangen vakavan näköiselle naiselle, jolla oli täsmälleen samanmuotoiset neliskanttiset silmälasit kuin kuviot kissan silmien ympärillä olivat olleet. Hänelläkin oli yllään viitta, smaragdinvihreä sellainen. Hänen mustat hiuksensa oli kammattu tiukalle naturalle. Hän näytti selvästi ärtyneeltä.

”Mistä tiesit, että se olin minä?” hän kysyi.

”Professori hyvä, en ole koskaan nähnyt kissan istuvan niin kankeana.”

”Olisit itsekkin kankea, jos olisit kököttänyt koko päivän tiiliaidalla”, professori McGarmiwa sanoi.

”Koko päivän? Kun olisit voinut juhlia? Minä näin varmasti kymmenet pidot ja kestit matkallani tänne.”

Professori McGarmiwa puuskahti kiukkuisesti.

”Niinpä niin, kaikki tosiaan juhliivat”, hän sanoi kärsimättömästi. ”Luulisi, että he ymmärtäisivät vähän varoa, mutta ei – jopa jästit ovat havainneet, että jotain on tekeillä. Siitä kerrottiin heidän uutisissaan.” Hän nytkäytti päätään Dursleyn perheen pimeää olohuoneen ikkunaa kohti. ”Minä kuulin sen. Pöllöparvia... tähdenlentoja... Eivät he sentään läpeensä tyhmiä ole. Pakkohan heidän oli jotain

huomata. Tähdenlentoja Kentissä – se oli taatusti Dedalus Diggle. Hänellä ei ole koskaan järki paljon päätä pakottanut.”

”Ei heitä voi moittia”, Dumbledore sanoi lempeästi. ”Meillä on ollut mitättömän vähän juhlimisen aiheita yhteentoista vuoteen.”

”Minä tiedän sen”, professori McGarmiwa sanoi ärtyneenä. ”Mutta ei meidän sen takia tarvitse mennä sekaisin. Väki on kerrassaan varomatonta, kaduilla kirkkaassa päivänvalossa, eikä edes pukeutuneena jästien vaatteisiin, kertaamassa huhuja.”

Hän loi tässä kohdin äkäisen syrjäsilmyksen Dumbledoreen ikään kuin toivoen, että tämä kertoisi hänelle jotain, mutta kun tämä ei kertonut, hän jatkoi: ”Kävisipä totta vie hienosti, jos juuri sinä päivänä kun tiedät-kai-kuka näyttää lopulta häipyneen, jästit pääsisivät perille meistä. Kai hän on todella poissa, Dumbledore?”

”Siltä se ainakin vaikuttaa”, Dumbledore sanoi. ”Meillä on paljon syytä kiitollisuuteen. Tahtoisitko sitruunatoffeeta?”

”Mitä?”

”Sitruunatoffeeta. Se on eräänlaista jästien makeista, josta minä pidän kovasti.”

”Ei kiitos”, professori McGarmiwa sanoi hyisesti aivan kuin hetki olisi hänen mielestään ollut sopimaton sitruunatoffeelle. ”Kuten sanoin, vaikka tiedät-kai-kuka onkin poissa –”

”Professori hyvä, tottahan sinun kaltaisesi järkevä henkilö voi sentään kutsua häntä nimeltä? Joutavanpäiväistä tuollainen tiedät-kai-kukittelu – minä olen yksitoista vuotta yrittänyt maanitella ihmisiä kutsumaan häntä hänen oikealla

nimellään: Voldemort.” Professori McGarmiwa hätkähti, mutta Dumbledore irrotteli kahta sitruunatoffeeta toisistaan eikä näyttänyt huomaavan sitä. ”Koko juttu käy niin sekavaksi, jos me aina vain sanomme ‘tiedät-kai-kuka’. Minä en ole ikinä käsittänyt, miksi kenenkään tarvitsisi pelätä lausussaan Voldemortin nimen.”

”Tiedän kyllä, ettet sinä ole käsittänyt”, professori McGarmiwa sanoi kuulostaen osin raivostuneelta, osin ihailevalta. ”Mutta sinä oletkin eri asia. Kaikkihan sen tietävät, ettei tiedät-kai-ku-äh, olkoon, Voldemort pelännyt muita kuin sinua.”

”Nyt sinä imartelet”, Dumbledore sanoi tyyneästi. ”Voldemortilla oli voimia, jollaisia minulle ei milloinkaan tule.”

”Ainoastaan siksi että sinä olet liian – tuota – jalo käyttäksesi niitä.”

”Onneksi on pimeä. Minä en ole punastunut tällä tavalla kertaakaan sen jälkeen kun matami Pomfrey sanoi pitävänsä korvalapuistani.”

Professori McGarmiwa loi äkäisen katseen Dumbledoreen ja sanoi: ”Pöllöt eivät ole mitään verrattuna ympäriinsä lenteleviin huhuihin. Tiedätkö mistä nyt puhutaan? Siitä miksi hän katosi? Siitä mikä lopulta pysäytti hänet?”

Professori McGarmiwa tuntui päässeensä asiaan josta hän kiihkeimmin tahtoi keskustella, todelliseen syyhyyn jonka takia hän oli odotellut koko päivän kylmällä ja kovalla aidalla, sillä sen paremmin kissana kuin naisenakaan hän ei ollut milloinkaan naulinnut Dumbledoreen niin läpituokevaa katsetta kuin nyt. Oli ilmiselvää, ettei hän suostuisi uskomaan nyt kiertäviä huhuja, ellei Dumbledore nimenomaan sanoisi niiden olevan totta. Dumbledore puolestaan kuori

uutta sitruunatoffeeta paperista eikä vastannut.

”Puhutaan nimittäin sellaista”, professori painosti edelleen, ”että Voldemort ilmaantui viime yönä Godrickin notkoon. Hän meni kuulemma etsimään Pottereita. Huhutaan, että Lily ja James Potter olisivat – olisivat – että he olisivat – saaneet surmansa.”

Dumbledore painoi päänsä. Professori McGarmiwa haukkoi henkeä.

”Lily ja James... minä en voi uskoa... minä en halua uskoa... Voi, Albus...”

Dumbledore kurkotti taputtamaan professorin olkapäätä. ”Aivan... aivan...” hän sanoi murheellisena.

Professori McGarmiwan ääni vapisi kun hän jatkoi: ”Eikä siinä kaikki. Sanotaan, että hän yritti surmata Potterien pojan, Harryn. Mutta – ei pystynyt. Hän ei pystynyt surmaamaan sitä pientä poikaa. Kukaan ei tiedä miksi tai miten, mutta sanotaan, että kun Voldemort ei pystynyt tappamaan Harry Potteria, hänen voimansa jotenkin murenivat – ja siksi hän on nyt poissa.”

Dumbledore nyökkäsi synkkänä.

”Se on – se on siis totta?” professori McGarmiwa sopersi. ”Kaiken sen jälkeen mitä hän on tehnyt... kaikkien hänen tappamiensa ihmisten jälkeen... hän ei pystynyt tappamaan pikkuista poikaa? Sehän on tyrmistyttävää... ties millä häntä on yritetty estää... mutta miten taivaan tähden Harry jäi henkiin?”

”Me voimme vain arvailla”, Dumbledore sanoi. ”Emme ehkä saa koskaan tietää.”

Professori McGarmiwa kaivoi esiin pitsinenäliinan ja paineli sillä silmiään silmälasiansa takana. Dumbledore niis-

kautti kuuluvasti, otti kultakellon taskustaan ja tutkaili sitä. Se oli merkillinen kello. Siinä oli kaksitoista viisaria eikä ainuttakaan numeroa. Numeroiden sijaan sen reunoilla liikkui pieniä planeettoja. Dumbledore ilmeisesti kuitenkin ymmärsi sitä, koska hän pani sen takaisin taskuunsa ja sanoi: "Hagrid on myöhässä. Hän kai sinulle sivumennen sanoen kertoi, että tulisin tänne?"

"Hän", professori McGarmiwa sanoi. "Etkä sinä varmaankaan aio kertoa minulle, miksi sinä olet juuri täällä?"

"Tulin toimittamaan Harryn hänen tätinsä ja setänsä hoiviin. He ovat nyt hänen ainoat sukulaisensa."

"Et kai tarkoita – ethän sinä voi tarkoittaa niitä ihmisiä, jotka asuvat tuolla?" professori McGarmiwa kiljaisi, hypähti seisaalleen ja osoitti nelostaloa. "Dumbledore – et voi tarkoittaa. Minä olen tarkkaillut heitä koko päivän. Et löydä mistään kahta ihmistä, jotka olisivat vähemmän meidän kaltaisiamme. Heillä on poika – näin kun poika potki äitiään koko matkan tuossa kadulla, parkui karkkia. Harry Potterko asuisi täällä?"

"Se on hänelle paras paikka", Dumbledore sanoi tiukasti. "Hänen tätinsä ja setänsä voivat selittää hänelle kaiken, kunhan hän vähän kasvaa. Minä kirjoitin heille kirjeen."

"Kirjeen?" professori McGarmiwa toisti voimattomana ja istuutui taas aidalle. "Älä viitsi, Dumbledore, kuvitteletko että voit selittää tämän kaiken kirjeessä? Nuo ihmiset eivät ikinä ymmärrä häntä! Hänestä tulee kuuluisa – legenda – en yhtään ihmettelisi vaikka tämä päivä vielä joskus tunnettaiisiin Harry Potterin päivänä – Harrysta kirjoitetaan kirjoja – jokainen lapsi meidän maailmassamme oppii tuntemaan hänen nimensä!"

”Aivan niin”, Dumbledore sanoi katsellen hyvin totisena puolikuun muotoisten lasiensa yli. ”Se riittäisi sekoittamaan pojan kuin pojan pään. Kuuluisa ennen kuin osaa kävellä ja puhua! Kuuluisa syystä jota ei itse edes muista! Etkö käsitä, miten paljon parempi hänen on kasvaa kaukana tästä kaikesta, ennen kuin on valmis ymmärtämään tämän?”

Professori McGarmiwa avasi suunsa, muutti mielensä, nielaisi ja sanoi sitten: ”Kyllä – kyllä, olet oikeassa, totta kai. Mutta miten poika tulee tänne?” Hän silmäili äkkiä Dumbledoren viittaa kuin olisi uskonut, että Harry olisi piilossa sen uumenissa.

”Hagrid tuo hänet.”

”Onko sinusta – viisasta – luottaa Hagridiin niin tärkeässä asiassa?”

”Minä uskoisin vaikka oman elämäni Hagridin käsiin”, Dumbledore sanoi.

”En väitä, ettei hänellä olisi sydän paikallaan”, professori McGarmiwa myönsi vastahakoisesti, ”muttet voi väittää, ettei hän olisi huolimaton. Hänellä on taipumus – mikä se oli?”

Matala jyly oli rikkonut heitä ympäröineen hiljaisuuden. Jyly vahvistui tasaisesti ja he katsoivat katua oikeaan ja vasempaan nähdäkseen ajovalojen paisteen. Jyly yltyi pauhuksi ja he kohottivat katseensa taivaisiin. Valtava moottoripyörä laskeutui ilman halki ja tupsahti kadulle heidän eteensä.

Jos moottoripyörä olikin valtava, se ei ollut mitään verrattuna mieheen joka istui sen selässä. Mies oli pituudeltaan melkein kaksinkertainen tavalliseen mieheen verrattuna ja leveydeltään ainakin viisinkertainen. Hän näytti kaikin puolin liian isolta ollakseen olemassa ja samalla hurjan kesyttömältä – pitkät tuuheet takut mustaa tukkaa ja partaa peitti-

vät hänen kasvonsa melkein kokonaan, hänen kätensä olivat roskapöntön kannen kokoiset ja hänen jalkansa nahkasaappaissa kuin delfiininpoikaset. Valtavilla lihaksikkailta käsivarsillaan hän kantoi huopakääröä.

"Hagrid", Dumbledore sanoi kuulostaen huojentuneelta. "Vihdoinkin. Mistä sinä sait moottoripyörän?"

"Minä lainasin sen", jättiläinen vastasi ja kiipesi puhuesaan varovaisesti moottoripyörän selästä. "Nuori Sirius Musta lainasi sen mulle. Minä toin pojan."

"Ei kai ollut hankaluuksia?"

"Ei – talo oli aika mäskänä, mutta minä sain pojan kunnialla ulos ennen ku jästit alko parveileen siellä. Poitsu nukahti jossain Bristolin yllä."

Dumbledore ja professori McGarmiwa kumartuivat huopakäärön ylle. Käärön sisästä pilkotti poikavauva, joka nukkui sikeästi. Pojan otsalla olevan sysimustan hiustupsun alla näkyi erikoisen muotoinen haava, se oli kuin salama.

"Tuohonko –?" professori McGarmiwa kuiskasi.

"Siihen", Dumbledore sanoi. "Siitä jää arpi ikuisiksi ajoiksi."

"Etkö voisi tehdä sille jotain?"

"En tekisi vaikka voisinkin. Arvista voi olla hyötyä. Minulla on itselläni vasemman polven yläpuolella arpi, joka on täydellinen Lontoon maanalaisen kartta. No – anna hänet tänne, Hagrid – meidän on paras hoitaa homma."

Dumbledore otti Harryn syliinsä ja kääntyi Dursleyn taloon päin.

"Saisinko – saisinko hyvästellä sen?" Hagrid pyysi.

Hän kumarsi suuren, pörröisen päänsä Harryn ylle ja antoi hänelle varmasti hyvin raapivan, partaisen pusun. Sit-

ten Hagrid yhtäkkiä ulvaisi kuin haavoittunut koira.

”Shh!” professori McGarmiwa hyssytti, ”sinähän herätät jästit!”

”A-a-anteeksi”, Hagrid nyyhkytti, kaivoi ison pilkullisen nenäliinan esiin ja hautasi kasvonsa siihen. ”Mutta minä e-e-en kestä tätä – Lily ja James on kuollu – ja pikkanen Harry-raasu joutuu asuun jästien kanssa – ”

”Niin, niin, surullistahan se on, mutta ryhdistäydy nyt, Hagrid, ettei meitä löydetä”, professori McGarmiwa kuis-kasi ja taputteli Hagridia hellästi käsivarteen samalla kun Dumbledore astui matalan aidan yli ja käveli talon etuovelle. Dumbledore laski Harryn hellävaroen kynnykselle, otti kirjeen viittansa poimuista, työnsi sen Harryn huopiin ja palasi sitten muiden kahden luo. He seisoivat kaikki kolme kokonaisen minuutin katselemassa pikkuista nyyttiä; Hagridin hartiat hytkyivät, professori McGarmiwa räpytti vimmatusti silmiään ja Dumbledoren silmistä oli sammunut niissä yleensä tuikkiva valo.

”No niin”, Dumbledore sanoi lopulta, ”se siitä. Meillä ei ole muuta asiaa täällä. Voimme yhtä hyvin mennä juhlimaan muiden kanssa.”

”Joo”, Hagrid sanoi hyvin vaimealla äänellä, ”minä meen viemään Siriukselle pyörän takas. Oitä, professori McGarmiwa – öitä, professori Dumbledore.”

Hagrid pyyhki vuolaasti vuotavia silmiään takin hihaan ja nousi moottoripyörän selkään. Hän potkaisi moottorin käyntiin ja pyörä nousi jyristen ilmaan ja katosi yöhön.

”Me tapaamme varmasti pian taas”, Dumbledore sanoi ja nyökkäsi professori McGarmiwalle. Professori McGarmiwa niisti nenänsä.

Dumbledore kääntyi ja lähti kävelemään katua pois päin. Kulmauksessa hän pysähtyi ja kaivoi hopeisen pimeyttimen esiin. Hän napsautti sitä kerran ja kaikki kaksitoista valopalloa kiisivät takaisin jokainen omaan katulamppuunsa niin että Likusteritie hehkui äkkiä oranssina ja Dumbledore erotti juovikkaan-kissan, joka livahti kulman taakse kadun toisessa päässä. Hän näki juuri ja juuri huopamytyin nelostalon kynnyksellä.

”Onnea matkaan, Harry”, hän mutisi. Hän kääntyi kannoillaan, hulmautti viittaansa ja katosi.

Tuulenviri pörhisti siistejä pensasaitoja Likusteritiellä, joka oli hiljainen ja siivo katu musteisen taivan alla, vihovii-meinen paikka jossa voisi odottaa tapahtuvan kummia. Harry Potter käänsi kylkeä huopiensa sisässä, muttei herännyt. Toinen pieni käsi sulkeutui viereen jätetyn kirjeen ympärille ja poika jatkoi uniaan tietämättä olevansa erityinen, tietämättä olevansa kuuluisa, tietämättä heräävänsä muutama tunnin kuluttua rouva Dursleyn kirkaisuun kun tämä avaa etuoven pannakseen tyhjät maitopullot ulos, tietämättä sitäkään ettei hänen Dudley-serkkunsa muutama viikkoon muuta tekisikään kuin tökkisi ja nipistelisi häntä... hän ei voinut mitenkään tietää, että juuri sillä hetkellä ihmiset tapasivat toisiaan salaa kautta maan, kohottivat lasinsa ilmaan ja sanoivat hiljaisella äänellä: ”Harry Potterille – pojalle joka elää!”

KATOAVAINEN LASI

Oli kulunut melkein kymmenen vuotta siitä kun Dursleyt olivat aamulla herättyään löytäneet rouvan sisarenpojan kynnykseltään, mutta Likusteritie oli muuttunut tuskin lainkaan. Aamuaurinko paistoi samoille siisteille etupihoille ja hehkutti edelleen Dursleyn etuoven messinkinelosta. Se loi säteensä heidän olohuoneeseensa, joka oli miltei tismalleen samanlainen kuin sinä iltana, jolloin herra Dursley näki kohtalokkaan uutisraportin pöllöistä. Ajan kulumisen näki oikeastaan vain takanreunuksella olevista valokuvista. Kymmenen vuotta sitten reunuksella oli ollut useita kuvia josta-kin, mikä näytti isolta vaaleanpunaiselta rantapallolta jolla oli yllään erivärisiä tupsulakkeja. Mutta enää ei Dudley Dursley ollut vauva, ja nyt valokuvissa olikin iso vaalea poika, joka ajoi ensimmäistä polkupyöräänsä tai istui kiertävän tivolin karusellissa, pelasi tietokonepeliä isänsä kanssa tai oli äitinsä halattavana ja suukoteltavana. Huoneessa ei ollut minkäänlaista merkkiä siitä, että talossa asuisi toinenkin poika.

Siellä Harry Potter silti yhä asui, nukkui parastaikaa muttei enää kauan. Hänen Petunia-tätinsä oli hereillä ja juuri tädin kimakka ääni oli Harryn aamun ensimmäinen ääni.

”Ylös! Nouse! Heti!”

Harry heräsi säpsähtäen. Hänen tätinsä koputti uudestaan oveen.

"Ylös!" täti kirkui. Harry kuuli, kun täti käveli keittiöön ja sitten hän kuuli kun paistinpannu kolahti liedelle. Hän kierähti selälleen ja yritti muistaa unen, jota oli nähnyt. Se oli ollut hyvä uni. Siinä oli ollut lentävä moottoripyörä. Harrylla oli kumma tunne, että hän oli nähnyt saman unen aikaisemminkin.

Hänen tätinsä oli taas oven takana.

"Joko sinä nousit?" täti tivasi.

"Melkein", Harry vastasi.

"No, liikettä nyt, sinun täytyy tulla vahtimaan pekonia. Ja katsokin, ettet anna sen palaa. Kaiken täytyy olla täydellistä, kun on Duddyn syntymäpäivä."

Harry voihkaisi.

"Mitä sinä sanoit?" hänen tätinsä tiuskahti oven takana.

"En mitään, en mitään..."

Dudleyn syntymäpäivä – miten hän olikin unohtanut sen? Harry nousi hitaasti sängystä ja alkoi etsiä sukkia. Hän löysi parin sänkynsä alta ja nyppäistyään toisesta hämähäkin hän puki sukat jalkaansa. Harry oli tottunut hämähäkkeihin, koska portaiden alla oleva komero oli niitä täynnä ja siinä komerossa hän nukkui.

Pukeuduttuaan Harry meni eteisen kautta keittiöön. Pöytä oli melkein kadonnut Dudleyn syntymäpäivälahjojen alle. Dudley oli näköjään saanut uuden tietokoneen niin kuin oli toivonut, samoin kuin toisen television ja kilpapyörän. Harrylle oli arvoitus, miksi Dudley oli edes toivonut kilpapyörää, Dudley oli nimittäin tosi lihava ja inhosi liikuntaa – paitsi tietysti silloin kun siinä sai täräyttää jotakuta

nyrkillä. Dudleyn lempinyrkkeilysäkki oli Harry, mutta kovin usein hän ei saanut Harrya kiinni. Harry oli hyvin nopsajalkainen, vaikkei sitä arvannutkaan päältä päin.

Saattoihan sekin vaikuttaa, että Harry asui pimeässä komerossa, mutta joka tapauksessa hän oli aina ollut ikäisekseen pieni ja hintelä. Ja hän näytti todellistakin pienemmältä ja hintelämmältä, koska hänen vaatteensa olivat Dudleyn vanhoja ja Dudley oli nelisen kertaa isompi kuin hän. Harrylla oli laiha naama, muhkuraiset polvet, musta tukka ja kirkkaanvihreät silmät. Hänellä oli pyöreät silmälasit, jotka oli liimattu teipillä kasaan kaikkien niiden kertojen jälkeen jolloin Dudley oli iskenyt häntä kuonoon. Harry piti ulkonäössään vain siitä hyvin ohuesta salaman muotoisesta arvesta, joka oli hänen otsassaan. Se oli ollut hänellä niin kauan kuin hän muisti ja ensimmäinen asia, jota hän muisti kysyneensä Petunia-tädiltä, oli se miten hän oli sen saanut.

"Se tuli siinä kolarissa silloin kun vanhempasi kuolivat", Petunia-täti oli sanonut. "Äläkä kysele."

Älä kysele – se oli tärkein sääntö, jos Dursleyn perheessä tahtoi elää rauhassa.

Vernon-setä tuli keittiöön, kun Harry käänteli pekonia ympäri.

"Kampaa tukkasi!" hän ärjähti aamutervehdykseksi.

Noin kerran viikossa Vernon-setä katsoi sanomalehtensä reunan yli ja huusi, että Harryn tukka täytyi leikata. Harryn tukka oli leikattu varmaan useammin kuin muiden hänen luokkansa poikien hiukset yhteensä, mutta siitä ei ollut apua, koska hänen tukkansa kerta kaikkiaan kasvoi sillä tavalla – rehottamalla.

Harry paistoi munia, kun Dudley saapui keittiöön äitin-

sä kanssa. Dudley muistutti suuresti Vernon-setää. Hänellä oli iso vaaleanpunainen naama, vähänläntä kaula, pienet vetistävät siniset silmät ja paksu vaalea tukka, joka roikkui litanana hänen paksussa läskipäässään. Petunia-täti sanoi usein, että Dudley muistutti enkelivauvaa – Harry sanoi usein, että Dudley muistutti porsasta peruukki päässään.

Harry kattoi muna- ja pekonilautaset pöydälle, mikä oli hankalaa koska tilaa ei ollut paljon. Dudley laski sillä välin lahjansa. Hänen naamansa venähti.

”Kolmekymmentäkuusi”, hän sanoi kohottaen katseensa äitiinsä ja isäänsä. ”Siinä on kaksi vähemmän kuin viime vuonna.”

”Kultaseni, sinä et tainnut laskea Marge-tädin lahjaa, se on täällä tämän äitin ja isin ison lahjan alla.”

”Hyvä on, kolmekymmentäseitsemän sitten”, Dudley sanoi lehahtaen punanaamaiseksi – Harry, joka näki valtaisan Dudley-kiukkukohtauksen tekevän tuloaan, alkoi hotkia pekoniaan niin nopeasti kuin suinkin pystyi siltä varalta että Dudley kaataisi pöydän nurin.

Petunia-tätikin taisi vainuta vaaran, koska hän sanoi pikaisesti: ”Ja me ostamme tänään vielä kaksi lahjaa lisää, kun lähdemme ulos. Miltäs se kuulostaa, mussukka? Vielä kaksi lahjaa. Käykö se?”

Dudley mietti hetken. Se näytti rasittavalta puuhalta. Lopulta hän sanoi hitaasti: ”Silloin niitä on kolmekymmentä... kolmekymmentä...”

”Kolmekymmentäyhdeksän, söpöliini”, Petunia-täti sanoi.

”Ai.” Dudley rojahti istualleen ja kahmaisi lähimmän paketin. ”Olkoon sitten.”

Vernon-setä myhäili.

”Pikku vintiö osaa vaatia omaansa, aivan niin kuin isänsä. Niin sitä pitää, Dudley!” Hän pörrötti Dudleyn tukkaa.

Juuri silloin puhelin soi ja Petunia-täti meni vastaamaan siihen ja Harry ja Vernon-setä jäivät katselemaan, kun Dudley kaivoi paketeistaan kilpapyörän, kaitafilmikameran, kauko-ohjattavan lentokoneen, kuusitoista uutta tietokonepeliä ja videonauhurin. Hän repi juuri paperia kultaisen rannekelon päältä, kun Petunia-täti tuli puhelimesta näyttäen yhtä aikaa vihaiselta ja huolestuneelta.

”Huonoja uutisia, Vernon”, hän sanoi. ”Rouva Figgiltä on mennyt jalka poikki. Hän ei voi ottaa tuota.” Petunia-täti nyki päätään Harryn suuntaan.

Dudleyn suu loksahdi kauhusta ammolleen, mutta Harryn sydän hypähti. Joka vuosi Dudleyn syntymäpäivänä Dudleyn vanhemmat veivät pojan ja yhden tämän kaverin koko päiväksi jonnekin – seikkailupuistoon, hampurilaisbaariin tai elokuviin. Joka vuosi Harry jätettiin siksi aikaa höperölle vanharouva Figgille, joka asui kahden kadunvälin päässä. Harryn mielestä siellä oli kamalaa. Koko talo lemusi kaalilta ja rouva Figg pakotti hänet katsomaan kuvia lukuisista kissoista, joita hän oli vuosien varrella omistanut.

”Mitä nyt tehdään?” Petunia-täti sanoi ja heitti Harryyn hurjistuneen katseen ikään kuin tämä olisi suunnitellut koko jutun. Harry tiesi, että hänen kuuluisi olla pahoillaan kun rouva Figgins jalka oli mennyt poikki, mutta helppoa se ei ollut, koska hän muisti samalla että kuluisi kokonainen vuosi ennen kuin hän joutuisi taas katsomaan kuvia Miukusta, Tuiskusta, Tassusesta ja Hattarasta.

”Soitetaan Margelle”, Vernon-setä ehdotti.

”Älä hölmöile, Vernon, hän inhoaa poikaa.”

Dursleyt puhuivat Harrysta usein niin kuin hän ei olisi läsnä – tai pikemminkin niin kuin hän olisi jotain kamalan iljettävää, joka ei ymmärrä puhetta, vaikkapa etana.

”Entä se mikä-hänen-nimensä-taas-olikaan, se sinun ystäväsi – Yvonne?”

”Lomalla Mallorcalla”, Petunia-täti tiuskaisi.

”Voisittehan te vain jättää minut tänne”, Harry pisti toiveikkaana väliin (hän voisi vaihteeksi katsoa televisiosta mitä itse tahtoisi ja kenties jopa väsätä jotain Dudleyn tietokoneella).

Petunia-täti näytti siltä kuin olisi juuri nielaissut sitruunan.

”Ja kun tulisimme takaisin, täällä olisi talo raunioina?” hän ärjäisi.

”En minä taloa räjäyttäisi”, Harry sanoi mutta kukaan ei kuunnellut.

”Kaipa me voisimme ottaa hänet mukaan eläintarhaan”, Petunia-täti sanoi verkalleen, ”... ja jättää siellä autoon...”

”Se on uusi auto, tuo ei siinä yksin istu...”

Dudley alkoi vollottaa kovaan ääneen. Ei hän itse asiassa oikeasti itkenyt, hän ei ollut itkenyt oikeasti moneen vuoteen, mutta hän tiesi, että jos hän kurtistaisi naamaansa ja ulvoisi, hänen äitinsä antaisi hänelle periksi mitä vain.

”Uppista Dudiduppista, älä itke, äitsykkä ei anna tuon pilata sinun ikiomaa päiväsi!” hän huudahti ja heittäytyi halaamaan poikaansa.

”Minä... en... tahdo... että... t-t-tuo tulee!” Dudley kiljui mahtavien tekonyyhkytysten välissä. ”Se aina pi-pilaa kaiken!” Hän väläytti Harrylle häijyn hymyn äitinsä käsivarsien puristuksista.

Juuri silloin soi ovikello. ”Herran pieksut, nyt ne tulivat!” Petunia-täti parkaisi hädissään – ja hetken kuluttua Dudleyn paras kaveri Piers Polkiss käveli sisään äitinsä kanssa. Piers oli ruipelo poika, jolla oli naama kuin rotalla. Hän oli yleensä se, joka piteli uhrin käsiä selän takana, kun Dudley löi. Dudley lakkasi oitis teeskentelemästä itkua.

Puolen tunnin kuluttua Harry, joka tuskin uskoi tuuriin, istui Piersin ja Dudleyn kanssa Dursleyn auton takapenkillä ja oli menossa eläintarhaan ensimmäistä kertaa elämässään. Täti ja setä eivät olleet keksineet minne muuallekaan panisivat hänet, mutta ennen lähtöä Vernon-setä oli vienyt Harryn syrjemmälle.

”Minä varoitan sinua”, hän oli sanonut tungettuaan ison punertavan naamansa ylhäältä päin melkein kiinni Harryn kasvoihin, ”Minä varoitan sinua, poika – vähänkin jotain kieroä, mitä vain – niin sinä saat olla komerossa tästä päivästä jouluu asti.”

”En minä tee mitään”, Harry oli sanonut, ”ihan totta...”

Mutta Vernon-setä ei ollut uskonut häntä. Kukaan ei koskaan uskonut häntä.

Ongelma oli se, että Harryn lähettyvillä tapahtui usein kummia, eikä auttanut vaikka hän kuinka selitti, ettei hän niitä kummia pannut tapahtumaan.

Kerran Petunia-täti oli tympääntynyt, kun Harry oli taas tullut parturista sen näköisenä kuin ei olisi siellä käynyt-kään. Täti oli tarttunut keittiösaksiin ja leikannut pojan tukkan niin lyhyeksi että se oli melkein kalju lukuun ottamatta otsatukkaa, jonka hän jätti ”peittämään sen kammottavan arven”. Dudley oli nauranut vatsa vääränä Harrylle, joka oli viettänyt unettoman yön kuvitellen seuraavaa päivää koulus-

sa, missä häntä jo entuudestaan pilkattiin roikkuvista vaateista ja teipatuista silmälaseista. Aamulla ylös noustuaan hän oli kuitenkin huomannut, että hänen tukkansa oli melko tarkalleen sellainen kuin se oli ollut ennen kuin Petunia-täti oli kyninyt sen. Hänelle oli annettu siitä hyvästä viikko komeroa, vaikka hän oli kovasti yrittänyt selittää, ettei hän osannut selittää, miten tukka oli kasvanut niin nopeasti takaisin.

Erään toisen kerran Petunia-täti oli yrittänyt pakottaa häntä pitämään erikoisen kuvottavaa Dudleyn vanhaa villapaitaa (ruskeaa oranssein koristetupsuin). Mitä lujemmin täti oli yrittänyt kiskoa paitaa Harryn pään yli, sitä pienemmäksi paita oli näyttänyt käyvän, kunnes se viimein olisi sopinut ehkä käsinukelle, muttei todellakaan Harrylle. Petunia-täti oli tuuminut, että paita oli kai kutistunut pesussa, eikä Harry suureksi helpotukseksen saanutkaan rangais- tusta.

Kerran hän oli joutunut kauheisiin vaikeuksiin, kun hänet oli löydetty koulun keittiön katolta. Dudleyn jengi oli ajanut häntä tavalliseen tapansa takaa ja yhtäkkiä Harry oli niin omaksi kuin muidenkin hämmästykseksi huomannut istuvansa savupiipun nokassa. Dursleyt olivat saaneet hyvin kiukkuisen kirjeen Harryn koulun rehtorilta, joka oli ilmoittanut että Harry oli kiipeillyt koulun katolla. Mutta ei Harry ollut muuta tehnyt kuin yrittänyt (ja sen hän huusi Vernon-sedälle komeronsa lukitun oven takaa) hypätä keittiön ovien vieressä olevien isojen roskapönttöjen taakse. Harry otaksui tuulen tarttuneen häneen kesken hypyn.

Mutta tänään ei mikään menisi pieleen. Kannatti jopa sietää Dudleyn ja Piersin seuraa kun pääsi päiväksi jonnekin

muualle kuin kouluun, komeroon tai rouva Figgin kaalinhajaiseen olohuoneeseen.

Ajaessaan autoa Vernon-setä rutisi Petunia-tädille. Hän rutisi mielellään monesta seikasta – työkaverit, Harry, kunnanvaltuusto, Harry, pankki ja Harry olivat vain muutamia hänen suosikkiaiheistaan. Tämän aamun aihe oli moottoripyörät.

”... pörräävät ympäriinsä kuin mielipuolet, mokomat nuorisorikolliset”, hän sanoi kun moottoripyörä ohitti heidät.

”Minä näin unta moottoripyörästä”, Harry sanoi muistaessaan sen äkkiä. ”Se lensi.”

Vernon-setä oli törmätä päin edessä ajavaa autoa. Hän kääntyi saman tien ympäri istuimellaan ja hänen naamansa näytti viiksekkäältä jättipunajuurelta, kun hän huusi Harrylle: ”MOOTTORIPYÖRÄT EIVÄT LENNÄ!”

Dudley ja Piers tirskuivat.

”Eivät tietenkään”, Harry sanoi. ”Se oli vain uni.”

Mutta hän toivoi, ettei olisi sanonut mitään. Jos Dursleyt jotain inhosivat vielä enemmän kuin kyselemistä, niin sitä että hän sanoi jonkin tehneen jotain mitä sen ei kuuluisi tehdä, olipa kyse sitten unesta tai vaikkapa sarjakuvasta – he tuntuivat pelkäävän, että hän saisi vaarallisia virikkeitä.

Päivä oli hyvin aurinkoinen lauantai ja eläintarha oli tupaten täynnä perheitä. Dursleyt ostivat Dudleylle ja Piersille isot suklaajäätelöt sisäänkäynnin vierestä ja sitten, koska kioskin hymyilevä nainen oli ehtinyt kysyä Harrylta mitä tälle saisi olla ennen kuin he ehtivät kiikuttaa hänet pois, he ostivat Harrylle halvan sitruunamehujään. Sekään ei ollut hassumpi, Harry ajatteli nuollessaan mehujäätä samalla kun

he katselivat gorillaa, joka raapi päätään ja muistutti huomattavasti Dudleyta paitsi ettei se ollut vaalea.

Harryn aamupäivä oli paras pitkiin aikoihin. Hän käveli koko ajan visusti hiukan etäällä Dursleyista, jotteivät Dudley ja Piers, jotka alkoivat lounaaseen mennessä jo kyllästyä eläimiin, lankeaisi vanhaan lempiharrastukseensa eli Harryn hakkaamiseen. He söivät eläintarhan kahvilassa, ja kun Dudley sai raivokohtauksen koska hänen nuorisopihvinsä ei ollut tarpeeksi iso, Vernon-setä osti hänelle uuden ja Harry sai syödä ensimmäisen loppuun.

Jälkeenpäin Harrysta tuntui, että hänen olisi pitänyt arvata ettei mikään niin hyvä voinut kestää kauan.

Lounaan jälkeen he menivät matelijataloon. Siellä oli viileää ja pimeää ja seinillä oli valaistuja ikkunoita. Ikkunoiden takana ryömi ja luikersi monenmoisia liskoja ja käärmeitä oksien ja kivien yli. Dudley ja Piers halusivat nähdä valtavat myrkylliset kobrat ja paksut ihmisiä rusementavat pytonit. Dudley löysi nopeasti koko talon suurimman käärmeen. Se olisi voinut kietoutua kahdesti Vernon-sedän auton ympäri ja murskata sen roskapönttökuntoon – mutta sillä hetkellä se ei näyttänyt olevan murskaustuulella. Se nimittäin nukkui sikeästi.

Dudley seisoi ikkunan edessä nenä liiskana lasia vasten ja tuijotti kiiltävän ruskeaa kerää.

”Käske sen liikkua”, hän uikutti isälleen. Vernon-setä naputti lasia, mutta käärme ei hievahtanutkaan.

”Yritä uudestaan”, Dudley komensi. Vernon-setä koputti rystysillään napakasti lasiin, mutta käärme vain jatkoi uniin.

”Täällä on tylsää”, Dudley vaikersi. Hän laahusti tiehensä.

Harry meni lasikopin eteen ja syventyi katsomaan käärmettä. Hän ei olisi hämmästynyt, vaikka käärme olisi kuollut pitkästyksestä – vailla muuta seuraa kuin typerät ihmiset, jotka rummuttavat lasia ja yrittivät häiritä aamusta iltaan. Käärmeellä oli huonommat oltavat kuin Harrylla komerossa, jossa ei käynyt muita kuin Petunia-täti takomassa aamuisin herätystä oveen ja josta hän sentään välillä pääsi piipahtamaan muuallakin talossa.

Yhtäkkiä käärme avasi pippurisilmänsä. Hitaasti, hyvin hitaasti, se kohotti päätään, kunnes sen silmät olivat Harryn silmien tasalla.

Se iski silmää.

Harry toljotti. Sitten hän katsoi äkkiä ympärilleen nähdäkseen katseliko joku muu. Kukaan ei katsellut. Harry kääntyi äkkiä takaisin käärmeeseen päin ja iski hänkin silmää.

Käärme heilautti päätään Vernon-setään ja Dudleyhyn päin, sitten se pyöräytti silmänsä kohti kattoa. Se vilkaisi Harrya tarkoittaen sangen selvästi:

”Tuollaisia täällä on aina.”

”Tiedän”, Harry mumisi lasin taakse, vaikkei ollutkaan varma kuuliko käärme hänen äänensä. ”Se mahtaa olla ärsyttävää.”

Käärme nyökytti ponnekkaasti.

”Mistä sinä oikeastaan olet tullut?” Harry kysyi.

Käärme tökkäsi pyrstöllään pientä kylttiä lasin reunassa. Harry tiiraili sitä.

Kuristajaboa, Brasilia.

”Oliko siellä kivaa?”

Kuristajaboa tökkäsi taas pyrstöllään kylttiä ja Harry

luki edelleen: *Tämä yksilö on syntynyt eläintarhassa.* ”Ai, vai niin – sinä et siis ole koskaan käynyt Brasiliassa?”

Kun käärme pudisti päätään, Harryn takaa kuului korviahuumaava huuto, joka sai heidät kummatkin pomppaamaan säikähdyksestä: ”DUDLEY! VERNON-SETÄ! TULKAA KATSOMAAN TÄTÄ KÄÄRMETTÄ! ETTE USKO MITÄ SE TEKEE!”

Dudley tulla lyllersi heidän luokseen niin nopeasti kuin pääsi.

”Pois tieltä, hei”, hän sanoi ja mottasi Harrya kylkeen. Harry ei ollut varuillaan vaan kaatui kovalle betonilattialle. Sitten alkoivat tapahtumat vyöryä sellaisella vauhdilla, ettei kukaan ehtinyt nähdä mitä oikeastaan tapahtui – ensin Piers ja Dudley nojasivat lasiin ja siinä samassa he olivat jo loikanneet taemmas kauhusta parkuen.

Harry nousi istumaan ja haukkoi henkeään: kuristajabonan kopin lasinen etuseinä oli kadonnut. Suuri käärme suoristautui vikkelaasti ja luikersi lattialle – ihmiset rupesivat kautta matelijatalon kirkumaan ja juoksemaan ulko-oville.

Kun käärme liukui ripeästi Harryn ohi, Harry olisi voinut vaikka vanhoa, että se sanoi hiljaisella, suhisevalla äänellä: ”Täältä tullaan, Brasilia... Kiitoss, amigo.”

Matelijatalon hoitaja oli saanut sokin.

”Niin mutta lasi”, hän hoki, ”minne lasi joutui?”

Itse eläintarhan johtaja keitti Petunia-tädille kupillisen vahvaa makeaa teetä ja pyyteli samalla yhä uudestaan ja uudestaan anteeksi. Piers ja Dudley eivät osanneet muuta tehdä kuin höpöttää. Harry oli nähnyt, että käärme oli vain leikkillisesti ohimennessään näykkäissyt heidän kantapäitään, mutta kun he olivat kaikki taas Vernon-sedän autossa, Dud-

ley kertoi jo miten käärme oli melkein purrut hänen jalkansa irti ja Piers puolestaan vannoi että se oli yrittänyt kuristaa hänet kuoliaaksi. Mutta pahinta ainakin Harryn kannalta oli se, että hiukan tyyntyttyään Piers sanoi: "Harry puhui sille, etkö puhunutkin, Harry?"

Vernon-setä odotti, että Piers oli turvallisesti poissa, ja rupesi sitten rähjäämään Harrylle. Hän oli niin vihainen että hyvä kun sai sanan suustaan. Hän sai kakistetuksi: "Pois – komero – paikka – ei ruokaa." Sitten hän lyyhistyi tuoliin ja Petunia-täti joutui oikein juosten hakemaan hänelle tuhdin ryyppyn.

Paljon myöhemmin Harry loikoi komerossaan ja toivoi, että hänellä olisi kello. Hän ei tiennyt, paljonko kello oli eikä voinut olla varma että Dursleyt olivat jo nukahtaneet. Vastahaidän nukahdettuaan hän uskaltaisi livahtaa keittiöön hakemaan jotain syötävää.

Hän oli asunut Dursleyn perheessä melkein kymmenen vuotta, kymmenen viheliäistä vuotta, niin kauan kuin hän saattoi muistaa, siitä asti kun hän oli ollut vauva ja hänen vanhempansa olivat kuolleet kolarissa. Hän ei muistanut olleensa autossa silloin kun hänen äitinsä ja isänsä kuolivat. Joskus kun hän oikein pinnisti muistiaan pitkinä tunteina komerossa, hänen mieleensä nousi outo kuva: sokaiseva välähdys vihreää valoa ja polttava kipu otsassa. Se, hän oletti, oli kai se kolari, vaikkei hän osannutkaan kuvitella mistä vihreä valo olisi tullut. Hän ei muistanut vanhempiaan olenkaan. Hänen tätinsä ja setänsä eivät puhuneet heistä koskaan eikä hänen tietenkään ollut lupa kysellä. Heistä ei ollut koko talossa ainuttakaan valokuvaa.

Pienempänä Harry oli haaveillut ja uneksinut, että joku tuntematon sukulainen tulisi ja hakisi hänet pois, mutta ei hän sellaista tapahtunut. Dursleyt olivat hänen ainoat sukulaisensa. Vaikka joskus hänestä tuntui (tai ehkä hän vain toivoi), että ventovieraat ihmiset näyttivät tunnistavan hänet kadulla. Hyvin omituiset ventovieraat kaiken kukkuraksi. Pikkuinen mies violetti silinterihattu päässään oli kerran kumartanut hänelle kun hän oli ollut kaupassa Petunia-tädin ja Dudleyyn kanssa. Kysyttyään raivospäissään Harrylta, tunsiko tämä sen miehen, Petunia-täti oli hoputtanut heidät pois kaupasta ostamatta mitään. Hurjan näköinen vanha nainen, joka oli pukeutunut vihreisiin kiireestä kantapäähän, oli kerran bussissa vilkuttanut hänelle iloisesti. Kalju mies hyvin pitkä purppuranpunainen takki päällään oli suorastaan kätellyt häntä eräänä päivänä kadulla ja jatkanut sitten matkaansa sanomatta sanaakaan. Omituisinta noissa ihmisissä oli se, miten he ikään kuin haihtuivat sinä silmänräpäyksenä kun Harry yritti katsoa heitä lähemmin.

Koulussa Harrylla ei ollut ketään. Kaikki tiesivät, että Dudleyyn jengi inhosi outoa Harry Potteria, jolla oli lerpattavat vanhat vaatteet ja rikkiäiset silmälasit, eikä kukaan tahtonut olla eri mieltä Dudleyyn jengin kanssa.

KIRJEET EI-KENELTÄKÄÄN

Brasilialaisen kuristajaboan karkumatka tuotti Harrylle kaikkien aikojen pisimmän arestin. Kun hänen oli lupa tulla taas ulos komerosta, kesälomat olivat alkaneet ja Dudley oli jo rikkonut uuden kaitafilmikameransa, romuttanut kauko-ohjattavan lentokoneensa ja ajanut kumoon vanhan rouva Figgin, joka oli sattunut konkkaamaan kainalosauvoillaan Likusteritien yli juuri kun Dudley oli istahtanut ensi kertaa kilpapyöränsä satulaan.

Harry oli iloinen siitä että koulu oli loppu, mutta Dudleyn jengiä hän ei päässyt pakoon, sillä se kävi talossa joka ikinen päivä. Piers, Dennis, Malcolm ja Gordon olivat kaikki isoja ja typeriä, mutta koska Dudley oli kaikkein isoin ja typerin, hän oli pomo. Muut osallistuivat mieluusti Dudleyn lempiurheiluun: Harryjahtiin.

Siksi Harry oli ulkona niin paljon kuin pystyi, vaelteli ympäriinsä ja mietti kesäloman loppua, jossa pilkotti vähäinen toivonsäde. Kun syyskuu koittaisi, hän vaihtaisi seuraavalle kouluasteelle eikä ensimmäistä kertaa elämässään olisi-kaan Dudleyn kanssa samassa koulussa. Dudleylla oli paikka Vernon-sedän vanhassa opinahjossa, jota sanottiin Jalostamoksi. Piers Polkisskin menisi sinne. Harry puolestaan menisi Kivimuurin kouluun, eli lähimpään ilmaiseen kou-

luun. Dudleyn mielestä se oli tosi hassua.

”Kivimuurissa tungetaan oppilaitten pää ensimmäisenä päivänä vessanpyttyyn”, hän sanoi Harrylle, ”mennäänkö yläkertaan harjoittelemaan?”

”Ei kiitos”, Harry sanoi. ”Pyttyparkaan ei ole ikinä pantu mitään niin karseaa kuin sinun pääsi – sitä voisi alkaa oksettaa.” Sitten hän juoksi pakoon ennen kuin Dudley ehti tajuta mitä hän oli sanonut.

Eräänä päivänä heinäkuussa Petunia-täti meni Dudleyn kanssa Lontooseen ostamaan Jalostamon koulupukua ja jätti Harryn siksi aikaa rouva Figgin hoiviin. Tällä kertaa rouva Figg ei ollut niin kamala kuin yleensä. Kävi ilmi, että hänen jalkansa oli mennyt poikki kun hän oli kompastunut yhteen kissaansa, eikä hän nyt puhunut kissoista yhtä lämpimästi kuin aikaisemmin. Hän antoi Harryn katsella televisiota ja antoipa vielä palan suklaakakkuakin, joka oli mausta päätellen ollut hänellä jo monta vuotta.

Sinä iltana Dudley tepasteli upouusi koulupuku päällään olohuoneessa perheensä ihasteltavana. Jalostamon pojilla oli punaisenruskeat hännystakit, oranssit polvihousut ja litteät olkihatut, joita sanottiin venehatuiksi. Lisäksi heillä oli kyhmyräiset kepit, joilla he hutkivat toisiaan kun opettajat eivät nähneet. Sitä pidettiin hyvänä harjoituksena tulevaa elämää varten.

Kun Vernon-setä katseli uusissa polvihousuissa kekka-loivaa Dudley-poikaa, hän sanoi ääni karheana että se oli hänen elämänsä ylpein hetki. Petunia-täti purskahti itkuun ja sanoi ettei voinut uskoa, että hänen oma ihanainen Dudleynsä näytti niin komealta ja aikuiselta. Harry ei uskaltanut avata suutaan. Hän epäili, että häneltä oli ehkä jo kaksikin kylkiluuta murtunut naurua pidätellessä.

Kun Harry seuraavana aamuna meni keittiöön aamiaiselle, siellä haisi kammottavalta. Löyhytuntui tulevan isosta metallivadista, joka oli tiskialtaassa. Harry meni katsomaan. Vati oli täynnä likaisia räsyjä jotka uivat harmaassa vedessä.

"Mitä tuo on?" hän kysyi Petunia-tädiltä. Tädin huulet kiristyivät niin kuin aina kun Harry rohkeni kysyä jotain.

"Sinun uusi koulupukusi", hän sanoi.

Harry katsoi uudestaan vatiin.

"Ai", hän sanoi, "en tiennytkään, että sen täytyisi olla noin märkä."

"Älä ole hölmö", Petunia-täti ärähti. "Minä värjään Dudleyn vanhoja vaatteita harmaiksi sinua varten. Niistä tulee ihan saman näköisiä kuin muiden puvut, kunhan saan ne valmiiksi."

Harry ei oikein uskonut sitä, mutta piti parempana pitää mölyt mahassaan. Hän istahti pöytään ja yritti olla ajattelematta, miltä näyttäisi ensimmäisenä päivänään Kivimuurin koulussa – todennäköisesti siltä kuin olisi vetänyt ylleen vanhan norsun ihonriekaleita.

Dudley ja Vernon-setä tulivat keittiöön ja kumpikin nyrpisti nenäänsä, koska Harryn uusi koulupuku haisi pahalta. Vernon-setä avasi sanomalehden niin kuin aina ja Dudley hakkasi pöytää Jalostamon kepillä, jota hän kantoi nykyään kaikkialle.

He kuulivat kun postiluukku lokahti ja kirjeitä mätäkäh-tti kynnysmatolle.

"Hae posti, Dudley", Vernon-setä sanoi lehtensä takaa.

"Käsket Harryn hakea."

"Hae posti, Harry."

"Käsket Dudleyn hakea."

”Tökkää sitä Jalostamon kepillä, Dudley.”

Harry väisti keppiä ja meni hakemaan postin. Matolla oli kolme postia: kortti Vernon-sedän Marge-sisarelta joka oli lomalla Isle of Wightilla, ruskea kirjekuori joka näytti laskulta ja – kirje Harrylle!

Harry poimi kirjeen ja tuijotti sitä ja hänen sydämensä tiukkui kuin jättikumilenkki. Kukaan ei ollut koskaan hänen elämänsä aikana kirjoittanut hänelle. Kukaapa olisikaan? Hänellä ei ollut ystäviä, ei muita sukulaisia – hänellä ei ollut kirjastokorttiakaan eikä hän siis saanut tylyjä muistutuksia, joissa häntä olisi käsketty palauttamaan kirjat. Siinä se kummin-kin oli, kirje, osoitekin niin selkeä ettei siitä voinut erehtyä:

Herra H. Potter

Komero portaiden alla

Likusteritie 4

Pikku Whinging

Surrey

Kirjekuori oli paksu ja painava, tehty kellertävästä pergamenttipaperista, ja osoite oli kirjoitettu smaragdinvihreällä musteella. Postimerkkiä ei ollut.

Kun Harry käänsi kirjekuoren vapisevin käsin ympäri, hän näki purppuranpunaisen vahasinetin, jossa oli vaakuna: leijona, kotka, mäyrä ja käärme ison T-kirjaimen ympärillä.

”Vauhtia, poika!” Vernon-setä karjaisi keittiössä. ”Mitä sinä teet, etsit kirjepommeja vai?” Hän naureskeli omalle sutkaukselleen.

Harry meni takaisin keittiöön tuijottaen yhä kirjettään. Hän ojensi Vernon-sedälle laskun ja postikortin, istuutui ja

alkoi hitaasti avata keltaista kirjekuorta.

Vernon-setä repäisi laskun auki, tuhahti inhoten ja käänsi postikortin ympäri.

”Marge on kipeä”, hän ilmoitti Petunia-tädille. ”On syönyt pilaantunutta simpukkaa...”

”Isä!” Dudley sanoi yhtäkkiä. ”Isä, Harrylla on jotain!”

Harry oli juuri taittelemassa auki kirjettä, joka oli kirjoitettu samalle paksulle pergamenttipaperille, josta kuori oli tehty, kun Vernon-setä nykäisi kirjeen törkeästi hänen kädestään.

”Se on minun!” Harry sanoi yrittäen siepata sen takaisin.

”Kuka sinulle kirjoittaisi?” Vernon-setä ilkkui, ravisti kirjeen yhdellä kädellä auki ja vilkaisi sitä. Hänen kasvonsa muuttuivat punaisista vihreiksi nopeammin kuin liikennevalot. Eikä se jäänyt siihen. Parin sekunnin kuluttua hänen kasvonsa olivat harmahtavan kelmeät kuin vanha puuro.

”P-P-Petunia!” hän henkäisi.

Dudley yritti napata kirjeen lukeakseen sen, mutta Vernon-setä piteli sitä korkealla hänen ulottumattomissaan. Petunia-täti otti sen uteliaana käteensä ja luki ensimmäisen rivin. Hetken näytti kuin hän pyörtyisi siltä seisomalta. Sitten hän tarrasi kiinni kurkustaan ja korahteli kuin kuristumaisillaan.

”Vernon! Voi hyvä tavaton – Vernon!”

He tuijottivat toinen toistaan ja olivat ilmeisesti unohtaneet, että Harry ja Dudley olivat yhä huoneessa. Dudley ei ollut tottunut siihen, ettei häntä huomata. Hän paukautti isäänsä räväkästi Jalostamon kepillä päähän.

”Anna minä luen sen kirjeen”, hän sanoi kovalla äänellä.

”Minäpäsen luen”, Harry sanoi raivoissaan, ”koska se on minun.”

”Painukaa ulos, kumpikin”, Vernon-setä räkäkäisi ja tunki

kirjeen takaisin kuoreen.

Harry ei hievahtanutkaan.

"ANNA TÄNNE MINUN KIRJEENI!" hän huusi.

"Näytä sitä minulle!" Dudley vaati.

"ULOS!" Vernon-setä mylväisi ja tarttui sekä Harrya että Dudleyta niskavilloista, heitti heidät eteiseen ja paukautti keittiön oven kiinni heidän peräänsä. Harry ja Dudley puhkesivat oitis rajuun mutta äänettömään tappeluun siitä kuka saisi kuunnella avaimenreiästä. Dudley voitti, joten Harry, jonka silmälasit repsottivat toisesta korvasta vinksallaan, makasi lattialla litteänä ja kuunteli oven alla olevasta raosta.

"Vernon", Petunia-täti sanoi värisevällä äänellä, "katso osoitetta – miten kummassa he tietävät missä hän nukkuu? Eivät kai he vahdi tätä taloa?"

"Vahtivat – vakoilevat – voivat vaikka seurata meitä", Vernon-setä jupisi hurjana.

"Mutta mitä me teemme, Vernon? Pitäisikö meidän vastata kirjeeseen? Ilmoittaa heille, ettemme me halua –"

Harry näki Vernon-sedän kiiltävien mustien kenkien asetelevan edestakaisin keittiössä.

"Ei", Vernon-setä sanoi viimein. "Ei, me olemme kuin kirjettä ei olisi tullutkaan. Jos he eivät saa vastausta... Kyllä, se on parasta... me emme tee mitään..."

"Mutta –"

"Minä en huoli sellaista talooni, Petunia! Emmekö me vannoneet, kun otimme hänet, että kitkemme pois moisen vaarallisen hölynpölyn?"

Illalla töistä tultuaan Vernon-setä teki jotain mitä hän ei ol-

lut tehnyt koskaan aikaisemmin: hän kävi Harryn luona komerossa.

"Missä minun kirjeeni on?" Harry sanoi sinä silmänräpäyksenä kun Vernon-setä oli ahtautunut ovesta sisään. "Kuka minulle kirjoitti?"

"Ei kukaan. Siinä oli vahingossa sinun osoitteesi", Vernon-setä tokaisi. "Minä poltin sen."

"Ei se mikään vahinko ollut", Harry sanoi kiukkuisesti, "siihenhän oli merkitty minun komeronikin."

"HILJAA!" Vernon-setä karjaisi ja pari hämähäkkiä putosi katosta. Hän henkäisi pari kertaa syvään ja pakottautui sitten hymyilemään, mikä näytti sängen kivuliaalta.

"Öh – niin, Harry – tästä komerosta. Tätisi ja minä olemme miettineet... sinusta on oikeastaan tulossa vähän iso tähän... meistä olisi mukava, jos muuttaisit Dudleyyn toiseen huoneeseen."

"Miksi?" Harry sanoi.

"Älä kysele!" hänen setänsä tiuskaisi. "Kanna romppeesi yläkertaan ja heti!"

Dursleyn talossa oli neljä makuuhuonetta: yksi oli Vernon-sedän ja Petunia-tädin, yksi vieraiden (yleensä Vernon-sedän Marge-sisaren), yhdessä Dudley nukkui ja yhdessä Dudley säilytti niitä lelujaan ja muita tavaroitaan, jotka eivät mahtuneet hänen varsinaiseen huoneeseensa. Harry sai muutetuksi koko omaisuutensa komerosta yläkerran huoneeseen kertakiipeämällä. Hän istuutui sängylle ja tiiraili ympärilleen. Melkein kaikki siellä oli rikki. Kuukauden vanhan kaitafilmi-kameran alla lojui pieni toimiva panssarivaunu, jolla Dudley oli kerran ajanut naapurin koiran yli; nurkassa oli Dudleyyn ensimmäinen televisio, jonka läpi hän oli

potkaissut jalkansa kun hänen suosikkiohjelmansa oli peruttu; huoneessa oli isokokoinen lintuhäkki, jossa oli joskus ollut papukaija jonka Dudley oli vaihtanut koulussa päikseen oikeaan ilmakivääriin, joka oli ylhäällä hyllyllä piippu pahasti vääntyneenä koska Dudley oli istahtanut sen päälle. Muut hyllyt olivat täynnä kirjoja. Ne näyttivät huoneessa ainoilta tavaroilta, joihin ei kukaan ollut koskaan koskenut.

Alakerrasta kuului kun Dudley marisi äidilleen: ”Minä en tahdo sitä sinne... minä tarvitsen sen huoneen... käske se pois...”

Harry huokaisi ja kävi pitkäkseen sängylle. Eilen hän olisi antanut mitä vain päästäkseen ylös. Nyt hän olisi mieluummin ollut komerossaan kirjeen kanssa kuin ylhäällä ilman sitä.

Seuraavana aamuna aamiaisella oli aika hiljaista. Dudley oli järkyttynyt. Hän oli kirkunut, mäiskinyt isäänsä Jalostamon kepillään, oksentanut tahallaan, potkinut äitiään ja paiskannut kilpikonnansa kasvihuoneen katon läpi eikä hän silti ollut saanut huonettaan takaisin. Harry mietti samaa kellonaikaa edellisenä aamuna ja toivoi katkerasti, että olisi avannut kirjeen jo eteisessä. Vernon-setä ja Petunia-täti vilkuilivat toisiaan synkän näköisinä.

Kun posti tuotiin, Vernon-setä yritti olla olevinaan Harrylle kiltti ja käski Dudleyyn mennä hakemaan sen. He kuulivat miten Dudley läimi kepillään pitkin seiniä koko matkan ovelle asti. Sitten hän huusi: ”Täällä on toinen: *Herra H. Potter, Pienin makuuhuone, Likusteritie 4* –”

Vernon-setä loikkasi pystyyn ja juoksi tukahtuneesti huutaen eteiseen Harry tiiviisti kannoillaan. Hän joutui kelistämään Dudleyn lattiaan saadakseen kirjeen häneltä, eikä

se ollut helppoa kun Harry roikkui hänen niskassaan. Syntyi minuutin mittainen sekava käsikämmä, jossa kaikki saivat rutkasti iskuja Jalostamon kepitä ja jonka päätteeksi Vernon-setä suoristautui, haukkoi henkeä ja puristi Harryn kirjettä kädessään.

”Mene komeroosi – tai siis huoneeseesi”, hän kähisi Harrylle. ”Dudley – mene – jonnekin.”

Harry käveli ympyrää uudessa huoneessaan. Joku tiesi, että hän oli muuttanut pois komerosta, ja tiesi ilmeisesti senkin ettei hän ollut saanut ensimmäistä kirjettä. Kaipa se tarkoitti sitä että kirjoittaja yrittäisi taas? Ja tällä kertaa Harry varmistaisi, ettei yritys menisi pieleen. Hänellä oli suunnitelma.

Herätyskello soi kello kuudelta seuraavana aamuna. Harry sammutti sen nopeasti ja pukeutui ääneti. Dursleyt eivät saisi herätä. Hän luikki alakertaan sytyttämättä yhtäkään lamppua.

Hän aikoi odottaa posteljoonia Likusteritien kulmauksessa ja saada nelostalon kirjeet käteensä ennen muita. Hänen sydämensä takoi hurjasti, kun hän hiipi pimeään eteishallin poikki kohti ulko-ovea –

”AAAAAIIHH!”

Harry hyppäsi ilmaan – hän oli tallannut johonkin isoon ja löysään kynnyksmatolla – johonkin elävään!

Valot napsahtivat yläkerrassa päälle ja Harry tajusi kauhukseen, että iso löysä oli ollut hänen setänsä naama. Vernon-setä oli maannut ulko-oven edessä makuupussissa selvästikin varmistamassa, ettei Harry pääsisi tekemään juuri sitä mitä hän oli yrittänyt tehdä. Hän karjui Harrylle puolisen tuntia ja

käski tämän sitten mennä keittämään teetä. Harry laahusti surkeana keittiöön, ja kun hän tuli sieltä takaisin, posti oli tuotu suoraan Vernon-sedän syliin. Harry näki kolme kirjettä, joiden osoite oli kirjoitettu vihreällä musteella.

”Anna tänne –” hän aloitti, mutta Vernon-setä repi kirjeet suikaleiksi hänen silmiensä edessä.

Vernon-setä ei mennyt sinä päivänä töihin. Hän jäi kotiin ja naulasi postiluukun umpeen.

”Katsos”, hän selitti Petunia-tädille suu täynnä nauvoja, ”jos he eivät pysty toimittamaan niitä perille, he luopuvat aikeistaan.”

”Enpä tiedä mahtaako se toimia, Vernon.”

”Voi kun sen väen päät toimivat niin kummallisesti, Petunia, he eivät ole sellaisia kuin sinä ja minä”, Vernon-setä sanoi ja yritti hakata naulaa hedelmäkakkusiivulla, jonka Petunia-täti oli juuri tuonut hänelle.

Perjantaina Harrylle tuli peräti kaksitoista kirjettä. Koska niitä ei voinut tiputtaa postiluukusta, ne oli työnnetty oven alta, ujutettu sen pielistä, ja muutama oli tungettu alakerran vessan pikkuikkunastakin.

Vernon-setä jäi taas kotiin. Poltettuaan kaikki kirjeet hän otti vasaran ja naulat ja laudoitti etu- ja takaoven kiinni niin ettei kukaan päässyt ulos. Hän hyräili ”Tulppaaneita tulvillaan” työskennellessään ja säpsähteli vähäisimmästäkin äänestä.

Lauantaina tilanne alkoi riistäytyä käsistä. Kaksikymmentäneljä Harrylle osoitettua kirjettä onnistui tunkeutumaan taloon käärittyinä rullille ja kätkettyinä kahteen tusinaan kananmunaan, jotka hyvin hämmäntynyt maitomies ojensi

Petunia-tädille olohuoneen ikkunasta. Sillä valin kun Vernon-setä soitti raivospäissään postitoimistoon ja meijeriin yrittäen tavoittaa jotakuta jolle valittaa, Petunia-täti silpoi kirjeet tehosekoittajassa.

”Miten joku voi noin kovasti haluta sinulle kirjoittaa?” Dudley kysyi ihmeissään Harrylta.

Kun Vernon-setä istahti sunnuntaina aamiaispöytään, hän näytti väsyneeltä ja aika kipeältä mutta tyytyväiseltä.

”Sunnuntaisin ei kanneta postia”, hän muistutti hyvillään levittäessään marmeladia sanomalehdelleen, ”tänään ei niitä pahuksen kirjeitä tule –”

Kesken hänen lauseensa jokin holahti keittiön savupiipusta alas ja iski häntä takaraivoon niin että vihloi. Siinä samassa takasta singahti kolmekymmentä tai neljäkymmentä kirjettä kuin tykinpiipusta ammuttuna. Dursleyt kumartuivat, mutta Harry loikkasi pystyyn ja yritti saada yhden kiinni –

”Ulos! ULOS!”

Vernon-setä kahmaisi Harrya vyötäisiltä ja heitti hänet eteiseen. Petunia-täti ja Dudley juoksivat karkuun käsivarret kasvojen suojana, ja Vernon-setä paukautti oven kiinni. Oven taakse kuului kun kirjeitä yhä tulvi keittiöön ja kimpoili lattiasta ja seinistä.

”Nyt riitti!” Vernon-setä sanoi muka hillitysti, mutta nyhti samalla isoja tuppoja viiksistään. ”Saatte luvan tulla joka ainoa tänne takaisin viiden minuutin kuluttua lähtövalmiina. Me lähdemme pois. Pakatkaa vain vaatteita. Ei vastaväitteitä!”

Hän näytti niin vaaralliselta, kun puolet viiksistä puuttui, ettei kukaan rohjennut väittää vastaan. Kymmenen mi-

nuutin kuluttua he olivat kangenneet sen verran lautoja ovis-
ta, että olivat päässeet ulos ja autoon, joka kiisi jo kohti
moottoritietä. Dudley niiskutti takapenkillä; hänen isänsä
oli läiminnyt häntä pitkin korvia kun hän oli viivyttänyt läh-
töä yrittäessään pakata televisiota, videonauhuria ja tietoko-
netta urheilukassiinsa.

He ajoivat. Ja he ajoivat. Edes Petunia-täti ei uskaltanut
kysyä minne he olivat menossa. Silloin tällöin Vernon-setä
teki tiukan täyskäännöksen ja ajoi vähän matkaa väärään
suuntaan.

”Minä karistan ne... minä karistan ne”, hän jupisi aina
niin tehdessään.

Koko päivänä he eivät pysähtyneet syömään eivätkä juo-
maan. Illan pimetessä Dudley uikutti. Päivä oli ollut hänen
elämänsä hirvein. Hänellä oli nälkä, häneltä oli jäänyt väliin
viisi televisio-ohjelmaa, jotka hän olisi halunnut nähdä, eikä
hän ollut koskaan ennen ollut niin kauan räjäyttämättä yh-
täkään avaruusoliota tietokoneessaan.

Vernon-setä pysäytti auton lopulta ankean näköisen hotel-
lin eteen suurkaupungin laitamille. Dudley ja Harry saivat
yhteisen huoneen, jossa oli kaksi sänkyä ja kosteat, tunkkaiset
lakanat. Dudley kuorsasi, mutta Harry valvoi, istui ikkuna-
laudalla, tuijotteli ohii kulkevien autojen valoja ja mietti...

Seuraavana aamuna he söivät ummehtuneita maissihiutaleita
ja kylmiä purkkitomaatteja paahtoleivän päällä. He olivat
juuri syöneet lautaset tyhjiksi, kun hotellin omistaja tuli hei-
dän pöytänsä luo.

”Anteeksi nyt, mutta onko joku teistä herra H. Potter?
Ei muuten, mutta kun näitä tuli varmaan sata.”

Hän nosti kirjettä niin että he saattoivat lukea vihreällä musteella kirjoitetun osoitteen:

Herra H. Potter.

Huone 17

Hotelli Radanvarsi

Koksisto

Harry syöksähti kohti kirjettä, mutta Vernon-setä iski hänen kätensä pois tieltä. Omistaja tuijotti.

”Minä otan ne”, Vernon-setä sanoi, nousi pikapikaa ylös ja lähti ruokasalista.

”Eikö meidän olisi parempi vain palata kotiin, kultaseni?” Petunia-täti ehdotti arasti monta tuntia myöhemmin, mutta Vernon-setä ei ottanut ehdotusta kuuleviin korviinsa. Kukaan ei tiennyt mitä hän oikeastaan etsi. Hän ajoi auton metsätielle, nousi ulos, katseli ympärilleen, pudisti päätään, tuli takaisin autoon, ja niin matka jatkui. Sama tapahtui keskellä kynnöspeltoa, puolivälissä riippusiltaa ja monikerroksisen pysäköintitalon katolla.

”Isukki on tullut hulluksi, vai mitä?” Dudley sanoi Petunia-tädille myöhään iltapäivällä. Vernon-setä oli pysäköinyt rannikolle, lukinnut heidät kaikki autoon ja kadonnut.

Alkoi sataa. Pulleat pisarat ropsivat auton kattoon. Dudley nyyhki.

”Nyt on maanantai”, hän sanoi äidilleen. ”Mahtava Humberto tulee tänään. Minä tahdon jonnekin missä on telkkari.”

Maanantai. Siitä johtui Harryn mieleen jotain. Jos nyt to-

siaan oli maanantai – ja yleensä Dudley kyllä tiesi viikonpäivät television takia – silloin huomenna olisi tiistai ja Harryn yhdestoista syntymäpäivä. Eiväthän hänen syntymäpäivänsä yleensä erityisen hauskoja olleet – edellisenä vuonna Dursleyt olivat antaneet hänelle henkarin ja Vernon-sedän vanhat sukat. Mutta ei kukaan silti yhtätoista joka päivä täytä.

Vernon-setä tuli takaisin hymyssäsuin. Hän kantoi pitkää, ohutta pakettia eikä vastannut, kun Petunia-täti kysyi mitä siinä oli.

”Löysin loistopaikan!” hän sanoi. ”Tulkaa! Kaikki ulos!”

Auton ulkopuolella oli hyytävän kylmä. Vernon-setä osoitti jotain mikä näytti suurelta kiveltä kaukana merellä. Kiven päällä nökötti surkein pikku röttelö, jonka kuvitella saattaa. Televisiota siellä ei taatusti ollut.

”Yöksi on ennustettu myrskyä!” Vernon-setä sanoi vahingonriemuisena ja taputti käsiään yhteen. ”Ja tämä herra on ystävällisesti luvannut lainata meille venettä!”

Hampaaton mies asteli verkalleen heitä kohti ja osoitti aika häijyysti virnuillen vanhaa soutuvenettä, joka keikkui raudanharmailla aalloilla heidän alapuolellaan.

”Olen jo hankkinut muonaa”, Vernon-setä sanoi, ”joten veneeseen siitä!”

Veneessä oli hyytävää. Meren jääkylmät pärskeet ja sadevesi noruivat pitkin niskaa ja kolea tuuli piiskasi kasvoja. Monen tunnin pituiselta tuntuneen matkan jälkeen he saapuivat kallioluodolle, missä Vernon-setä näytti liukastellen ja lipsuen tietä rämälle mökille.

Sisällä oli kamalaa: siellä haisi vahvasti merilevä, seinälautojen raoissa ujelsi tuuli ja takka oli kostea ja tyhjä. Huoneita oli vain kaksi.

Vernon-sedän muona osoittautui pussilliseksi perunalastuja ja neljäksi banaaniksi. Hän yritti virittää tulen, mutta tyhjä perunalastupussi vain savusi ja käpristyi kokoon.

"Nyt kelpaisi muutama kirje, vai mitä?" hän sanoi iloisesti.

Hän oli erinomaisella tuulella. Hän oli kai sitä mieltä, ettei kukaan voisi mitenkään kantaa heille kirjeitä siinä säässä. Harry oli salaa mielessään samaa mieltä, joskaan ajatus ei piristänyt häntä vähääkään.

Kun yö tuli, ennustettu myrsky nousi merelle. Korkeiden aaltojen pärskeet roiskuivat röttelön seiniin ja raju tuuli rämiti likaisia ikkunoita. Petunia-täti löysi toisesta huoneesta pari homeista huopaa ja sijas Dudleylle vuoteen koinsyömälle sohvalle. Hän itse asettui Vernon-sedän kanssa toisen huoneen kuhmuraiseen sänkyyn ja Harry sai luvan etsiä lattiaista niin pehmeän kohdan kuin pystyi ja sykertyä ohuimman, repaleisimman huovan alle.

Myrsky raivosi yhä vimmaisempana yön jatkuessa. Harry ei saanut unta. Hän hytisi ja käänteli kylkeä yrittäen löytää mukavan asennon, ja hänen vatsansa kurni nälästä. Dudleyn kuorsaus hukkuu ukkosen jylinään, joka alkoi hiukan ennen keskiyötä. Dudleyn kellon valaistu taulu, joka riippui sohvän reunan yli pojan turpeassa ranteessa, kertoi Harrylle että hän täyttäisi yksitoista kymmenen minuutin kuluttua. Hän makasi ja katseli kun syntymäpäivä tikutti lähemmäs ja mietti mahtoivatko Dursleyt muistaa sitä laisinkaan. Hän mietti myös, missäköhän kirjeiden kirjoittaja oli juuri nyt.

Vielä viisi minuuttia. Harry kuuli ulkoa narahduksen. Hän toivoi, ettei katto romahtaisi, vaikka saattaisi kyllä olla lämpimämpää jos se romahtaisi. Vielä neljä minuuttia. Eh-

käpä Likusteritien talo olisi niin täynnä kirjeitä, kun he palaisivat sinne, että hänen onnistuisi jollain keinolla kähveltää niistä yksi.

Vielä kolme minuuttia. Merikö siellä mekasti, läiski noin lujasti kallioon? Ja (vielä kaksi minuuttia) mitä tuo merkillinen rouske oli? Mureniko kallio mereen?

Vielä yksi minuutti, ja sitten Harry olisi yhdentoista. Kolmekymmentä sekuntia... kaksikymmentä... kymmenen – yhdeksän – jospa hän herättäisi Dudleyn, ihan vain kiusatakseen – kolme – kaksi – yksi –

BUUM.

Koko rottelo tutisi ja Harry ponnahti istualleen ja tuijotti ovea. Ulkona oli joku, joka koputti ja pyrki sisään.

AVAINTEN VAHTI

BUUM. Koputus kuului taas. Dudley hytkähti hereille.

”Missä tykki on?” hän sanoi typerästi.

Heidän takaansa kuului rämähdys ja Vernon-setä tupsahti huoneeseen. Sedällä oli kivääri – nyt he tiesivät, mitä oli ollut siinä pitkässä, ohuessa paketissa jonka hän oli tuonut mukanaan.

”Kuka siellä?” setä huusi. ”Minä varoitin – minulla on ase!”

Syntyi hiljaisuus. Sitten –

RÄTSH!

Oveen iski sellainen voima, että se lennähti oikopäätä saranoiltaan ja retkahti korvia huumaavasti rysähtäen lappelleen lattialle.

Oviaukossa seisoj jättiläisen kokoinen mies. Miehen kasvot olivat miltei kokonaan pitkän takkuisen hiuspehkon ja hurjannäköisen sotkuisen parran peitossa, mutta hänen silmänsä erottuivat kaiken karvan seasta kiiluvina kuin mustat koppakuoriaiset.

Jättiläinen ahtautui sisään mökkiin niin että pää juuri ja juuri hipoi kattoa. Hän kumartui nostamaan oven lattialta ja sujautti sen vaivatta takaisin karmeihinsa. Ulkoa kuuluva myrskyn möykkä laantui hivenen. Jätti kääntyi katsomaan mökkiläisiä.

"Ette viittis kiehauttaa kupposta teetä? Ei ollu ihan helppo reissu..."

Hän lampsi sohvan viereen, missä Dudley istui kauhusta kankeana.

"Tee tilaa, ällö köntys", muukalainen sanoi.

Dudley vinkaisi ja kipitti piiloon äitinsä taakse, joka puolestaan kyyristeli peloissaan Vernon-sedän takana.

"Ja siinä on Harry!" jättiläinen sanoi.

Harry katsoi ylös julmiin, hurjiin varjosiin kasvoihin ja näki, että koppakuoriaissilmien ympärillä oli hymyrypyt.

"Viimetteks ku nähtiin, sinä olit vasta vauva", jättiläinen sanoi. "Susta on tullu melkeen ilmetty isäs, vaikka noi silmät on kyllä äiteeltäs."

Vernon-sedältä pääsi hassusti kirahtava äännähdys.

"Minä vaadin teitä poistumaan heti paikalla, hyvä herro!" hän sanoi. "Tämä on luvaton murto!"

"Ah, tuki suusi, Dursley, mokoma kuivaluumu", sanoi jättiläinen. Hän kurkotti sohvan selkänojan yli ja nykäisi aseensa Vernon-sedän käsistä. Hän taivutti aseensa solmuksi helposti kuin se olisi ollut kumia ja nakkasi sen huoneen nurkkaan.

Vernon-sedältä pääsi taas hassu äännähdys, ihan kuin joku olisi tallannut hiiren päälle.

"Kummiskin – Harry", jättiläinen sanoi kääntäen selkensä Dursleyn perheelle, "paljon onnee vaan. Mulla on sulle yks juttu – musta tuntuu että istuin jossain vaiheessa sen päälle, mutta eiköhän se silti hyvältä maistu."

Jättiläinen kaivoi mustan päällystakkinsa sisätaskusta hiukan lyttääntyneen rasian. Harry avasi rasian vapisevin sormin. Sisältä paljastui suuri, tahmainen suklaakakku, jon-

ka pintaan oli kirjoitettu vihreällä kuorrutuksella: *Onneksi olkoon, Harry.*

Harry kohotti katseensa jättiläiseen. Hänen oli tarkoitus sanoa kiitos, mutta sanat hukkuivat matkan varrella hänen suuhunsa ja hän sanoikin sen sijaan: "Kuka sinä olet?"

Jättiläinen myhäili.

"Totta, enpä muistanu esittäytyy. Rubeus Hagrid, Tylypahkan avainten ja tilusten vahti."

Hän ojensi valtaisan kouransa ja ravisti Harryn koko käsisivartta.

"Mahtaako sitä teetä tulla?" hän sanoi hieroskellen käsiään. "Enkä paa hanttiin, vaikka mukiin lorahtais tilkka terävämpääkin."

Hänen katseensa osui tyhjään arinaan, jolla oli käpristynyt perunalastupussi, ja hän tuhahti. Hän kumartui takan ääreen. Muut eivät nähneet mitä hän teki, mutta kun hän kohta siirtyi syrjemmäs, takassa roihusi tuli. Se täytti koko kostean murjun väräjäväällä valollaan ja Harrysta tuntui, että lämpö huljui hänen päälleen aivan kuin hän olisi sukeltanut kuumaan kylpyyn.

Jättiläinen istui taas sohvalle, joka notkui hänen painostaan, ja alkoi kaivella takkinsa taskuista monenmoista tavaraa: kuparikattilan, liiskaantuneen makkarapaketin, vartaan, teepannun, muutaman halkeilleen mukin ja pullollisen jotain kullanuskeaa nestettä, jota hän siemaisi ennen kuin ryhtyi valmistamaan teetä. Pian tölli täyttyi makkaran tuoksusta ja tirinästä. Kukaan ei sanonut sanaakaan jättiläisen puuhatessa, mutta kun jätti työnsi ensimmäiset kuusi pulleaa, mehevää, hiukan kärvähäntä makkaraa vartaasta irti, Dudley alkoi liikahtella levottomasti. Vernon-setä ärähti:

”Älä koske mihinkään mitä hän antaa, Dudley.”

Jättiläinen hymähti häijyisti.

”Eipä sun hyllyvä vanukaspoikas lisää läskiä tarttekaan, Dursley, älä pelkää.”

Hän ojensi makkaroitia Harrylle, jolla oli niin kova nälkä ettei hän ollut eläissään maistanut mitään niin herkullista. Silti hän ei kyennyt irrottamaan katsettaan jättiläisestä. Lopulta, kun kukaan ei näköjään aikonut selittää mitään, hän sanoi: ”Anteeksi, mutta en vielääkään taida tietää kuka sinä olet.”

Jättiläinen hörppäsi teetä ja pyyhki suun kämmensyrjään.

”Sano Hagrid”, hän sanoi, ”niin kaikki sanoo. Ja niinku tulin jo sanoneeks, niin minä olen Tylypahkan avainten vahti – Tylypahkasta sinä tietty tiedät kaiken.”

”Oh – en”, Harry sanoi.

Hagrid näytti järkyttyneeltä.

”Anteeksi”, Harry sanoi kiireesti.

”Anteeksi?” Hagrid mylvähti ja kääntyi mulkoilemaan Dursleyn perhettä, joka yritti kutistua varjoihin. ”Noiden tässä tarttis anteeksi pyytää! Joo, minä tiesin ettet saa kirjeitä, mutten yhtikäs arvannu ettet tiedä Tylypahkasta, himpskutti vie! Etkös ikinä ihmetelly missä äitees ja isäs oppi sen kaiken?”

”Minkä kaiken?”

”MINKÄ KAIKEN?” Hagrid jyrähti. ”Ootapas hetkonen!”

Hän oli pompannut pystyyn. Kun hän oli vihainen, hän tuntui täyttävän koko mökin. Dursleyt hytisivät kyyryssä seinää vasten.

”Ette sunkaan te väitä”, hän rähisi Dursleyn perheelle,

”että tää poika – tää poika! – ei tiedä mitään – mitään MIS-TÄÄN?”

Harrysta tuntui, että nyt meni jo vähän liian pitkälle. Olihan hän koulua käynyt ja saanut aivan mukiinmeneviä numeroita.

”Tiedän minä jotain”, hän sanoi. ”Osaan matikkaa ja sellaista.”

Mutta Hagrid vain huitaisi kädellään ja sanoi: ”Niin mutta meikälaisten maailmasta. Sun maailmasta. Mun maailmasta. Sun vanhempies maailmasta.”

”Mistä maailmasta?”

Hagrid näytti siltä että räjähtäisi kohta.

”DURSLEY!” hän jyrisi.

Vernon-setä, joka oli nyt hyvin kalpea, kuiskasi jotain sen tapaista kuin ”Mimmunmömmön”. Hagrid tuijotti leiskuvin silmin Harrya.

”Mutta täytyyhän sun äiteestäs ja isästäs tietää”, hän sanoi. ”Nehän on kuuluisia. Itteki oot kuuluisa.”

”Mitä? Minun – minun äitini ja isäni eivät kai olleet kuuluisia?”

”Sinä et tiedä... sinä et tiedä...” Hagrid haroi hiuksiaan ja naulasi Harryyn hämmentyneen katseen.

”Sinä et ees tiedä mikä itte oot?” hän sanoi viimein.

Vernon-setä sai yhtäkkiä äänensä takaisin.

”Seis!” hän komensi. ”Seis tykkänään, hyvä herra! Minä kiellän kertomasta pojalle mitään!”

Vernon Dursleyta urheampikin mies olisi säikkynyt sitä julmistunutta katsetta, jonka Hagrid nyt loi häneen. Kun Hagrid puhui, hänen jokaisen sanansa jokainen tavu tärisi raivosta.

"Ette kertonu pojalle? Ette kertonu pojalle, mitä siinä kirjeessä seiso jonka Dumbledore jätti teille? Minä olin itte siinä! Minä näin kun Dumbledore jätti sen, Dursley! Ja te salasitte sen pojalta kaikki nää vuodet?"

"Mitä minulta on salattu?" Harry kyseli kiihkeästi.

"SEIS! MINÄ KIELLÄN!" Vernon-setä karjui hädisään.

Petunia-täti haukkoi kauhusta henkeä.

"Äh, painukaa te vaikka keittämään pääanne, kumpiki", Hagrid sanoi. "Harry – sinä oot velho."

Mökissä oli hiljaista. Vain meri kohisi ja tuuli humisi.

"Mikä minä olen?" Harry henkäisi.

"Velho tietty", Hagrid sanoi ja istui takaisin sohvalle, joka narisí ja vajosi yhä syvemmälle kuopalle, "ja himputin hyvä kaiken kukkuraks, kunhan saat vähän harjotusta. Kun sun äitees ja isäs oli semmoset kun oli, niin mitä muuta sinä voisit olla? Ja nyt sun taitaa olla aika lukee kirjees."

Harry ojensi kätensä ja sai viimein haltuunsa kellertävän kirjekuoren, johon oli kirjoitettu vihreällä musteella osoite: *Herra H. Potter, Lattia, Tönö luodolla, Meri*. Hän veti kirjeen kuoresta ja luki:

TYLYPAHKAN NOITIEN JA VELHOJEN KOULU

Rehtori: Albus Dumbledore

*(Merlinin ritarikunta, Ensimmäinen luokka, Suurtaikuri,
Päänoita, Ylibörhö, Kansainvälinen Velholiitto)*

Hyvä herra Potter,

täten ilmoitamme, että Sinulle on varattu paikka Tylypahkan noitien

ja velhojen koulussa. Ohessa saat luettelon kirjoista ja välineistä, jotka tarvitset.

Lukukausi alkaa 1. syyskuuta. Odotamme pöllöäsi viimeistään 31. heinäkuuta.

Parhain terveisin

Minerva McGarniwa

Vararehtori

Harryn päähän räiskähti kysymyksiä kuin ilotulitusta eikä hän osannut päättää, mitä kysyisi ensin. Parin minuutin kulluttua hän sopersi: "Mitä se tarkoittaa, että he odottavat pöllöäni?"

"Ärhäkät ämmät, siitä muistui mieleen", Hagrid sanoi läimäyttäen kätensä otsaan voimalla, joka olisi kaatanut ravihevosen nurin, ja alkoi taas penkoa takkinsa sisätaskuja ja kaivoi sieltä pöllön – oikean, elävän, aika rähjäisen näköisen pöllön – ja pitkän sulkakynän ja pergamenttikäärön. Kieli hampaitten välissä hän raapusti kirjeen, jonka Harry saattoi lukea ylösalaisin:

Hyvä Dumbledore,

annoin Harrylle kirjeen. Vien sen huomenissa ostamaan kampeet.

Sää on kamala. Voi hyvin.

Toivoo Hagrid

Hagrid kääri kirjeen rullalle, antoi sen pöllölle, joka puristi sen nokkaansa, meni ovelle ja paiskasi pöllön myrskyyn. Sitteen hän tuli takaisin ja istuutui aivan kuin olisi tehnyt jotain

yhtä tavallista kuin puhunut puhelimessa.

Harry tajusi unohtaneensa suunsa ammolleen ja loksautti sen kiireesti kiinni.

"Mihin minä jäin?" Hagrid sanoi, mutta juuri silloin Vernon-setä, jonka naama oli yhä tuhkanvärinen mutta hirmuisen vihainen, siirtyi tulen valoon.

"Poika ei lähde", hän sanoi.

Hagrid murahti.

"Oispa kiva nähdä miten tommonen jästi estäis sen", hän sanoi.

"Mikä?" Harry kysyi kiinnostuneena.

"Jästi", Hagrid sanoi, "niin me sanotaan tommosia ei-taikatyyppejä kun noi. Ja sun kävi surkee mäihä kun jouduit oleen penskana jästeimmässä jästiperheessä mitä ikinä oon nähny."

"Me vannoimme, kun otimme hänet, että panemme pisteen sille moskalle", Vernon-setä sanoi, "vannoimme että kitkemme sen hänestä pois! Vai muka velho!"

"Te tiesitte?" Harry sanoi. "Te tiesitte, että minä olen – velho?"

"Tiesimme!" Petunia-täti kirkkaisi yhtäkkiä. "Vai tiesimme! Totta kai me tiesimme! Miten et olisi ollut, kun kerran minun siskonpeijakas oli mikä oli? Voivoi, tuollaisen kirjeen hänkin sai ja häipyi sitten siihen – siihen kouluun – ja tuli lomilla kotiin taskut täynnä sammakonkutua ja teki teeku-peista rottia. Vain minä näin, mikä hän oikeasti oli – kummajainen! Mutta äiti ja isä, voi itku, hössöttivät vain, että Lily sitä ja Lily tätä, he olivat ylpeitä kun perheessä oli noita!"

Hän vaikenä, veti syvään henkeä ja jatkoi sitten paasausta.

Vaikutti siltä että hänen oli jo monta vuotta tehnyt mieli puhua suunsa puhtaaksi.

"Sitten hän tapasi koulussa sen Potterin, ja he ottivat ja menivät naimisiin ja saivat sinut, ja totta kai minä tiesin että sinusta tulisi samanlainen. aivan yhtä omituinen, aivan yhtä – yhtä – vinksahantanut – ja sitten, ajatella, hän otti ja räjähti ja sinut tyrkättiin meille!"

Harry oli valahtanut vitivalkoiseksi. Kun hän pystyi taas puhumaan, hän sanoi: "Räjähti? Te olette sanoneet, että he kuolivat kolarissa!"

"KOLARISSA!" Hagrid jyrisi ja pomppasi ylös niin kiukkuisesti että Dursleyt kipittivät takaisin nurkkaan. "Miten muka kolari ois voinu tappa Lily ja James Potterin? Törkeää! Hävytöntä! Harry Potter ei tunne omaa tarinaansa, vaikka joka penska kautta meikälaisten maailman tuntee sen!"

"Mutta miksi? Mitä tapahtui?" Harry kysyi hädissään.

Viha haihtui Hagridin kasvoilta. Hän näytti äkkiä kärsivältä.

"Tätä en osannu odottaa", hän sanoi hiljaisella, huolestuneella äänellä. "Dumbledore sanoi, että sua vois olla hankala saada kiinni, mutten minä osannu arvatakaan mitä kaikkea et tiedä. Voi Harry, minä en taida olla oikee heppu kertomaan – mutta jonkun on pakko kertoa – et sinä voi lähteä Tylypahkaan tietämättä mitään."

Hagrid loi ruman katseen Dursleyn perheeseen.

"Joo, paras sun on tietää se minkä minä voin kertoa – muista kummiskin, etten minä voi kertoa kaikkee, koska osa on iso arvotus, osa on..."

Hän istuutui, tuijotteli hetkisen tuleen ja sanoi sitten:

”Pakko kai alottaa siitä – siitä minkä nimi on – mutta ihme juttu, ettet sinä tiedä sen nimee, kaikki meikäläiset tietää –”

”Kenen nimeä?”

”Noo – kun minä en tykkää sanoo sen nimee jos ei oo pakko. Ei kukaan tykkää.”

”Miksei?”

”Iljaiset irvikuvat, Harry, porukka pelkää vieläkin. Helkkari, että on vaikeeta. Katsos, kun oli yks velho joka rupes... pahaks. Niin pahaks kun ikinä vaan voi. Pahemmaks. Pahemmaks ku paha. Hänen nimensä oli...”

Hagrid nielaisi, mutta sanoja hänen suustaan ei tullut.

”Voisitko kirjoittaa sen paperille?” Harry ehdotti.

”Aäh – en tiedä miten se kirjoitetaan. Hyvä on – *Volde-mort*.” Hagridia puistatti. ”Älä kāske mun sanoo sitä uudestaan. Se kummiskin – se velho, siinä kakskytä vuotta sitte, alko värvätä ittelleen kannattajii. Se saikin niitä: jotku pelkäs sitä, jotku tahto rippusen sen valtaa, koska valtaa sillä tosiaan oli. Pimeitä aikoja, Harry. Yhtikäs ei tienny kehen voi luottaa, ei uskaltanu ruveta kaveeraan vieraitten velhojen tai noitien kanssa... Kauheita tapahtu. Paha kahmi valtaa. Jotku tietty vastusti sitä – ja ne se tappo. Karmeilla tavoilla. Tylypahka oli yks harvoja turvapaikkoja. Dumbledore oli kai ainoo, ketä tiedät-kai-kuka pelkäsi. Se ei uskaltanu valla-ta kouluu, ei ainaskaan ihan heti.

”No, sun äitees ja isäs oli niin hyvät noita ja velho etten paremmista tiedä. Koulun paras poika ja koulun paras tyttö Tylypahkassa aikanaan! Sillä se vissiin selitty, ettei tiedät-kai-kuka ikinä aiemmin ees yrittäny värvätä heitä puolellensa... se vissiin tiesi, että ne oli niin lähellä Dumbledorea ettei ikinä rupeis mihinkään pimeän puolen kanssa.

”Ehkä se kummiskin luuli että sais heidät suostuun... ehkä se vaan tahto heidät pois tieltä. Muuta ei kukaan tiedä paitsi että se ilmesty sun kotikylääs kymmenen vuotta sitten kurpitsajuhliin. Sinä olit vasta yksvuotias. Se tuli teille kotiin ja – ja –”

Hagrid otti yhtäkkiä esiin hyvin likaisen pilkullisen nenäliinan ja niisti nenänsä niin että ääni kuulosti sumutorvelta.

”Anteeksi”, hän sanoi. ”Mutta kun tämä on niin surullista – minä tunsin sun äitees ja isäs ja sen mukavampii ihmisiin saa hakee – kummiskin –

”tiedät-kai-kuka tappo heidät. Ja sitten – ja tässä se tosi arvotus tulee – se yritti tappaa sut kanssa. Tahto vissiinkin tehdä siistiä jälkee tai ehkä vaan tykkäs tappaa. Mutta siihen se ei pystyny. Ootko koskaan ihmetelly mistä oot saanu ton arven otsaas? Se ei ollu mikään tavallinen haava. Tommosen saa kun vahva paha kirous koskee – se kaato sun äitees ja sun isäs ja teidän talonkin – mutta sua se ei kaatanu, ja siksi sinä oot kuuluisa, Harry. Kukaan ei jääny henkiin jos tiedät-kai-kuka päätti tappaa, ei kukaan paitsi sinä, ja se sentään tappo sen ajan parhaita noitia ja velhoja – McKinnonit, Bonet, Prewettit – ja sinä olit vauva vasta etkä silti kuollu.”

Harryn mielessä liikkui jotain hyvin tuskallista. Kun Hagridin tarina päättyi, hän näki taas sokaisevan välähdyksen vihreää valoa, muisti sen selkeämmin kuin koskaan aikaisemmin – ja samalla hän muisti ensimmäistä kertaa elämässään jotain muutakin – kimakan, kylmän, julman naurun.

Hagrid katseli häntä surullisena.

”Minä itte hain sut siitä talonrauniosta, kun Dumbledore käski. Toin sut tämän sakin hoteisiin...”

"Silkkaa vanhaa lööperiä", Vernon-setä sanoi. Harry hätkähti, hän oli melkein unohtanut, että Dursleytkin olivat paikalla. Vernon-setä näytti totisesti saaneen rohkeutensa takaisin. Hän mulkoili Hagridia pahasti ja pui nyrkkiä.

"Nyt saat luvan kuunnella, poika", hän ärisi Harrylle, "minä myönnän, että sinussa on jotain outoa, mutta tuskinpa mitään mitä kunnan selkäsauna ei parantaisi – ja vanhemmistasi voi sanoa, että kummajaisiahan he olivat, sitä ei käy kieltäminen, ja maailma on parempi paikka ilman heitä, sen minä vielä sanon – saivatpahan mitä kerjäsivät, mitä menivät sekaantumaan mokomiin velhoilijoihin – niin siinä kävi niin kuin minä arvasin, minä tiesin aina että karvaan lopun he saisivat –"

Silloin Hagrid pomppasi sohvalta ja veti risan vaaleanpunaisen sateenvarjon takkinsa uumenista. Hän osoitti Vernon-setää varjolla kuin miekalla ja sanoi: "Pidä varasi, Dursley – pidä varasi – yksikin sana..."

Kun parrakas jättiläinen uhkasi keihästää Vernon-sedän sateenvarjon piikkiin, Vernon-setä menetti taas rohkeutensa. Hän painui littanaksi seinää vasten ja vaikeni.

"Nyt on parempi", Hagrid sanoi ja istahti huohottaen takaisin sohvalle, joka rötkähti tällä kertaa jo lattiaan asti.

Harrylla puolestaan oli vielä kysyttävää, satoja kysymyksiä.

"Mutta mitä tapahtui Vol- anteeksi – tarkoitan tiedätkäi-kenelle?"

"Hyvä kysymys, Harry. Katosi. Haihtui. Samana iltana kun yritytti tappaa sut. Siksikin sinä oot kuuluisa. Se on se suurin arvotus, katsos... se sai aina vaan enempi ja enempi valtaa – miks se luovutti?"

”Jotku on sitä mieltä että se kuoli. Höpönhöpön, sanon minä. En oikeen usko, että siinä oli enää tarpeeks ihmistä kuolemaan. Jotku on sitä mieltä, että se on vielä jossain ja vartoo aikaansa, mutta sitäkään minä en usko. Ne, jotka oli sen puolella, palas meikaläisten puolelle. Jotku heräs niinku jostain transsista. En usko, että ne olis voinu tehdä niin, jos tiedät-kai-kuka olis tulossa takas.

”Useimmat meistä uskoo, että se on vielä jossain, mutta on menettäny voimansa. Ei jaksa jatkaa. Siksi että jokin sussa teki siitä lopun, Harry. Sinä yönä tapahtui jotain, mitä se ei ollu ottanu lukuun – minä en tiedä mitä se oli, ei kukaa tiedä – mutta jokin sussa kummiskin kukisti sen.”

Kun Hagrid katsoi Harrya, hänen silmissään leimusi lämpö ja kunnioitus, mutta Harry ei ollutkaan hyvillään ja ylpeä, sillä hänestä tuntui että oli sattunut jokin hirveä väärinkäsitys. Velho? Hän? Miten kummassa se voisi olla totta? Hän oli elänyt koko ikänsä Dudleyn hutkittavana ja Petunia-tädin ja Vernon-sedän pompoteltavana. Jos hän olisi ollut velho, mikseivät he olleet muuttuneet rupisammakoiksi joka kerta kun he vain yrittivätkin lukita hänet komeroon? Jos hän olisi kerran kukistanut maailman mahtavimman taikurin, miten Dudley muka olisi voinut potkia häntä sinne tänne kuin jalkapalloa?

”Hagrid”, hän sanoi hiljaa, ”minusta tuntuu, että sinä olet erehtynyt. Minä en usko, että minä voin olla velho.”

Hänen hämmästykseksen Hagrid naurahti.

”Vai et voi olla velho? Etkö oo ikinä pannu mitään tapahtuun, kun oot pelänny tai suuttunu?”

Harry katsoi tulta. Nyt kun sitä oikein ajatteli... joka ainoa kumma juttu, joista hänen tätinsä ja setänsä olivat raivostu-

neet, olivat sattuneet silloin kun hän, Harry, oli pelännyt tai suuttunut... kun Dudleyn jengi oli ajanut häntä takaa, hän oli jotenkin vain hypähtänyt pois heidän ulottuviltaan... kun häntä oli pelottanut mennä kouluun sen karsean kampauksen kanssa, hänen oli onnistunut kasvattaa tukka takaisin... ja kun Dudley oli viimeksi lyönyt häntä, eikös hän ollutkin kostanut, vaikkei ollut edes tajunnut tehneensä sitä? Eikös hän ollutkin usuttanut kuristajaboan Dudleyn kimppuun?

Harry katsoi Hagridia hymyillen ja näki, että Hagrid aivan säteili katsoessaan häntä.

"Tajuutko?" Hagrid sanoi. "Harry Potter, etkä muka velho – oota vaan, Tylypahkassa oot heti kuuluisa."

Mutta Vernon-setä ei aikonut antaa taistelutta periksi.

"Enkö minä jo sanonut, ettei poika lähde?" hän rähisi. "Poika menee Kivimuurin kouluun ja on siitä vielä kiitollinen. Minä luin ne kirjeet, ja hän tarvitsisi kaikenlaista älytöntä – loitsukirjoja ja taikasauvoja ja –"

"Jos Harry tahtoo lähteä, tommonen jästi kun sinä ei sitä estä", Hagrid murisi. "Et muka päästäis Lily ja James Potterin poikaa Tylypahkaan! Sinä oot hullu. Pojan nimi on ollut listassa syntymästä asti. Poika menee koko maailman hienoimpaan noitien ja velhojen kouluun. Seittemän vuotta siellä, eikä poika tunne enää itte itteään. Siellä hän saa vaihteeksi olla ittensäalaisten nuorten kanssa ja siellä hän saa parhaan rehtorin, joka Tylypahkassa on ikinä ollu, Albus Dumbled-"

"MINÄ EN MAKSA MILLEKÄÄN KAISTAPÄISELLE VANHALLE KAHJOLLE SIITÄ, ETTÄ HÄN OPETTAA TUOLLE TAIKATEMPPUJA!" Vernon-setä karjui.

Mutta nyt hän oli vihdoin mennyt liian pitkälle. Hagrid tarttui sateenvarjoonsa ja kiepautti sitä pänsä päällä. "ALA – IKINÄ", hän jyrisi, "– LOUKKAA – ALBUS – DUMBLEDOREA – KUN – MINÄ – KUULEN!"

Hän kiskaisi sateenvarjon alas niin että huiskahti ja osoitti sen kärjellä Dudleyta – violetti valo välähti, kuului räätinää kuin sähköisestä ja vihlova vinkaisu, ja siinä samassa Dudley hyppeli paikoillaan kädet paksulla takapuolellaan ja ulisi tuskasta. Kun hän kääntyi selin, Harry näki kiharaisen siansaparon pistävän esiin hänen housuihinsa puhjennesta reiästä.

Vernon-setä karjui. Hän kiskoi Petunia-tädin ja Dudleyn toiseen huoneeseen, heitti vielä viimeisen säikähtäneen katseen Hagridiin ja paukautti oven kiinni heidän peränsään.

Hagrid katsoi sateenvarjoaan ja siveli partaansa.

"En ois saanu tollai hikeentyy", hän sanoi apeana, "mutta toimi se sentään joteskin. Mun oli tarkotus muuttaa poika porsaaks, mutta se vissiin oli muuteskin jo tarpeeks porsas niin ettei puuttunu enää kun saparo."

Hän katsoi Harryyn syrjäkarein tuuheiden kulmiensa alta.

"Ois kiva, jos viittisit olla mainitsematta tosta kellekään Tylypahkassa", hän sanoi. "Minä – öh – en sais taikoo, jos tiukkoja ollaan. Sain taikoo pikkasen, kun seurasin sua ja järkkäsin sulle ne kirjeet ja semmosta – se oli yks syy miks minä niin kerkeesti otin tämän homman –"

"Mikset sinä saisi taikoa?" Harry kysyi.

"No jaa – minä kävin itteki Tylypahkaa, mutta – öh – sain potkut, jos totta puhutaan. Kolmosvuonna. Ne katkas

mun taikasauvan kahtia ja vaikka mitä. Mutta Dumbledore anto mun jäädä riistanvartijaks. Hieno mies se Dumbledore.”

”Miksi sinä sait potkut?”

”Alkaa tulla myöhä ja meillä on hirveesti hommaa huomenissa”, Hagrid sanoi kovalla äänellä. ”Täytyy mennä kaupunkiin, hankkii sulle ne kirjat ja kaikki.”

Hän riisui paksun mustan takkinsa ja heitti sen Harrylle.

”Sinä voit maata tän alla”, hän sanoi. ”Alä välitä jos se pikkasen kutittaa. Musta tuntuu että yhteen taskuun tais jäädä vielä pari pähkinähiirtä.”

VIISTOKUJA

Harry heräsi seuraavana aamuna varhain. Vaikka hän huomasi, että päivä paistoi, hän piti silmänsä tiukasti kiinni.

”Se oli uni”, hän ajatteli topakasti. ”Minä näin unta että jättiläinen nimeltä Hagrid tuli sanomaan minulle, että olen menossa velhojen kouluun. Kun avaan silmäni, olen kotona omassa komerossani.”

Siinä samassa kuului kovaa koputusta.

”Ja nyt Petunia-täti koputtaa oveen”, Harry ajatteli ja hänen mielialansa laski. Mutta hän ei vieläkään avannut silmiään. Uni oli ollut niin mukava.

Kop. Kop. Kop.

”Hyvä on”, Harry mumisi. ”Minä nousen.”

Hän nousi istumaan ja Hagridin painava takki valahti hänen päältään. Mökki oli tulvillaan auringonpaistetta, myrsky oli ohi, Hagrid nukkui romahtaneella sohvalla ja pöllö koputti jalallaan ikkunaan sanomalehti nokassaan.

Harry kompuroi seisaalleen niin onnellisena, että hänestä tuntui kuin hänen sisässään olisi paisunut iso ilmapallo. Hän meni suoraan ikkunaan ja nykäisi sen auki. Pöllö liisi sisään ja pudotti sanomalehden Hagridin päälle, mutta Hagrid ei herännyt. Sitten pöllö lehahti lattialle ja hyökkäsi Hagridin takin kimppuun.

”Ei saa.”

Harry yritti huitaista pöllön pois, mutta se napsutti äkäisesti nokkaansa Harrylle ja raateli edelleen takkia.

”Hagrid!” Harry sanoi kovalla äänellä, ”Pöllö tuli ja –”

”Maksa sille”, Hagrid murahti sohvalta.

”Mitä?”

”Se tahtoo maksun lehdenkannosta. Kaiva taskuista.”

Hagridin takki näytti olevan tehty melkein pelkistä taskuista – avainnippuja, hauleja, narukeriä, piparminttuja, teepusseja... lopulta Harry kaivoi esiin kourallisen vieraan näköisiä kolikoita.

”Anna sille viisi sulmua”, Hagrid sanoi unisesti.

”Sulmua?”

”Niitä pieniä pronssisia.”

Harry laski viisi pientä pronssikolikkoa ja pöllö ojensi toista jalkaansa niin että Harry sai laitetuksi rahat pieneen nahkapussukkaan, joka oli sidottu pöllön jalkaan. Sitten lintu lennähti avoimesta ikkunasta matkoihinsa.

Hagrid haukotteli äänekkäästi, nousi istumaan ja venyteli.

”Täytyy lähteä, Harry, meillä on tänään rutkasti hommaa. Täytyy mennä Lontooseen ostaan sulle koulukampeet.”

Harry käänteli velhojen kolikoita ja katseli niitä. Hänen mieleensä oli juuri juolahtanut jotain minkä takia hänestä tuntui kuin hänen sisässään paisunut iloinen ilmapallo olisi puhjennut.

”Tuota – Hagrid?”

”Niin?” Hagrid sanoi kiskoessaan valtavia saappaita jalkaansa.

”Minulla ei ole rahaa – ja kuulit itse mitä Vernon-setä

sanoi viime yönä – hän ei suostu maksamaan siitä että minä opiskelen taikuutta.”

”Älä turhia murehdi”, Hagrid sanoi, nousi seisomaan ja raapi päätään. ”Luuletko sinä, ettei sun vanhemmat jättäny sulle mitään?”

”Mutta jos heidän talonsa tuhoutui –”

”Eivät he pitäneet kultaa talossa, poika! Ehei, ekana me kävästään Irvetassa. Velhojen pankissa. Ota makkara, ne ei oo hassumpia kylminä – enkä minä panis pahakseni palasta synttärikakkuukaan.”

”Onko velhoilla pankkeja?”

”Vain yksi. Irveta. Maahisten hoidossa.”

Harrylta putosi makkaranpala kädestä.

”Maahisten?”

”Jep – niin että hullu täytyy olla jos yrittää sitä ryöstää, sen vaan sanon. Älä ikinä rupea mihinkään maahisten kanssa, Harry. Irveta on maailman turvallisin paikka, jos tahtoo panna jotain talteen – paitsi ehkä Tylypahka. Mun täytyy tällä kertaa kävästä muuteskin Irvetassa. Dumbledore käski Tylypahkan asioita.” Hagrid röyhisti rintaansa. ”Hän panee mut yleensä tärkeille asioille. Noutamaan sut – hakemaan jotain Irvetasta – tietää nääs että muhun voi luottaa.

”Jokos sulla on kaikki? Alahan tulla sitten.”

Harry meni Hagridin perässä ulos luodolle. Taivas oli seljennyt ja meri kimmelsi auringonpaisteessa. Vernon-sedän vuokraama vene oli yhä tallella, mutta sen pohjalla oli paljon myrskyn jättämää vettä.

”Miten sinä pääsit tänne?” Harry kysyi tähyten ympäriltään toista venettä.

”Lensin”, Hagrid sanoi.

"Lensit?"

"Joo – mutta takaspäin meidän täytyy mennä tällä. Minä en saa enää taikoo kun sinä oot jo mukana."

He asettuivat veneeseen, Harry tuijotti yhä Hagridia, yritti kuvitella miten tämä lentäisi.

"Ois kummiskin kurja soutaa", Hagrid sanoi vilkaisten Harrya taas syrjäkarein. "Jos minä pikkasen – öh – paan tähän vauhtii, viittitkö olla kertomatta siitä Tylypahkassa?"

"Totta kai", Harry sanoi, sillä hän tahtoi kovasti nähdä lisää taikoja. Hagrid kaivoi taas vaaleanpunaisen sateenvarjon esiin, napautti sillä kahdesti veneen kylkeen, ja kohta he kiisivät kohti rantaa.

"Miksi täytyisi olla hullu jos yrittäisi ryöstää Irvetan?" Harry kysyi.

"Loitsuja – kirouksia", Hagrid sanoi ja taitteli puhuesaan sanomalehteä auki. "Sanotaan, että siellä on lohikäärmeitä vahtimassa kaikkein tarkimmin turvattuja holveja. Ja lisäksi täytyis vielä osata perille – Irveta on nääs monta sataa mailii Lontoon alla. Syvällä metrotunneleitten alla. Siinä kuolis nälkään, kun yrittäis päästä pois, vaikka oiskin onnistunu vohkimaan jotain."

Harry istui hiljaa ja mietti kuulemaansa, Hagrid luki sanomalehteään, Päivän Profeettaa. Harry oli oppinut Vernon-sedältä, että ihmiset tahtovat lukea lehtensä kaikessa rauhassa, mutta hänen ei ollut helppo hillitä itseään, koska hänellä oli kysyttävää enemmän kuin ikinä elämässään.

"Taikaministeriö tyrii taas niinku aina", Hagrid mutisi kääntäessään sivua.

"Onko olemassa taikaministeriö?" Harry kysyi ennen kuin ehti purra kieltään.

"Tietty", Hagrid sanoi. "Dumbledorea pyydettiin tietty ministeriksi, mutta hän kun ei jätä Tylypahkaa, niin vanha Cornelius Toffee rupes siihen hommaan. Se on tunari jos kuka. Nyt se sitte pommittaa joka aamu Dumbledoree pöylöillä ja pyytää neuvoja."

"Mutta mitä taikaministeriö oikein tekee?"

"No, sen tärkein tehtävä on salata jästeiltä se, että noitia ja velhoja vielä on pitkin maata."

"Miksi?"

"Miksi? Helkkari, Harry, kaikkihan mankuis taikaratkaisuu joka pikku pulmaan. Ääh, parempi että saadaan olla omissa oloissa."

Juuri silloin vene tömähti pehmeästi päin sataman vallia. Hagrid taitteli sanomalehtensä ja he kapusivat kivisiä portaita ylös kadulle.

Ohikulkijat toljottivat ihmeissään Hagridia, kun he kävelivät pienen kaupungin halki rautatieasemalle. Harry ei voinut moittia heitä siitä. Paitsi että Hagrid oli kaksi kertaa kenen tahansa pituinen, hän myös osoitteli täysin tavallisia asioita niin kuin esimerkiksi pysäköintimittareita ja sanoi kovaan ääneen: "Näätkös, Harry? Kaikkei nää jästit keksii-kin, vai mitä?"

"Hagrid", Harry sanoi huohottaen hiukan, koska joutui juoksemaan pysyäkseen Hagridin vauhdissa. "Sanoitko sinä, että Irverassa on lohikäärmeitä?"

"No, niin ainaskin kerrotaan", Hagrid sanoi. "Pirkule, että olis kiva saada lohikäärme."

"Tahtoisitko sinä tosiaan sellaisen omaksesi?"

"Oon tahtonu penskasta asti – perillä ollaan."

He olivat tulleet asemalle. Juna Lontooseen lähtisi viiden

minuutin kuluttua. Hagrid, joka ei ymmärtänyt ”jästirahaa”, niin kuin hän sanoi, antoi setelit Harrylle, joka kävi ostamassa heille matkaliput.

Junassa ihmiset toljottivat yhä vain enemmän. Hagrid vei kaksi penkkiä tilaa ja neuloi jotain mikä näytti kanariankeltaiselta sirkustelta.

”Onko sulla kirje tallessa, Harry?” hän kysyi laskiessaan silmukoita.

Harry otti pergamenttikirjekuoren taskustaan.

”Hyvä”, Hagrid sanoi. ”Siinä luetellaan mitä tarttet.”

Harry taisteli auki toisen paperilappusen, joka häneltä oli jäänyt yöllä huomaamatta, ja luki:

TYLYPAHKAN NOITIEN JA VELHOJEN KOULU

Koulupuku

Ensimmäisen vuoden oppilailla on oltava:

- 1. Kolme tavallista työkaapua (mustaa)*
- 2. Yksi tavallinen suippobattu (musta) päiväkäyttöön*
- 3. Yhdet suojakäsineet (lohikäärmeennabkaa tai vastaavaa)*
- 4. Yksi talviviitta (musta, hopeakiinnikkeet)*

Huomatkaa, että oppilaiden vaatteet on nimikoitava.

Oppikirjat

Oppilailla tulee olla seuraavat kirjat:

Miranda Kanabaukka: Loitsujen käsikirja I

Bathilda Bagshot: Historian taikakaudet

Adalbert Jaaritellen: Taikojen perusteet

Emeric Kytkin: Muodonmuutokset aloittelijoille

Phyllida Itiö: Tuhat taikayrttiä ja -sientä

Arsenius Mittalasis: Taikaliemet ja -juomat
Lisko Scamander: Ihmeotukset ja niiden olinpaikat
Quentin Tytina: Pimeyden voimat. Itsesuojeluopas

Muut tarvikkeet:

1 taikasauva

1 noidankattila (tinaa, vakiokoko 2)

1 lasi- tai kristallipullosarja

1 kaukoputki

1 messinkinen punnussarja

Oppilaat voivat tuoda myös pöllön TAI kissan TAI rupikonnan

VANHEMMILLE HUOMAUTETAAN. ETTÄ ENSILUOKKALAISET EIVÄT SAA TUODA OMAA LUUDANVARTTA

”Voiko tämän kaiken ostaa Lontoosta?” Harry ihmetteli ääneen.

”Jos tietää mistä hakee”, Hagrid sanoi.

Harry ei ollut koskaan ennen käynyt Lontoossa. Vaikka Hagrid näköjään tiesi minne he olivat menossa, hän ei selvästikään ollut tottunut menemään sinne tavallisella tavalla. Hän juuttui metrotunnelin lippuporttiin ja valitti sitten kovaan ääneen, että penkit olivat liian pieniä ja junat liian hitaita.

”Minä en käsitä miten jästit pärjää taikomatta”, hän sanoi kun he kiipesivät rikkinäisiä rullaportaita ylös vilkkaalle kadulle, jolla oli paljon kauppoja.

Hagrid oli niin valtava että sai ihmispaljoudessa helposti tietä, eikä Harryn tarvinnut kuin pysytellä hänen kintereilläään. He kulkivat ohi kirjakauppojen ja musiikkikauppojen, hampurilaisbaarien ja elokuvateattereiden, mutta missään ei näyttänyt siltä että siellä myytäisiin taikasauvoja. Katu oli ihan tavallinen ja täynnä ihan tavallisia ihmisiä. Saattoiko syvällä heidän alapuoellaan todella olla velhojen kultaa? Oliko jossain todella kauppoja, joista sai ostaa loitsukirjoja ja luudanvarsia? Entä jos tämä kaikki olikin vain mahtava kepponen, jonka Dursleyt olivat punoneet? Jos Harry ei olisi tiennyt, ettei Dursleyilla ollut huumorintajua, hän olisi ehkä uskonutkin niin. Toisaalta Harry ei jostain syystä voinut olla uskomatta Hagridia, vaikka tämä olikin siihen mennessä puhunut vain epäuskottavia asioita.

”Tässä se on”, Hagrid sanoi ja pysähtyi, ”Vuotava noidankattila. Kuuluisa paikka.”

Se oli piskuinen, siivottoman näköinen publi. Jos Hagrid ei olisi maininnut sitä, Harry ei olisi ensinkään huomannut sitä. Ohi kiiruhtavat ihmiset eivät vilkaissetkaan siihen. Heidän katseensa liukuivat toisen puolen isosta kirjakaupasta toisen puolen levykauppaan aivan kuin he eivät olisi nähneetkään koko Vuotavaa noidankattilaa. Itse asiassa Harrylla oli hyvin kummallinen tunne, että vain hän ja Hagrid näkivät sen. Ennen kuin hän tuli sanoneeksi sen ääneen Hagrid oli jo taluttanut hänet sisään.

Ollakseen kuuluisa paikka se oli hyvin pimeä ja nukka vieru. Yhdessä nurkassa istui muutama vanha nainen juomassa sherryä pikkuruuisista lasista. Yksi heistä poltti pitkää piippua. Pieni silinteripäinen mies jutteli vanhalle baarimikolle, joka oli täyskalju ja näytti hampaattomalta saksan-

pähkinältä. Matala puheensorina taukosi, kun he astuivat sisään. Kaikki näyttivät tuntevan Hagridin; he vilkuttivat ja hymyilivät hänelle, ja baarimikko kurkotti ottamaan lasin ja sanoi: ”Se tavallinenko, Hagrid?”

”Ei nyt, Tom, minä liikun Tylypahkan asioilla”, Hagrid sanoi läjäyttäen valtavan kouransa Harryn hartialle niin että Harryn polvet löivät loukkua.

”Herranen aika”, baarimikko sanoi tiiraillen Harrya, ”onko hän – voiko hän olla –?”

Vuotavaan noidankattilaan oli äkkiä langennut hiiskumaton hiljaisuus.

”Siunatkoon”, vanha baarimikko kuiskasi, ”Harry Potter... tämä on suuri kunnia.”

Hän kiersi kiireesti baaritiskin, riensi Harryn luo ja tarttui tämän käsiin silmät kyynelissä.

”Tervetuloa takaisin, herra Potter, tervetuloa takaisin.”

Harry ei tiennyt mitä sanoa. Kaikki katsoivat häntä. Vanha nainen tuprutti piippuaan tajuamatta, että se oli sammunut. Hagrid säteili.

Sitten kuului hurjaa meteliä, kun tuolinjalat raapivat lattiaa, ja siinä samassa Harry huomasi kättelevänsä joka ainoaa Vuotavan noidankattilan asiakasta.

”Olen Doris Rojumo, herra Potter, uskomatonta että saan viimein tavata teidät.”

”Hienoa, herra Potter, tämä on kerta kaikkiaan hienoa.”

”Olen aina toivonut, että saan puristaa kättänne – sydämeni aivan läpäyttää.”

”Riemullista tavata, herra Potter, sanat eivät riitä, Diggle on nimeni, Dedalus Diggle.”

”Olen nähnyt teidät aikaisemminkin”, Harry sanoi kun

Dedalus Diggle silinterihattu putosi päästä kaiken tohinan keskellä. "Te kumarsitte minulle kerran kaupassa."

"Hän muistaa!" Dedalus Diggle huudahti katsellen ympärilleen. "Kuulitteko te? Hän muistaa minut!"

Harry kätteli kättelemästä päästyään – Doris Rojumo tuli aina vain uudestaan kättelemään.

Nuori kalpea mies lähestyi hyvin hermostuneen näköisenä Harrya. Hänen toista silmäkulmaansa nyki.

"Professori Orave!" Hagrid sanoi. "Harry, professori Orave on yks sun opettajas Tylypahkassa."

"P-P-Potter", professori Orave änkytti puristaessaan Harryn kättä, "e-en o-osaa s-sanoakaan miten h-hauska on nähdä sinut."

"Minkälaista taikuutta te opettatte, professori Orave?"

"S-suojautumista p-p-piineyden v-voimilta", professori Orave mutisi kuulostaen siltä kuin ei olisi mieluusti ajatellutkaan koko aihetta. "V-vaikka ethän s-sinä sitä t-tarvitse. P-Potter?" Hän naurahti hermostuneesti. "M-menet nyt kai h-hankkimaan tarvikkeita? M-minunkin t-täytyy h-hakea uusi k-kirja vampyyreista." Hän näytti kauhistuvan jo ajatustakin.

Mutta toiset eivät antaneet professori Oraven omia Harrya kokonaan itselleen. Kesti melkein kymmenen minuuttia ennen kuin Harry ja Hagrid pääsivät eteenpäin. Lopulta Hagridin onnistui kajauttaa äänensä kuuluviin puheensorian yli.

"Täytyy lähtee – on rutkasti ostamista. Tule, Harry."

Doris Rojumo puristi vielä kerran Harryn kättä, ja sitten Harry meni Hagridin kanssa baarin takaovesta pienelle muurein aidatulle pihalle, missä ei ollut muuta kuin roska-

pönttö ja muutama rikkaruoho.

Hagrid virnisti Harrylle.

”Mitäs minä sanoin? Sanoin, että oot kuuluisa. Professori Oravekin ihan tärisi kun tapasi sut – vaikka niin hän täri-see muutenkin.”

”Onko hän aina yhtä hermostunut?”

”On joo. Heppuraukka. Nerokas pää. Hän oli ihan kunnossa niin kauan kun opiskeli pelkästään kirjoista, mutta sitten hän otti vuoden vapaata käytännön kokemusta varten... Sanotaan, että hän kohtasi vampyyreita Mustassa Metsässä ja jonku noita-akan kanssa synty ikävää kärhämää – ei ole ollu entisensä sen jälkeen. Pelkää oppilaita, pelkää omaa oppiainettaan – no, missäs se sateenvarjo on?”

Vampyyreita? Noita-akkoja? Harryn päätä huimasi. Hagrid puolestaan laski tiiliskiviä muurista roskapöntön yläpuolelta.

”Kolme ylös... kaksi ristiin...”, hän mutisi. ”Selvä, väisty, Harry.”

Hän naputti muuria kolmasti sateenvarjonsa kärjellä.

Tiili, jota hän oli koskettanut, värisi – se kiemurteli – sen keskelle ilmaantui pieni reikä – se laajeni laajenemistaan – ja sekunnin kuluttua he näkivät edessään holvikäytävän, jonka alta Hagridkin mahtui kulkemaan, holvikäytävän mukulakivikadulle joka mutkitteli näkyivistä.

”Tervetuloa Viistokujalle”, Hagrid sanoi.

Hän hymyili Harryn äimistykselle. He astelivat holvikäytävän ali. Harry vilkaisi kiireesti olkansa yli ja näki, että holvikäytävä kutistui saman tien kiinteäksi muuriksi.

Aurinko paistoi kirkkaasti lähimmän kaupan eteen pinnottuihin patoihin. *Noidankattiloita – joka kokoa – kuparia, mes-*

sinkkiä, tinaa, hopeaa – itsehämmentävät – kokoontaittavat, ilmoitti niiden yläpuolella riippuva kyltti.

”Joo, tommosen sinä tarttet”, sanoi Hagrid, ”mutta ens- teks meidän täytyy hakee rahaa.”

Harry toivoi, että hänellä olisi ollut kahdeksisen lisäsil- mää. Hän käänteli päätään joka suuntaan, kun he kävelivät katua eteenpäin, yritti nähdä kaiken kerralla: kaupat, tavarat niiden edessä, ihmiset ostoksilla. Apoteekin edessä seiso- i pyylevä nainen, joka ravisti päätään ja jupisi: ”Lohikäär- meenmaksaa, seitsemäntoista sirppiä unssi, mielipuolista...”

Erästä pimeästä puodista kuului matalaa, pehmeää hu- huilua ja kyltti sen edessä kertoi: *Lurppuluomen pöllökeskus – Lehto-, sarvi-, torni-, varpus- ja tunturipöllöt*. Muutama suunnil- leen Harryn ikäinen poika oli painanut nenänsä kiinni näy- teikkunaan, jossa oli luudanvarsia. ”Katsokaa”, Harry kuuli jonkun heistä sanovan, ”uusi Nimbus kaksituhatta – nope- ampi kuin mikään –” Joissain kaupoissa myytiin kaapuja, joissain kaukoputkia ja outoja hopeisia laitteita jollaisia Harry ei ollut aiemmin nähnyt, joissain ikkunoissa oli tyn- nyreittäin lepakonpernoja ja ankeriaansilmiä, toisissa ro- mahtamaisillaan olevia pinoja loitsukirjoja, tai sulkakyniä ja pergamenttikääröjä, taikajuomapulloja, kuupalloja...

”Irveta”, Hagrid sanoi.

Heidän edessään oli lumenvalkoa talo, joka kohosi yli muiden pikkukauppojen. Sen kiillotettujen pronssiovien vieressä seiso i helakanpunaiseen ja kullanväriseen virkapu- kuun sonnustautunut –

”Joo, maahinen se on”, Hagrid sanoi hiljaa, kun he nou- sivat valkeita kiviportaita kohti vartijaa. Maahinen oli suun- nilleen päätä pienempi kuin Harry. Sillä oli tummat, ovelat

kasvot ja pukinparta, ja Harry huomasi, että hyvin pitkät sormet ja jalkaterät. Se kumarsi kun he astuivat sisään. Nyt heillä oli edessään toiset pariovet, hopeaiset tällä kertaa, ja niihin oli kaiverrettu sanat:

*Käy sisään, vieras, mutta ole tarkka,
muistathan mikä on abneuden palkka.
Sillä aina, jos ottaa omaa toisen,
saa kalliisti maksaa teon moisen.
Jos siis hamuut alta näiden lattiain
aarretta, joka ei omasi ole lain,
rosvo, kuuntele varoituksen sanaa:
sua jokin muukin kuin aarre odottaa.*

”Niinku jo sanoin, täytyis olla hullu että yrittäis ryöstää tän”, Hagrid sanoi.

Maahispari kumarsi heidät astumaan hopeaovista sisään, ja niin he saapuivat valtavaan marmorisaliin. Siellä istui noin sata maahista korkeilla jakkaroilla pitkän tiskin takana kirjoittamassa jotain isoihin tilikirjoihin, punnitsemassa kolikoita messikivaaooilla, tutkimassa jalokiviä monokkeleilla. Salista johti pois niin monta ovea, ettei niitä voinut laskea, ja maahiset ohjasivat väkeä niistä sisään ja ulos. Hagrid ja Harry menivät tiskin ääreen.

”Huomenta”, Hagrid sanoi vapaalle maahiselle. ”Me tultiin hakeen rahaa herra Potterin tallelokerosta.”

”Onko teillä hänen avaimensa?”

”On se täällä jossain”, Hagrid sanoi ja alkoi tyhjentää taskujaan tiskille niin että kourallinen homeisia koirankeksejä levähti maahisen numerokirjan päälle. Maahinen nyr-

pisti nenäänsä. Harry katseli, kun heidän oikealla puolellaan oleva maahinen punnitsi rubiineja, jotka olisivat kokonsa puolesta voineet olla hehkuvia hiilenkekäleitä.

”Löytyi”, Hagrid sanoi viimein ja nosti pikkuruisen kulta-avaimen näkyviin.

Maahinen tutkaili avainta tarkkaan.

”Se näyttää olevan kunnossa.”

”Ja mulla on täällä vielä kirje rehtori Dumbledorelta”, Hagrid sanoi tärkeänä rintaansa röyhistäen. ”Se koskee tiedät-kai-mitä holvissa seitsemänsataa ja kolmetoista.”

Maahinen luki kirjeen huolellisesti.

”Hyvä on”, se sanoi ja ojensi kirjeen takaisin Hagridille. ”minä järjestän jonkun viemään teidät alas kumpaankin holviin. Lujahaka!”

Lujahakakin oli maahinen. Kun Hagrid oli sullonut koirankeksit takaisin taskuihinsa, hän ja Harry lähtivät Lujahaan perässä kohti ovea, joka johti salista pois.

”Mitä se tiedät-kai-mikä holvissa seitsemänsataa ja kolmetoista on?” Harry kysyi.

”Sitä en voi kertoa”, Hagrid sanoi salaperäisesti. ”Se on suuri salaisuus. Tylypahkan asioita. Dumbledore luottaa minuun. Menettäisin enemmän kuin hommani, jos lavertelisin.”

Lujahaka avasi heille oven. Harry oli odottanut lisää marmoria ja nyt hän ällistyi. He olivat kapeassa kiviseinäisessä käytävässä, jota valaisivat leiskuvat soihdut. Käytävä vietti jyrkästi alas ja lattiassa oli kapeat kiskot. Lujahaka vihelsi ja pieni vaunu viiletti kovaa kyytiä raiteita ylös heidän luokseen. He kiipesivät vaunuun – Hagrid melko vaivalloisesti – ja lähtivät matkaan.

Aluksi he vain kiisivät mutkittlevien käytävien sokkelos-

sa. Harry yritti painaa mieleensä, vasen, oikea, oikea, vasen, suoraan, oikea, vasen, mutta se oli mahdotonta. Rämisevä vaunu näytti tuntevan tien, koska Lujahaka ei ohjannut sitä.

Kolea ilmavirta pisteli Harryn silmiä, mutta hän piti ne levällään. Kerran hän oli näkevinään tulenlieskan yhden käytävän päässä ja käännähti ympäri nähdäkseen, olisiko se lohikäärme, mutta liian myöhään – he syöksyivät yhä syvemmälle, ohi maanalaisen järven, jonka katosta ja lattiasta sojotti valtavia tippukivipuikkoja ja -pylväitä.

”En ole koskaan oppinut”, Harry huusi Hagridille vauunun metelin yli, ”mitä eroa tippukivipuikolla ja -pylväällä on.”

”Pylväissä on ‘y’”, Hagrid sanoi. ”Äläkä kysele enempää, minä taidan oksentaa kohta.”

Hagrid näytti sangen vihertävältä, ja kun vaunu lopulta pysähtyi pienen käytävän seinässä olevan oven eteen, hän nousi ylös ja joutui nojaamaan seinään jotta polvien tutina lakkaisi.

Lujahaka avasi oven lukon. Kammiosta pöllähti sankka vihreä savupilvi, ja kun se hälveni, Harry haukkoi henkeä. Kammiossa oli monta kumpua kultakolikoita. Roppakau-palla hopeaa. Kasoittain pieniä pronssisulmuja.

”Sun kaikki”, Hagrid hymyili.

Harryn kaikki – uskomatonta. Dursleyt eivät taatusti tienneet tästä, sillä muuten he olisivat pihistäneet sen häneltä silmänräpäystä nopeammin. Miten usein he olivatkaan nurisseet, että Harryn ylläpito maksoi heille niin kamalasti? Ja koko sen ajan oli syvällä Lontoon alla ollut kokonainen omaisuus, joka oli hänen.

Hagrid auttoi Harrya keräämään kolikoita laukkuun.

”Kultaset on kaljuunoita”, hän selosti. ”Kaljuunaan menee seittemäntoista hopeesirppiä ja sirppiin kakskytäyhdeksän sulmua, niin helppoo se on. No niin, eiköhän tämä riitä pariks lukukaudeks, loput pidetään täällä tallessa sua varten.” Hän kääntyi Lujahakaan päin. ”Holvi seitsemänsataa ja kolmetoista sitten, jos sopii, ja voidaanko me mennä hitaammin?”

”On vain yksi nopeus”, Lujahaka sanoi.

Matka jatkui entistä syvemmälle ja vauhti sen kuin kiihtyi. Ilma kylmeni kylmenemistään, kun he viilettivät yhä uudesta tiukasta mutkasta aina uuteen suuntaan. He mennä kolistivat maanalaisen rotkon yli ja Harry kumartui kurkistamaan, mitä rotkon pimeässä pohjassa oli, mutta Hagrid voihkaisi ja kiskaisi hänet niskavilloista takaisin.

Holvissa seitsemänsataa ja kolmetoista ei ollut avaimenreikää.

”Väistykkää”, Lujahaka sanoi tärkeänä. Hän siveli ovea hellästi yhdellä pitkällä sormella ja ovi yksinkertaisesti sulsi pois.

”Jos joku muu kuin Irvetan maahinen yrittäisi tuota, ovi imaisisi yrittäjän sisään ja hän jäisi loukkuun”, Lujahaka sanoi.

”Miten usein te katsotte onko joku jäänyt sinne?” Harry kysyi.

”Noin kymmenen vuoden välein”, Lujahaka sanoi häijyisti hymyillen.

Jotain hyvin harvinaislaatuista oli varmasti sisällä niin huippuhyvin turvatussa holvissa, siitä Harry oli varma, ja hän nojautui innokkaasti eteenpäin odottaen näkevänsä vähintäänkin satumaisia jalokiviä – mutta ensin hän luuli hol-

via tyhjäksi. Sitten hän huomasi lattialla ruskeaan paperiin kääräistyn siivottoman pikku paketin. Hagrid otti paketin ja työnsi sen takkinsa uumeniin. Harryn teki kamalasti mieli tietää mitä siinä oli, mutta hän ymmärsi olla kyselemättä.

”Ala tulla takas hornankärryyn, äläkä puhu mulle matkalla takaspäin, mun on parempi pitää suu kiinni”, Hagrid sanoi.

Vielä yhden hurjan vaunuajelun jälkeen he seisoivat silmiään räpytellen auringonpaisteessa Irvetan ulkopuolella. Harry ei tiennyt, minne säntäisi ensimmäiseksi nyt kun hänellä oli laukullinen rahaa. Hänen ei tarvinnut tietää, montako kaljuunaa oli punta, tietääkseen että hänellä oli nyt hallussaan enemmän rahaa kuin hänellä oli koskaan eläissään ollut – enemmän jopa kuin Dudleyllakaan oli koskaan ollut.

”Sitte voitaisiin kai ostaa koulupuku”, Hagrid sanoi nyökäten kohti kauppa nimeltä *Matami Malkinin kaapuja kaikkiin tilaisuuksiin*. ”Kuule Harry, panisitko pahakses, jos minä livahtaisin Vuotavaan noidankattilaan hörppäämään vähän virvoketta? Ne Irvetan vaunut tekee niin häijyä.” Hän näytti yhä vähän huonovointiselta, joten Harry astui matami Malkinin kauppaan yksin ja hermostuneena.

Matami Malkin oli kyyry hymysuinen noita, joka oli pukeutunut malvanpunaiseen kiireestä kantapäähän.

”Tylypahkaan menossa, kultaseni?” hän sanoi kun Harry oli saanut suunsa auki. ”Tänne päin – siellä on toinenkin nuori mies paraikaa sovituksessa.”

Kaupan perällä seisoj kalpea ja suipponaamainen poika pallilla, ja toinen noita kiinnitti neuloilla pitkän mustan kaavun helmaa. Matami Malkin seisotti Harryn viereiselle

pallille, sujautti pitkän kaavun hänen päänsä yli ja alkoi kääntää helmaa neuloilla sopivan mittaiseksi.

”Terve”, toinen poika sanoi, ”Tylypahkaanko sinäkin?”

”Niin”, Harry sanoi.

”Minun isäni on naapurikaupassa ostamassa kirjoja ja äiti on kauempana kadun varressa etsimässä taikasauvoja”, poika sanoi. Hänen äänensä oli pitkästynyt ja laiska. ”Sitten raahaan heidät katselemaan kilpaluutia. En käsitä, mikseivät ekaluokkalaiset saa tuoda omaa luutaa. Minä ajattelin kommentaa isän kumminkin ostamaan luudan, ja sitten salakuljettaa sen jollain keinolla sisään.”

Harrylle tuli Dudley mieleen.

”Onko sinulla oma luuta?” poika jatkoi.

”Ei”, Harry sanoi.

”Pelaatko lainkaan huispausta?”

”En”, Harry sanoi ihmetellen mitä kummaa huispaus mahtoi olla.

”Minä pelaan – isän mielestä on rikos, jos minua ei valita pelaamaan meidän tuvan joukkueeseen, ja minä olen kyllä suoraan sanoen samaa mieltä. Joko sinä tiedät mihin tupaan sinut pannaan?”

”En”, Harry sanoi ja tunsi olonsa hetki hetkeltä tyhmemmäksi.

”No, eihän kukaan kai tosissaan tiedä ennen kuin valinnat on tehty, mutta minä tiedän silti, että minä menen Luihuiseen, koko meidän suku on ollut siinä – kuvittele, jos joutuisi Puuskupuhiin, minä varmaan häipyisin saman tien. miten sinä?”

”Mmm”, Harry sanoi, vaikka toivoikin että osaisi sanoa jotain vähän mielenkiintoisempaa.

"Oho, katso mikä äijä!" poika sanoi yhtäkkiä ja nyökkäsi kohti näyteikkunaa. Hagrid seiso ikkunan takana, hymyili Harrylle ja osoitti kahta isoa jäätelöä näyttääkseen, ettei voinut tulla sisään.

"Se on Hagrid", Harry sanoi hyvillään, kun tiesi jotain mitä poika ei tiennyt. "Hän on töissä Tylypahkassa."

"Ai", poika sanoi, "olen kuullut hänestä. Hän on jonkinlainen palvelija, eikö vain?"

"Hän on riistanvartija", Harry sanoi. Hän piti pojasta hetki hetkeltä vähemmän.

"Niin juuri. Kuulin, että hän on jonkinlainen villimies – asuu mökissä koulun mailla, ryyppää silloin tällöin kännin, yrittää taikoa ja sytyttää lopulta sänkynsä tuleen."

"Minusta hän on loistotyyppi", Harry totesi koleasti.

"Onko?" poika sanoi hivenen pilkallisesti. "Miksi hän on täällä sinun kanssasi? Missä sinun vanhempasi ovat?"

"He ovat kuolleet", Harry sanoi lyhyesti. Hänen ei oikein tehnyt mieli puhua siitä aiheesta pojan kanssa.

"Ai, olen pahoillani", poika sanoi, muttei kuulostanut ollenkaan siltä. "Mutta kai he sentään olivat meikäläisiä?"

"Olivat he noita ja velho, jos sinä sitä tarkoitat."

"Minusta kouluun ei todellakaan pitäisi päästää muunlaisia sisään, ei kai sinustakaan? He eivät kerta kaikkiaan pärjää samalla tavalla, kun heitä ei ole kasvatettu tuntemaan meidän tapojamme. Jotkut heistä eivät ole kuulleetkaan Tylypahkasta ennen kuin saavat kirjeen, kuvittele. Minusta koulu pitäisi varata vanhoille taikaperheille. Mikä sinun sukunimesi muuten on?"

Mutta Harry ei ehtinyt vastata, kun matami Malkin sanoi: "Se on sillä selvä, kultaseni", ja Harry, joka ei ollut ol-

lenkaan pahoillaan verukkeesta jolla sai lopetettua keskustelun pojan kanssa, hyppäsi pallilta alas.

"No, me varmaan tavataan Tylypahkassa", laiskan kuuloinen poika sanoi.

Harry oli aika hiljainen syödessään jäätelöä, jonka Hagrid oli ostanut hänelle (suklaata ja vadelmaa ja pähkinärouhetta).

"Mitä nyt?" Hagrid kysyi.

"Ei mitään", Harry valehteli. He poikkesivat ostamaan pergamenttia ja sulkakyniä. Harry piristyi hiukan löytäessään pullollisen mustetta, joka vaihtoi väriä sitä mukaa kun sillä kirjoitti. Kun he olivat lähteneet kaupasta, hän sanoi: "Hagrid, mitä huispaus on?"

"Pirhana, Harry, multa tuppaa unohtuun, miten vähän sinä tiedät – et tiedä huispauksestakaan!"

"Älä pahenna oloani", Harry sanoi. Hän kertoi Hagridille kalpeasta pojasta matami Malkinin puodissa.

" – ja hän sanoi, ettei jästiperheiden lapsia pitäisi edes päästää sisään –"

"Sinä et kylläkään oo jästiperheestä. Jos hän olis tienny kuka sinä oot – hän on oppinu jo pienenä sun nimesi, jos hänen vanhemmat on taikaväkeä – näithän ittekin millasta Vuotavassa noidankattilassa oli. Eikä hän muuteskaan tiedä yhtikäs mitään, koska joku ihan parhaat mitä olen ikinä nähny, on ollu ainoita taikavoimasia vanhassa jästisuvussa – aattele omaa äiteetäs! Aattele minkälainen hänenkin siskonsa on!"

"Mitä huispaus sitten on?"

"Meikäläisten urheilua. Velhourheilua. Se on niinku – niinku jalkapallo jästimaailmassa – kaikki seuraa huispausta – sitä pelataan ilmassa luudanvarsilla ja siinä on neljä palloa

– aika vaikeeta selittää sääntöjä.”

”Entä mitä Luihuinen ja Puuskupuh ovat?”

”Koulun tupia. Niitä on neljä. Kaikki sanoo, että Puuskupuh on pelkille toheloille, mutta –”

”Minä olen taatusti Puuskupuhissa”, Harry sanoi apeaksa.

”Ennemmin Puuskupuhissa kun Luihuisessa”, Hagrid sanoi synkkänä. ”Jokainen noita tai velho, joka on ruvennu pahaks, on tullu Luihuisesta. Tiedät-kai-kuka oli Luihuisessa.”

”Vol- anteeksi – tiedät-kai-kuka kävi siis Tylypahkaa?”

”Kamalan kauan sitten”, Hagrid sanoi.

He ostivat Harryn koulukirjat kaupasta, jonka nimi oli *Säilä & Imupaperi*. Siellä oli hyllyt lattiasta kattoon täynnä katukivien kokoisia nahkaselkäisiä kirjoja, postimerkin kokoisia silkkikantaisia kirjoja, kirjoja joissa oli omituisia merkkejä ja kirjoja joissa ei ollut kerrassaan mitään. Jopa Dudley, joka ei milloinkaan lukenut mitään, olisi hurjistunut halusta saada niistä jokusen käsiinsä. Hagrid joutui melkein riuhtomaan Harrylta professori Kosto Onsuloisen kirjan *Kiroukset ja vastakiroukset (Lumoa ystäväsi ja hämmennä vibollisesti uusimmilla menetelmillä: biustenlähdetyt, löllösääret, kielenpidontaa ja paljon, paljon muuta)*.

”Yritin vain keksiä, miten Dudleyn voisi kirotta.”

”En käy väittäen, ettei se olis hyvä ajatus, mutta jästimaailmassa ei saa taikoo muuten kun erikoistapauksissa”, Hagrid sanoi. ”Etkä sinä kummiskaan sais niitä taikoja vielä toimimaan, koska sun täytyy opiskella rutkasti ennen kun oot sillä tasolla.”

Hagrid ei myöskään antanut Harryn ostaa kultaista noidankattilaa (”luettelossa sanotaan tinaa”), mutta kivan pun-

nussarjan taikajuoma-ainesten punnitsemiseen he ostivat, samoin kokoontaittuvan messinkikaukoputken. Sitten he kävivät Apoteekissa ja siellä oli niin kiehtovaa, että paikan kamala mätien munien ja pilaantuneen kaalin sekainen löyhkäkin unohtui. Lattialla oli tynnyreissä jotain niljakasta ja seiniä peittivät purkeissaan yrtit, kuivatut juuret ja värikkäät pulverit. Katosta riippui höyhentukkoja, naruihin pujotettuja kulmahampaista ja ärhäköitä kynsiä. Sillä välin kun Hagrid pyysi tiskin takana seisovalta mieheltä joitain taikajuomien perustarvikkeita Harrya varten, Harry itse tutki hopeisia yksisarvisen sarvia kaksikymmentäyksi kaljuunaa kappale ja pikkuruisia kiiluvanmustia koppakuoriaisen silmiä (viisi sulmua kauhallinen).

Apoteekin ulkopuolella Hagrid tarkisti taas Harryn luettelon.

”Enää puuttuu taikasauva – ai niin joo, enkä minä oo vielä antanu sulle synttärilahjaa.”

Harry tunsu punastuvansa.

”Sinun ei tarvitse –”

”Minä tiedän ettei mun tartte. Tiedätkö mitä, minä ostan sulle elukan. En rupikonaa, rupikonat meni muodista vuosia sitten, sulle naurettais – ja kissoista minä en tykkää, koska ne aivastuttaa mua. Minä ostan sulle pöllön. Joka kersa tahtoo pöllön, koska niistä on sikapaljon hyötyä, ne kuljettaa postin ja ties mitä.”

Kun kaksikymmentä minuuttia oli kulunut, Harry ja Hagrid poistuivat Lurppuluomen pöllökeskuksen havi-sevasta pimeydestä, jossa lukemattomat jalonkivenkirkaat silmät räpsyivät. Harry kantoi nyt isoa häkkiä, jossa nukkui kaunis tunturipöllö sikeästi pää siiven alla. Hänen oli vaikea

lakata änkyttämästä kiitoksiaan, jotka kuulostivat professori Oraven lausumilta.

”Eipä kestä”, Hagrid tokaisi. ”Et vissiinkään saanu paljon lahjoja siltä Dursleyn sakilta. Nyt on jäljellä pelkkä Ollivanders – muualta ei taikasauvoja kannata ostaa, ja sun täytyy saada paras sauva.”

Taikasauva... tätä Harry oli odottanut kiihkeästi.

Viimeinen kauppa oli kapea ja nuhjuinen. Oven päällä luki hilseilevin kultakirjaimin: *Ollivanders – hienoumpia taikasauvoja vuodesta 382 eKr*. Pölyisessä näyteikkunassa oli yksi ainoa sauva kauhtuneella purppuranpunaisella tyynyllä.

Kulkunen helisi jossain kaupan perukoilla, kun he astuivat ovesta sisään. Paikka oli hyvin pieni ja tyhjä lukuun ottamatta ainokaista honteloa tuolia, jolle Hagrid istahti odottamaan. Harrysta tuntui oudosti kuin hän olisi tullut hyvin ankaraan kirjastoon. Hän nieli suuren määrän uusia kysymyksiä, jotka olivat juuri juolahtaneet hänen mieleensä, ja katseli sen sijaan tuhansia kapeita laatikoita, joita oli kattoon asti ulottuvissa pinoissa. Jostain syystä hänen niskaansa kihelmöi. Jo paikan pölyisyys ja hiljaisuus tuntuivat tiukkuuden salaperäistä taikaa.

”Hyvää päivää”, toivotti pehmeä ääni. Harry hätkähti. Hagridkin oli kai hätkähtänyt, koska kuului kova nariseva ääni ja hän ponnahti kiireesti ylös hontelolta tuolilta.

Heidän edessään seisoj vanha mies, jonka suuret, vaaleat silmät hohtivat kuin kuut kaupan hämäryydessä.

”Päivää”, Harry sanoi vaivaantuneena.

”Kas niin”, mies sanoi. ”Niin, niin. Arvelinkin, että tapaisimme pian. Harry Potter.” Se ei ollut kysymys. ”Sinulla on äitisi silmät. Tuntuu kuin hän olisi vasta eilen itse käynyt

täällä ja ostanut ensimmäisen sauvansa. Kymmenen ja neljännestuuman mittaisen, suhahtavan, pajupuisen. Hieno sauva loihtimiseen.”

Herra Ollivander tuli lähemmäs Harrya. Harry toivoi, että hän räpäyttäisi silmiään. Hänen hopeaiset silmänsä olivat hiukan kammottavat.

”Sinun isäsi puolestaan suosi mahonkisauvaa. Yksitoistatuumainen. Notkea. Hiukan enemmän voimaa ja erinomainen muodonmuutoksiin. Niin, sanoin että isäsi suosi sitä – todellisuudessaahan sauva tietysti valitsee velhonsa.”

Herra Ollivander oli tullut niin lähelle, että hän ja Harry olivat melkein nenät kiinni toisissaan. Harry näki oman kuvajaisensa noissa utuisissa silmissä.

”Ja siihen se...”

Herra Ollivander kosketti Harryn otsan salama-arpea pitkällä valkoisella sormellaan.

”Joudun ikäväkseni kertomaan, että minä myin sen sauvan, joka teki tuon”, hän sanoi hiljaa. ”Kolmetoista ja puoli tuumaa. Marjakuusta. Voimakas sauva, erittäin voimakas, ja väärissä käsissä... No, jos olisin tiennyt, mitä se sauva lähti maailmalle tekemään.”

Hän pudisti päätään ja äkkäsi sitten Harryn helpotukseksi Hagridin.

”Rubeus! Rubeus Hagrid! Onpa hauska tavata taas... Tammea, kuusitoista tuumaa, melko taipuisa, vai kuinka?”

”Sellainenhan se oli, kyllä”, Hagrid sanoi.

”Hyvä sauva olikin. Mutta he kai napsauttivat sen kah-tia, kun sinut erotettiin koulusta?” herra Ollivander sanoi yhtäkkiä ankarasti.

”Ah – kyllä, niin tekivät, kyllä”, Hagrid sanoi liikutellen

vaihautuneesti jalkojaan. "Palat mulla kummiskin on vielä tallessa", hän lisäsi iloisesti.

"Mutta et kai sinä vain käytä niitä?" herra Ollivander sanoi ankarasti.

"Voi en, en", Hagrid sanoi nopeasti. Harry huomasi, että hän puristi samalla hyvin tiukasti vaaleanpunaista saateenvarjoaan.

"Hmmm", herra Ollivander sanoi ja loi Hagridiin läpikunkevan katseen. "No niin sitten – Harry Potter. Katsootaanpa." Hän veti taskustaan pitkän mittanauhan, jossa oli hopeisia viivoja. "Kumpi sinun sauvakättesi on?"

"Oh -tuota, olen oikeakätinen", Harry sanoi.

"Ojenna kätesi. Juuri noin." Hän mittasi Harryn olkapäästä sormenpäihin, sitten ranteesta kyynärpäähän, olkapäästä lattiaan, polvesta kainaloon ja pään ympäri. Mitatesaan hän sanoi: "Jokaisen Ollivander-sauvan ydin on voimakasta taika-ainetta. Me käytämme yksisarvisen jouhta, feenikslinnun pyrstösulkia ja lohikäärmeiden sydänjuuria. Ei ole olemassa kahta samanlaista Ollivander-sauvaa, aivan niin kuin ei ole kahta samanlaista yksisarvista, lohikäärmettä tai feenikslintuakaan. Eikä toisen velhon sauvalla tietenkään voi koskaan päästä yhtä hyvin tuloksiin kuin omallaan."

Yhtäkkiä Harry huomasi, että mittanauha, joka mittasi juuri hänen sieraintensa väliä, teki sen itse. Herra Ollivander liihotteli hyllyjen ääressä ja nosteli rasioita alas.

"Riittää jo", hän sanoi ja mittanauha lysähti kasaksi lattialle. "Hyvä on, Harry Potter. Kokeilepa tätä. Pyökkiä ja lohikäärmeen sydänjuurta. Yhdeksän tuumaa. Mukava ja joustava. Ota käteesi ja huitaise."

Harry otti taikasauvan ja (tuntien itsensä typeräksi) hui-

toi sillä vähän ympäriinsä, mutta herra Ollivander nappasi sen hänen kädestään miltei saman tien.

”Vaahteraa ja feenikslinnun sulkaa. Seitsemän tuumaa, Sangen notkea. Kokeile –”

Harry kokeili – mutta sitäkään sauvaa hän ei ehtinyt kunnolla edes kohottaa ennen kuin herra Ollivander sieppasi sen pois.

”Ei, ei – kas tässä, eebenpuuta ja yksisarvisen jouhta, kahdeksan ja puoli tuumaa, kimmoisa. Ota vain, ota vain, kokeile tätä.”

Harry kokeili. Ja kokeili. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mitä herra Ollivander odotti. Kokeiltujen sauvojen pino hontelolla tuolilla kasvoi yhä korkeammaksi, mutta mitä enemmän sauvoja herra Ollivander veti hyllyistä, sitä tyytyväisemmäksi hän näytti tulevan.

”Taidat olla hankala asiakas. Älä ole huolissasi, vielä me löydämme täältä jostakin sen, mikä sinulle parhaiten sopii – minä vain mietin – kyllä, miksipä ei – epätavallinen yhdistelmä – piikkipaatsamaa ja feenikslinnun sulkaa, yksitoista tuumaa, mukava ja nuortea.”

Harry otti sauvan. Hän tunsi äkillisen lämmön sormissaan. Hän kohotti sauvan päänsä päälle, kiskaisi sen suhauttaen tomuisen ilman halki alas, ja sen päästä purkautui juova punaisia ja kultaisia kipinöitä, jotka loivat välkähteleviä valotäpliä seinille. Hagrid hihkui ja taputti käsiään ja herra Ollivander kiljaisi: ”Oi, bravo! Kyllä, aivan, oi, erinomaista. Tuota, tuota... onpa merkillistä... onpa varsin merkillistä...”

Hän pani Harryn taikasauvan takaisin laatikkoon ja kaari laatikon ruskeaan paperiin mutisten yhä itsekseen: ”Merkillistä... merkillistä...”

"Anteeksi", Harry sanoi, "Mutta mikä niin merkillistä on?"

Herra Ollivander iskosti vaaleiden silmiensä tuijotuksen Harryyn.

"Minä muistan joka ainoan myymäni sauvan. Joka ainoan. Nyt on sattumoisin käynyt niin että se feenikslintu, jonka pyrstösulka on sinun sauvassasi, luovutti toisenkin sulan – vain yhden sinun sulkasi lisäksi. On aivan kummallisen merkillistä, että sinun kohtalosi oli tarttua tähän sauvaan kun sen veli – voi ihme, sen veli teki sinulle tuon arven."

Harry nielaisi.

"Kyllä, kolmetoista ja puoli tuumaa. Marjakuusta. Todella merkillistä, mitä kaikkea voi sattua. Sauva valitsee velhonsa, muista se... minusta tuntuu, että meidän on syytä odottaa sinulta suuria tekoja, Harry Potter... Tekihän hänen nimeä-ei-pidä-mainita hänkin suuria tekoja – hirvittäviä kyllä, mutta suuria."

Harrya puistatti. Hän ei ollut varma pitikö hän herra Ollivanderista kovinkaan paljon. Hän maksoi taikasauvaan seitsemän kultakaljuunaa ja herra Ollivander kumarsi heille kauppansa ovelle.

Illansuun aurinko paistoi jo alhaalta, kun Harry ja Hagrid kävelivät Viistokujaa takaisin päin, menivät muurin läpi toiselle puolelle ja astelivat tyhjän Vuotavan noidankattilan läpi. Harry ei sanonut sanaakaan, kun he kävelivät kadulla; hän ei edes huomannut, kuinka ihmiset töllöttivät heitä metrojunassa, niin paljon heillä oli kummallisen muotoisia paketteja ja uninen tunturipöllö Harryn sylissä. He nousivat vielä yhdet liukuportaat ylös ja tulivat ulos Paddingtonin

rautatieasemalle. Vasta kun Hagrid taputti häntä hartioille, Harry tajusi missä he olivat.

"Ehdittäis vielä haukata jotain ennen kun juna lähtee", Hagrid sanoi.

Hän osti Harrylle hampurilaisen ja he istuivat muovituoleille syömään. Harry vilkuili ympärilleen. Kaikki näytti jotenkin niin kummalliselta.

"Ootko kunnossa, Harry? Rupesit niin hiljaseks", Hagrid sanoi.

Harry ei ollut varma osaisiko hän selittää. Hän oli juuri viettänyt elämänsä parhaan syntymäpäivän – mutta silti – hän mutusti hampurilaistaan ja yritti löytää oikeat sanat.

"Kaikkien mielestä minä olen tärkeä", hän sanoi viimein. "Kaikkien niiden mielestä Vuotavassa noidankattilassa, professori Oraven mielestä, herra Ollivanderin... mutta minä en tiedä taikuudesta yhtään mitään. Miten he voivat odottaa minulta jotain suurta? Minä olen kuuluisa enkä edes muista miksi olen kuuluisa. En tiedä mitä tapahtui kun Volanteeksi – tarkoitan siis sinä iltana kun vanhempani kuolivat."

Hagrid kumartui pöydän yli. Hurjan parran ja kulmakarvojen takana hänellä oli hyvin lempeä hymy.

"Älä sinä huoli, Harry. Sinä opit äkkiä. Joka iikka alkaa Tylypahkassa alusta, ihan hyvin sinä siellä pärjät. Oot vaan oma ittes. Minä tiedän, että sulla on vaikeeta. Sut on valittu, ja se on aina vaikeaa. Mutta sulla on varmasti kivaa Tylypahkassa – mulla oli – on itte asiassa edelleen."

Hagrid auttoi Harryn junaan, joka vei hänet takaisin Dursleyn perheen kotiin, ja ojensi hänelle kirjekuoren.

"Siinä on sun matkalippu Tylypahkaan", hän sanoi. "Syyskuun ekana – King's Crossin asemalta – kaikki lukee

lipussa. Jos Dursleyn sakin kanssa tulee ongelmia, lähetä pöllö tuomaan mulle kirje, se tietää mistä mut löytää... Nähdään taas pian, Harry.”

Juna lähti asemalta. Harry tahtoi katsella Hagridia mahdollisimman pitkään. Siksi hän nousi seisomaan penkilleen ja painoi nenänsä kiinni ikkunaan, mutta hän räpäytti silmiään ja silloin Hagrid katosi.

– Kuudes luku –

LAITURI YHDEKSÄN JA KOLME NELJÄNNESTÄ

Harryn viimeinen kuukausi Dursleyn perheessä ei ollut hauska. Totta kyllä, Dudley pelkäsi Harrya niin, ettei suostunut olemaan samassa huoneessa. Petunia-täti ja Vernonsetä eivät sulkeneet Harrya komeroon eivätkä pakottaneet häntä mihinkään eivätkä karjuneet hänelle – he eivät itse asiassa puhuneet hänelle ollenkaan. Puoliksi kauhuissaan ja puoliksi raivoissaan he käyttäytyivät kuin tuoli, jolla Harry istui, olisi ollut tyhjä. Olihan tilanne monin tavoin mukavampi kuin ennen, mutta ajan mittaan se alkoi masentaa.

Harry pysytteli huoneessaan uuden pöllönsä kanssa. Hän oli antanut pöllön nimeksi Hedwig. Nimi löytyi *Historian taikakausista*. Koulukirjat olivat hyvin mielenkiintoisia. Harry makasi iltaisin myöhään sängyssä lukemassa niitä Hedwigin liidellessä avoimesta ikkunasta mielensä mukaan sisään ja ulos. Oli onni, ettei Petunia-täti käynyt enää imuroimassa, koska Hedwigillä oli tapana tuoda huoneeseen hiirenraatoja. Joka ilta ennen nukkumaanmenoa Harry viivasi taas yhden päivän yli seinälle kiinnittämästään paperilappusesta, jolla hän laski päiviä syyskuun ensimmäiseen.

Elokuun viimeisenä päivänä hänestä tuntui, että hänen pitäisi puhua tädilleen ja sedälleen siitä miten hän pääsisi

seuraavana päivänä King's Crossin asemalle Lontooseen. Niinpä hän meni olohuoneeseen, missä tati ja setä katselivat televisiosta visailua. Hän ryki ilmoittaakseen olevansa läsnä ja Dudley juoksi kirkuen huoneesta.

"Oh – Vernon-setä?"

Vernon-setä murahti osoittaakseen kuuntelevansa.

"Oh – minun täytyy olla huomenna King's Crossilla kun – kun lähdän Tylypahkaan."

Vernon-setä murahti taas.

"Kävisikö mitenkään, että sinä kyyditsisit minut sinne?"

Murahdus. Harry oletti sen tarkoittavan kyllää.

"Kiitos."

Hän oli juuri lähdössä takaisin yläkertaan kun Vernon-setä suorastaan puhui.

"Hassu tapa matkustaa velhojen kouluun, junalla. Taikamattoihin on tainnut tulla reikiä, vai?"

Harry ei sanonut mitään.

"Missä se koulu sitä paitsi on?"

"Minä en tiedä", Harry sanoi ja tajusi sen vasta silloin itsekin. Hän kaivoi taskustaan Hagridin antaman matkalipun.

"Minä vain nousen junaan, joka lähtee laiturilta yhdeksän ja kolme neljännestä tasan kello yksitoista", hän lukí lipusta.

Hänen tätinsä ja setänsä toljottivat häntä.

"Miltä laiturilta?"

"Yhdeksän ja kolme neljännestä."

"Älä puhu pötyä", Vernon-setä sanoi. "Ei laituria yhdeksän ja kolme neljännestä ole olemassakaan."

"Niin tässä lipussa lukee."

"Sekopäitä", Vernon-setä sanoi, "pähkähulluja koko porukka. Saat nähdä. Odota vain. Hyvä on, me viemme sinut King's Crossille. Me menemme nimittäin huomenna joka tapauksessa Lontooseen, muuten en viitsisi vaivautua."

"Miksi te menette huomenna Lontooseen?" Harry kysyi yrittäen olla ystävällinen.

"Me viemme Dudleyn sairaalaan", Vernon-setä ärjähti. "Täytyy saada se helkutin saparo irti ennen kuin poika menee Jalostamoon."

Seuraavana aamuna Harry heräsi viideltä ja jännitti ja hermoili niin ettei saanut enää unenpäästä kiinni. Hän nousi ylös ja puki farkut jalkaan, koska ei halunnut marssia asemalle velhon kaavussaan – hän vaihtaisi vaatteet junassa. Hän kävi Tylypahkan luettelon vielä kerran läpi varmistaakseen, että hänellä taatusti oli kaikki tarpeellinen. Sitten hän katsoi, että Hedwig oli suljettu turvallisesti häkkiin, ja asteli sen jälkeen edestakaisin huoneessaan odottaen että Dursleyt heräisivät. Kahden tunnin kuluttua Harryn valtava, raskas matka-arkku oli lastattu Dursleyyn autoon, Petunia-täti oli puhunut Dudleyn ympäri niin että tämä suostui istumaan Harryn vieressä ja he olivat lähteneet matkaan.

He saapuivat King's Crossin asemalle kello puoli yksitoista. Vernon-setä tömäytti Harryn matka-arkun kärryihin ja työnsi kärryt Harryn puolesta asemalle. Harry ajatteli ensin, että se oli omituisen ystävällisesti tehty, mutta sitten Vernon-setä pysähtyi yhtäkkiä ja katseli laitureita häijy hymy huulillaan.

"No, siinä sitä ollaan, poika. Laituri yhdeksän – laituri kymmenen. Sinun laiturisi pitäisi olla jossain tuossa välissä.

mutta sitä ei näköjään ole vielä rakennettu, vai miltä näyttää?”

Hänhän oli tietysti aivan oikeassa. Yhden laiturin yläpuolella oli iso muovinen yhdeksikkö ja sen viereisen laiturin yläpuolella oli iso muovinen numero kymmenen, eikä siinä välissä ollut mitään.

”Hyvää lukukautta”, Vernon-setä sanoi hymyillen aina vain häijymmin. Hän lähti sanomatta enää sanakaan. Harry kääntyi katsomaan ja näki kun Dursleyn auto hurautti pois. Kaikki kolme nauroivat. Harryn suu kuivahti äkkiä. Mitä kummaa hän nyt tekisi? Hän alkoi vetää puoleensa vinoja katseita Hedwigin takia. Hänen täytyisi kysyä joltakulta.

Hän pysäytti vartijan, joka käveli ohi, muttei uskaltanut mainita laituria yhdeksän ja kolme neljännestä. Vartija ei ollut koskaan kuullutkaan Tylypahkasta, ja kun Harry ei osannut kertoa suunnilleenkaan missä päin maata se sijaitsisi, hän alkoi ärsyyntyä aivan kuin Harry olisi ollut tahallaan tyhmä. Harry alkoi käydä epätoivoiseksi ja kysyi junaa, joka lähtisi tasan kello yksitoista, mutta vartija sanoi ettei sellaista ollut olemassakaan. Lopulta vartija lampsi tiehensä jupisten itseksensä jotain ajanhaaskaajista. Harry yritti kovasti olla hätäntymättä. Saapuvien junien taulun yläpuolella olevan kellon mukaan Tylypahkan junan lähtöön oli kymmenen minuuttia, eikä Harrylla ollut aavistustakaan miten junaan pääsisi. Hän oli yppöyksen keskellä asemaa kantamukseenaan matka-arkku, jota hän jaksoi tuskin hievauttaakaan, taskuntäydet velhorahaa ja iso pöllö häkissä.

Hagrid oli varmaankin unohtanut kertoa hänelle jotain mitä hänen pitäisi tehdä, niin kuin että kolmatta tiiltä vasemmalta piti napauttaa että pääsi Viistokujalle. Harry

mietti pitäisikö hänen kaivaa taikasauva esiin ja alkaa naputella lippuautomaattia laitureiden yhdeksän ja kymmenen välissä.

Juuri silloin hänen takaansa kulki ohii joukko ihmisiä ja Harry sattui kuulemaan muutaman sanan heidän puheestaan.

” – tupaten täynnä jästejä tietty – ”

Harry käännähti kannoillaan. Puhuja oli pullea nainen, joka jutteli neljälle pojalle joilla kaikilla oli leiskuvan punaiset hiukset. Jokainen poika työnsi edessään samanlaista matka-arkkia kuin Harry – ja heillä oli pöllö!

Sydän takoen Harry työnsi kärrynsä heidän peräänsä. He pysähtyivät ja Harrykin pysähtyi juuri sopivan lähelle, että hän saattoi kuulla mitä he puhuivat.

”No, mikä sen laiturin numero olikaan?” poikien äiti kysyi.

”Yhdeksän ja kolme neljänneestä!” piipitti pikkuinen tyttö, punapää hänkin, joka piti äitiään kädestä kiinni ”Äiti, enkö minä saisi mennä...”

”Sinä et ole vielä tarpeeksi iso, Ginny, ole nyt hiljaa. Hyvä on, Percy, mene sinä ensin.”

Pojista vanhimman näköinen marssi kohti laitureita yhdeksän ja kymmenen. Harry tarkkaili ja varoi visusti räpäytämästä silmiään, että varmasti näkisi – mutta juuri kun poika ehti laitureiden välisen kaiteen kohdalle, iso turistiryhmä ilmaantui tungeksimaan pojan eteen, ja kun viimeinenkin reppu oli mennyt tieltä, poika oli kadonnut.

”Fred, sinun vuorosi”, pullea nainen sanoi.

”Minä en ole Fred, minä olen George”, poika sanoi.
”Ihan totta, nainen, miten voit sanoa olevasi meidän äitim-

me? Etkö näe, että minä olen George?"

"Anteeksi, George kulta."

"Minä pelleilin vain, minä olen Fred", poika sanoi ja meni menojaan. Hänen kaksoisveljensä huuteli, että hän pitäisi kiirettä ja niin hän taisi tehdä, koska sekunnin kuluttua hän oli häipynyt – mutta miten hän oli sen tehnyt?

Nyt kolmas veli käveli riuskasti kohti lippupuomia – hän oli melkein perillä – ja sitten, aivan yhtäkkiä, häntä ei ollut missään.

Mitään muuta ei tapahtunut.

"Anteeksi", Harry sanoi pullealle naiselle.

"Päivää kulta", nainen sanoi. "Oletko menossa ensi kertaa Tylypahkaan? Ron on myös uusi."

Hän osoitti viimeistä ja nuorinta poikaansa. Poika oli pitkä, laiha ja hintelä, pisamanaamainen, isokätinen, isojalainen ja pitkänenäinen.

"Olen", Harry sanoi. "Se vain että – se vain että minä en tiedä miten –"

"Miten pääset laiturille?" nainen sanoi ystävällisesti ja Harry nyökkäsi.

"Älä murehdi", nainen sanoi. "Sinun täytyy vain kävellä suoraan päin puomia laitureiden yhdeksän ja kymmenen välissä. Älä pydähdy äläkä pelkää että törmäät siihen, se on hyvin tärkeää. Paras tehdä se ikään kuin juosten jos hermostuttaa. Mene nyt, mene ennen Ronia."

"Ah – okei", Harry sanoi.

Hän työnsi kärryensä ympäri ja tuijotti puomia. Se näytti hyvin kiinteältä.

Hän lähti kävelemään sitä kohti. Ihmiset tuuppivat häntä matkallaan laitureille yhdeksän ja kymmenen. Harry kiih-

dytti vauhtiaan. Hän rämähtäisi suoraan päin lippuautomaattia ja sitten hän olisi vaikeuksissa – hän nojautui eteenpäin kärryinsä ylle ja ampaisi täyteen juoksuun – puomi lähestyi lähestymistään – hän ei pystyisi pysähtymään – kärry meni menojaan – hän oli alle metrin päässä – hän sulki silmänsä valmistautuen törmäykseen –

Sitä ei tullut... hän juoksi edelleen... hän avasi silmänsä.

Helakanpunainen höyryveturi odotti raiteilla ja laituri sen vieressä oli täynnä ihmisiä. Päiden päällä oli kyltti, jossa luki: *Ptkajuna Tylypahkaan, kello 11*. Harry katsoi taakseen ja näki takorautaisen kaariportin siinä missä lippuautomaatti oli ollut, ja portissa sanat *Laituri yhdeksän ja kolme neljännessä*. Hän oli päässyt perille.

Veturin pölläyttelemä savu leijui rupattelevan väkijoukon päiden päällä ja siellä täällä kuljeksi kaiken värisiä kissoja ihmisten jalkojen juuressa. Pöllöt huhusivat toisilleen nyrpeään sävyyn puheensorinan ja raskaiden matka-arkkujen kirskeen yli.

Ensimmäiset vaunut olivat jo täynnä koululaisia, joista osa roikkui ikkunoissa juttelemassa perheittensä kanssa ja osa tappeli istumapaikoista. Harry työnsi kärryään pitkin laituria etsiskellen vapaata paikkaa. Hän ohitti pyöreänaamaisen pojan, joka sanoi: "Mummi, minun konnani katosi taas."

"Voi, Neville", Harry kuuli vanhan naisen huokaisevan. Rastatukkaisen pojan ympärillä oli pieni tungos.

"Näytä nyt, Lee, näytä."

Pojalla oli sylissänsä rasia, ja kun hän nyt kohotti sen katta, väki hänen ympärillään kirkui ja kiljui, sillä jokin tunki rasiasta pitkän karvaisen koipensa.

Harry jatkoi edelleen väkijoukon läpi, kunnes löysi tyh-

jän vaunuosaston läheltä junan loppupäätä. Hän nosti Hedwigin ensin sisälle ja alkoi sitten sysiä ja heivata arkkuaan kohti junan ovea. Hän aikoi nostaa sen portaita ylös, mutta jaksoi tuskin kohottaa edes toista päätä ja kahdesti hän pudotti arkun kivuliaasti varpailleen.

"Tahdotko apua?" Se oli toinen niistä punatukkaisista kaksosista, joiden perässä hän oli tullut lippuautomaatin läpi.

"Kyllä, kiitos", Harry huohotti.

"Hoi, Fred. Tuu jelppiin!"

Kun kaksoset auttoivat, Harryn arkku saatiin vihdoinkin ängetyksi vaunuosaston nurkkaan.

"Kiitos", Harry sanoi ja työnsi hikisiä hiuksiaan pois silmiltä.

"Mikä tuo on?" sanoi yhtäkkiä toinen kaksonen ja osoitti Harryn salama-arpea.

"Hiiskatti", sanoi toinen kaksonen. "Oletko sinä –?"

"On hän", sanoi ensimmäinen kaksonen. "Etkö olekin?" hän lisäsi Harrylle.

"Mikä?" Harry sanoi.

"Harry Potter", kaksoset lausuiivat kuorossa.

"Ai hän", Harry sanoi. "Tai siis, kyllä, olen minä."

Pojat toljottivat Harrya ja Harry tunsi punastuvansa. Sitten tilanne laukesi, kun junan avoimesta ovesta kantautui sisään ääni.

"Fred? George? Oletteko te siellä?"

"Tulossa ollaan, äiti."

Vilkaistuaan vielä kerran Harrya kaksoset hyppäsivät junasta.

Harry istui ikkunan viereen, missä hän saattoi puolittain piilosta katsella punapäistä perhettä laiturilla ja kuulla mitä he

puhuivat. Heidän äitinsä oli juuri kaivanut nenäliinan esiin.

"Ron, sinulla on jotain nenässäsi."

Nuorin poika kavahti taemmas, mutta äiti kahmaisi hänestä kiinni ja alkoi hieroa hänen nenänpäätänsä.

"Äiti – älä." Poika rimpuihi irti.

"Aah, onko Ronnie-söpöliinillä tuhru nenussa?" sanoi toinen kaksosista.

"Pää kiinni", Ron sanoi.

"Missä Percy on?" poikien äiti kysyi.

"Tulee tuolta."

Vanhin poika harppoi näkyville. Hän oli jo vaihtanut hulmuavaan mustaan Tylypahkan kaapuunsa ja Harry huomasi hänen rintapielessään hohtavan hopeamerkin, jossa näkyi kirjain V.

"En ehdi viipyä kauan, äiti", poika sanoi. "Minä istun tuolla edessä, valvojaoppilailta on siellä kaksi omaa vaunuosastoa –"

"Oi, oletko sinä valvojaoppilas, Percy?" sanoi toinen kaksosista suuresti hämmästellen. "Sinun olisi pitänyt mainita siitä meillekin, me emme aavistaneetkaan."

"Odotapa, minä taidan muistaa että hän taisi sittenkin mainita siitä jotain", sanoi toinen kaksonen, "Kerran –"

"Tai kahdesti –"

"Yhden minuutin –"

"Koko kesän –"

"Äh, pää kiinni", sanoi valvojaoppilas Percy.

"Mitä varten Percy sitä paitsi sai uudet kaavut?" kysyi toinen kaksonen.

"Koska hän on valvojaoppilas", sanoi poikien äiti hellästi. "Hyvä on, kulta, no niin, hyvää lukukautta sitten – lähetä"

minulle pöllö kun olet päässyt perille.”

Hän antoi Percylle suukon otsalle ja poika lähti pois. Sit-
ten äiti kääntyi kaksosten puoleen.

”No niin, te kaksi – käyttäytykääpä tänä vuonna kun-
nolla. Jos saan vaikka vain yhdenkin pöllön, jossa kerrotaan
että te olette – te olette räjäyttäneet vessan tai –”

”Räjäyttäneet vessan? Ei me olla koskaan räjäytetty vessaa.”

”Vaikka idea on kyllä loistava, kiitos, äiti.”

”Tämä ei ole naurun asia. Ja pitääkää huoli Ronista.”

”Alä murehdi, pikkuinen Ronnieponnie on turvassa seu-
rassamme.”

”Pää kiinni”, Ron sanoi taas. Hän oli jo melkein yhtä
pitkä kuin kaksoset ja hänen nenänsä oli yhä punainen siitä
mistä hänen äitinsä oli hieronut sitä.

”Hei, äiti, arvaa mitä? Arvaa kuka me tavattiin äsken ju-
nassa?”

Harry nojautui kiireesti taakse, etteivät he näkisi hänen
kurkkivan.

”Muistathan sen mustatukkaisen pojan, joka tuli meidän
lähelle asemalla? Tiedätkö, kuka hän on?”

”No kuka?”

”Harry Potter!”

Harry kuuli pikkuisen tytön kiljaisevan.

”Oi äiti, saanko minä mennä junaan katsomaan häntä,
äiti, ole kiltti...”

”Sinä näit hänet jo, Ginny, eikä poikaparka ole mikään
otus, jota töllistellään eläintarhassa. Onko hän todella,
Fred? Mistä sinä tiedät?”

”Minä kysyin häneltä. Näin sen arven. Se on tosiaan ot-
sassa – niin kuin salama.”

"Voi ressuksaa – eipä se sitten kai ollutkaan ihme, että hän tuli yksin. Hän oli hurjan kohtelias kysyessään, miten laiturille pääsee."

"Vähät siitä, mutta mahtaako hän muistaa miltä tiedät-kai-kuka näyttää?"

Poikien äiti muuttui yhtäkkiä hyvin ankaraksi.

"Minä kiellän sinua utelemasta sellaista, Fred. Varokin uskaltamasta. Eihän häntä pidä muistutella sellaisesta ensimmäisenä koulupäivänä."

"Hyvä on, älä turhaan revi hiuksiasi."

Pilli vihelsi.

"Vauhtia!" poikien äiti sanoi ja pojat kapusivat junaan. He kumartuivat ikkunasta äitinsä suukoteltaviksi ja heidän siskonsa parahti itkuun.

"Älä itke, Ginny, me lähetetään sinulle kamalasti pöllöjä."

"Me lähetetään sinulle Tylypahkan vessanpytty."

"George!"

"Vitsi vitsinä, äiti."

Juna lähti liikkeelle. Harry näki poikien äidin vilkuttavan ja heidän siskonsa juoksevan junan vierellä puoliksi nauraen ja puoliksi itkien, kunnes junan vauhti kiihtyi liiaksi ja tyttö jäi jälkeen vilkuttamaan.

Harry katseli, miten tyttö ja tämän äiti katosivat näkyvistä junan kaartaessa mutkan taa. Talot vilisivät ikkunan ohi ja jännitys kouraisi Harrya. Hän ei tiennyt, minne hän oli menossa – mutta varmasti paikka olisi mukavampi kuin se minkä hän jätti taakseen.

Vaunuosaston ovi liukui auki ja nuorin punapäinen poika tuli sisään.

"Istuuko tässä ketään?" hän kysyi osoittaen Harrya vas-

tapäätä olevaa penkkiä. "Muualla on täyttä."

Harry pudisti päätään ja poika istuutui. Hän vilkaisi Harrya ja katsoi sitten kiireesti ikkunasta ulos niin kuin ei muka olisikaan vilkaissut. Harry näki, että hänellä oli yhä musta tahra nenänpäässä.

"Hei, Ron."

Kaksoiset tulivat taas.

"Kuule, me mennään junan keskivaiheille – Lee Jordanilla on siellä jättiläistarantella."

"Selvä", Ron mumisi.

"Harry", sanoi toinen kaksonen, "esittäydttiinkö me? Fred ja George Weasley. Ja tässä on Ron, meidän veli. Nähdään sitten myöhemmin."

"Heippa", sanoivat Harry ja Ron. Kaksoiset työnsivät vaunuosaston oven kiinni perässään.

"Oletko sinä oikeasti Harry Potter?" Ron tokaisi.

Harry nyökkäsi.

"Ai – joo, kun minä ajattelin, että se saattoi olla taas Fredin ja Georgen pila", Ron sanoi. "Onko sinulla oikeasti – tiedäthän..."

Hän osoitti Harryn otsaa.

Harry veti otsatukkansa sivuun ja näytti salama-arven. Ron tuijotti.

"Ja siihen siis tiedät-kai-kuka –?"

"Niin", Harry sanoi, "mutta minä en muista sitä."

"Etkö lainkaan?" Ron kysyi kiihkeästi.

"No – muistan kyllä kirkkaan vihreän valon, mutten muuta."

"Vau", Ron sanoi. Hän istui pitkän aikaa hiljaa vain tuijottaen Harrya, sitten hän käänsi katseensa kiireesti takaisin

ikkunaan aivan kuin olisi äkkiä tajunnut mitä teki.

"Ovatko kaikki sinun suvussasi velhoja?" Harry kysyi, sillä hänestä Ron oli aivan yhtä kiinnostava kuin hän Ronista.

"Öh – joo, kyllä kai", Ron sanoi. "Äidillä taitaa olla yksi pikkuserkku, joka on kirjanpitäjä, mutta meillä ei koskaan puhuta hänestä."

"Sitten sinä kai osaat jo paljon taikoja."

Weasleyn suku oli selvästikin niitä vanhoja velhosukuja, joista se kalpea poika Viistokujalla oli puhunut.

"Minä kuulin, että sinä menit asumaan jästiperheeseen", Ron sanoi. "Millaisia jästit ovat?"

"Kammottavia – tai eivät sentään kaikki. Minun tätini ja setäni ja serkkuni ovat kammottavia ja minä toivoisin, että minullakin olisi kolme velhoveljeä."

"Viisi", Ron sanoi. Jostain syystä hänen ilmeensä synkeni. "Minä olen meidän perheestä kuudes, joka menee Tylypahkaan. Minulta siis odotetaan kamalan paljon. Bill ja Charlie ovat jo lähteneet Tylypahkasta – Bill oli koulun paras poika ja Charlie oli huispausjoukkueen kapteeni. Nyt Percy on valvojaoppilas. Fred ja George koheltavat kauheasti, mutta saavat silti tosi hyviä arvosanoja ja ovat kaikkien mielestä hauskoja. Kaikki odottaa, että minä pärjään yhtä hyvin kuin muut, mutta jos niin käy, se ei ole kummakaan juttu, koska toiset ehti ensin. Eikä silloin saa koskaan mitään uutta, kun on viisi isoveljeä. Minulla on Billin vanhat kaavut, Charlien vanha taikasauva ja Percyn vanha rotta."

Ron pisti kätensä takintaskuun ja veti sieltä lihavan harmaan rotan, joka nukkui.

"Sen nimi on Kutka eikä siitä ole mihinkään, kun se nuk-

kuu melkein aina. Percy sai isältä pöllön, kun hänestä tehtiin valvojaoppilas, mutta heillä ei ollut va – tai siis, minä sain sitten Kutkan.”

Ronin korvat punehtuivat. Hän näytti olevan sitä mieltä, että oli lörpötellyt liikaa, koska hän rupesi taas tuijottelemaan ikkunasta ulos.

Harry ei nähnyt mitään hävettävää siinä, ettei jollain ollut varaa pöllöön. Hänhän oli vielä kuukausi sitten ollut itsekin tyhjätasku, ja hän kertoi Ronille sen, samoin kuin sen että hän joutui käyttämään Dudleyn vanhoja vaatteita eikä saanut ikinä kunnollista syntymäpäivälahjaa. Se näytti piristävän Ronia.

”...ja ennen kuin Hagrid kertoi minulle, en edes tiennyt että olen velho enkä tiennyt mitään vanhemmistani enkä Voldemortista –”

Ron haukkoi henkeä.

”Mitä?” Harry sanoi.

”Sinä sanoit tiedät-kai-kenen nimen!” Ron parahti kuulostaen sekä järkyttyneeltä ja ihailevalta. ”Olisin kuvitellut, että sinä kaikista ihmisistä –”

”Minä en yritä olla urhea enkä mitään sellaista, kun sanon sen nimen”, Harry sanoi, ”minä vain en muista, ettei sitä saisi sanoa. Käsitätkö mitä tarkoitan? Minulla on hirveästi oppimista...” Sitten hän sanoi ensimmäistä kertaa ääneen asian, joka oli vaivannut häntä paljon viime aikoina: ”Taatusti minä olen koko luokan huonoin.”

”Etkä ole. Moni tulee sinne jästiperheestä ja hekin pääsevät nopeasti jyvälle.”

Sillä välin kun he olivat jutelleet, juna oli vienyt heidät pois Lontoosta. Nyt he kiisivät läpi laidunmaiden, joilla näkyi lehmiä ja lampaista. He olivat jonkin aikaa hiljaa ja

katselivat kun laitumet ja maalaistiet vilistivät ohi.

Siinä puoli yhden aikoihin alkoi vaunuosaston edestä käytävältä kuulua kovaa ryminää. Kohta hymyilevä, hymy-kuoppaposkinen nainen työnsi heidän ovensa auki ja sanoi: ”Saako olla jotain käreystä?”

Harry, joka ei ollut syönyt lainkaan aamiaista, pomppasi seisomaan, mutta Ronin korvat punehtuivat taas ja hän mutisi ottaneensa voileipiä evääksi. Harry meni käytävälle.

Hänellä ei ollut ikinä rahaa makeisiin silloin kun hän asui Dursleyn perheessä, ja nyt kun hänen taskuissaan helisi kultaa ja hopeaa, hän päätti ostaa niin monta Mars-patukkaa kuin pystyisi kantamaan – mutta käreystä ei ollutkaan Marseja. Siellä oli Bertie Bottin joka maun rakeita, Drooblen parasta purkkapallopurkkaa, suklaasammakoita, kurpitsaleivoksia, noidankattilakakkuja, lakritsitaikasauvoja ja joukko muita merkillisyyksiä, joita Harry ei ollut koskaan elämässään nähnyt. Hän ei halunnut menettää mitään ja osti siksi yhden joka lajia ja maksoi naiselle yksitoista hopeasirppiä ja seitsemän pronssisulmua.

Ron tuijotti, kun Harry kantoi saaliinsa vaunuosastoon ja kippasi kaiken tyhjälle istuimelle.

”Onko nälkä?”

”Sudennälkä”, Harry sanoi ja haukkasi ison palan kurpitsaleivosta.

Ron oli kaivanut esiin pahkuraisen paketin ja avasi sen. Siinä oli neljä voileipää. Hän erotti ne toisistaan ja sanoi: ”Aina se unohtaa, etten minä pidä suolalihasta.”

”Vaihda yksi tällaiseen”, Harry sanoi ja nosti leivosta. ”Vaihda nyt –”

”Et sinä tätä tahdo, tämä on rutikuiva”, Ron sanoi. ”Äi-

dillä ei oikein ole aikaa”, hän lisäsi kiireesti, ”kun meitä on viisi.”

”Ota nyt kumminkin leivos”, Harry sanoi. Hänellä ei ollut koskaan ennen ollut mitään jaettavaa eikä sitä paitsi ketään kenen kanssa olisi sen jakanut. Tuntui mukavalta istua siinä Ronin kanssa ja popsia leivoksia ja kakkuja (voileivät unohtuivat penkille lojumaan).

”Mitä nämä ovat?” Harry kysyi Ronilta kohottaen pussillista suklaasammakoita. ”Eivät kai ne oikeasti ole sammakoita?” Hänestä alkoi jo tuntua, ettei hän hämmästyisi enää mitään.

”Eivät”, Ron sanoi. ”Mutta katso mikä kortti siellä on, minulta puuttuu Agrippa.”

”Mikä?”

”Ai niin, ethän sinä tietenkään tiedä: suklaasammakoissa on sisällä kortti, keräilykortti nimittäin – kuuluisia noitia ja velhoja. Minulla on niitä viitisensataa, mutta Agrippa ja Ptolemaios puuttuvat.”

Harry avasi suklaasammakon kääreen ja otti kortin käteensä. Siinä näkyi miehen kasvot. Miehellä oli puolikuulasit, pitkä kyömynenä ja lainehtivat hopeahapset, parta ja viikset. Kuvan alla luki nimi *Albus Dumbledore*.

”Tässä siis on Dumbledore!” Harry sanoi.

”Älä vain väitä, ettet ole koskaan kuullut Dumbledorea!” Ron sanoi. ”Saisinko minäkin sammakon? Jos siinä vaikka olisi Agrippa – kiitos –”

Harry käänsi korttinsa ympäri ja luki:

Albus Dumbledore, Tylypabkan nykyinen rehtori.

Moni pitää Dumbledorea nykyajan parhaana velhona ja hän on eri-

tyisen kuuluisa pimeyden velhon, Grindelwaldin, kukistamisesta vuonna 1945, lohikäärmeen veren kahdentoista käyttötarkoituksen keksimisestä ja työstään alkemian parissa kumppaninsa Nicolas Flamelin kanssa. Rehtori Dumbledore pitää kamarimusiikista ja keilailusta.

Harry käänsi kortin takaisin ympäri ja näki hämmästyksekseen, että Dumbledoren kasvot olivat poissa.

”Kuva katosi!”

”No, et kai sinä kuvitellut, että hän lorvisi siinä koko päivän”, Ron sanoi. ”Kyllä hän tulee takaisin. Voi ei, minä sain taas Morganan, ja niitä minulla on jo kuusi.... tahdotko sinä sen? Sinä voit ruveta keräämään.”

Ronin katse harhaili suklaasammakoihin, jotka odottivat että ne avattaisiin kääreistään.

”Ota ihan vapaasti”, Harry sanoi. ”Mutta, tuota, jästimaailmassa ihmiset pysyvät paikoillaan kuvissa.”

”Pysyvätkö? Mitä, eivätkö he liiku lainkaan?” Ron kuulosti ällistyneeltä. ”Omituista!”

Harry katsoi tarkkaan, kun Dumbledore hivuttautui takaisin kortin kuvaan ja hymyili hiukan. Ron oli kiinnostuneempi syömään sammakoita kuin katselemaan korttikuvia kuuluisista noidista ja velhoista, mutta Harry ei saanut silmiään irti kuvista. Pian hänellä oli Dumbledoren ja Morganan lisäksi jo Hengist, Alberic Grunnion, Kirke, Paracelcus ja Merlin. Lopulta hän raastoi katseensa irti druiditar Cliodnasta, joka raapi nenäänsä, avatakseen pussin Bertie Bottin joka maun rakeita.

”Niiden kanssa kannattaa olla varovainen”, Ron neuvoi Harrya. ”Niitä ei turhaan sanota joka maun rakeiksi, vaan niitä todella on joka makua – eli kaikkea tavallista niin kuin

suklaata, piparminttua ja marmeladia, mutta myös pinaattia, maksaa ja mahalaukkua. George väittää kerran saaneensa mörön makuisen.”

Ron otti vihreän rakeen, tarkasti sen huolellisesti ja näykkäisi vähän reunasta.

”Yääääk – mitä minä sanoin? Pavunituja.”

Joka maun rakeita oli hauska syödä. Harry sai paahtoleivän, kookoksen, purkkipavun, mansikan, curryn, ruohon, kahvin ja sardiinin makuisen ja uskalsi jopa nirhaista palan hassun harmaasta rakeesta, johon Ron ei suostunut koskemaan ja joka olikin sitten pippuria.

Ikkunoiden takana ohi kiitävä maaseutu alkoi muuttua kesyttömämmäksi. Siistit laitumet olivat jääneet taa. Nyt näkyy metsää, mutkaisia jokia ja tummanvihreitä kukkuloita.

Vaunuosaston oveen koputettiin ja sama pyöreänaamainen poika, jonka Harry oli nähnyt laiturilla yhdeksän ja kolme neljännestä, astui sisään. Poika näytti itkuiselta.

”Anteeksi”, hän sanoi, ”mutta oletteko te nähneet rupikonaa?”

Kun he pudistivat päätään, poika parahti: ”Minä kadotin sen! Se karkailee koko ajan!”

”Kyllä se löytyy”, Harry sanoi.

”Niin”, poika sanoi surkeana. ”No, jos näette sitä...”

Hän lähti.

”Minä en käsitä miksi häntä noin harmittaa”, Ron sanoi. ”Jos minä olisin tuonut konnan, kadottaisin sen niin pian kuin suinkin. Mutta toisaalta minähän toin Kutkan, niin että mikä minä olen puhumaan.”

Rotta veti yhä sikeitä Ronin sylissä.

”Se voisi vaikka kuolla, eikä siinä huomaisi mitään eroa”,

Ron sanoi inhoten. ”Minä yritin eilen muuttaa sen keltaiseksi, jotta se olisi kiinnostavampi, mutta taika ei toiminut. Minä näytän sinulle, katso...”

Hän penkoi matka-arkkuaan ja veti esiin varsin kärsi-
neen näköisen taikasauvan, joka lohkeili sieltä täältä ja jonka
päästä pilkotti jotain valkoista.

”Yksisarvisen jouhi sojottaa melkein ulos. Joka tapauk-
sessa –”

Hän oli juuri kohottanut sauvansa kun vaunuosaston ovi
liukui taas auki. Konnaton poika tuli takaisin, mutta nyt
hänen kanssaan oli tyttö. Tyttö oli jo pukeutunut Tylypahkan
kaavun ylleen.

”Oletteko te nähneet rupikonaa? Nevilleltä katosi”.
tyttö sanoi. Hänellä oli komentelevainen ääni, tuuhea ruskea
tukka ja aika isot etuhampaat.

”Me sanottiin jo hänelle, ettei me olla nähty”, Ron sa-
noi, mutta tyttö ei kuunnellutkaan, vaan katsoi taikasauvaa
Ronin kädessä.

”Oi, teettekö te taikoja? Minä tahdon nähdä.”

Tyttö istuutui. Ron näytti häkeltyneeltä.

”Oh – hyvä on.”

Ron karaisi kurkkuaan.

”Aurinko, leinikki, sitruunakeksi,
muutu jo, tyhmä rotta, keltaiseksi.”

Hän heilautti sauvaansa, mutta mitään ei tapahtunut.
Kutka pysyi harmaana ja sikeässä unessa.

”Oletko varma, että loitsu on oikea?” tyttö sanoi. ”Kovin
hyvä se ei ainakaan ole. Minä kokeilin muutamaa yksinker-
taista loitsua harjoituksen vuoksi ja ne kyllä toimivat. Ku-
kaan minun suvussani ei ole ollenkaan taipuvainen taikuuk-

siin, oli hurja yllätys kun sain kirjeen, mutta olin kamalan iloinen tietysti, tai siis, että onhan se sentään paras mahdollinen noituuskoulu, niin olen kuullut – minä olen tietysti opetellut kaikki kurssikirjat jo ulkoa, ja toivon vain että se riittää – minä olen sivumennen sanoen Hermione Granger, keitä te olette?”

Hän sanoi sen kaiken hyvin nopeasti.

Harry katsahti Roniin ja helpottui nähdessään hänen äimistyneistä kasvoistaan, ettei hänkään ollut opetellut kurssikirjoja ulkoa.

”Minä olen Ron Weasley”, Ron mutisi.

”Harry Potter”, sanoi Harry.

”Oletko tosiaan?” Hermione sanoi. ”Minä tietysti tiedän sinusta kaiken – hankin muutaman ylimääräisen kirjan taustalukemistoksi ja sinut mainitaan *Nykyajan taikahistoriassa* ja *Pimeyden voimien nousussa ja tubossa* ja *1900-luvun suurissa velhotapauksissa*.”

”Mainitaan vai?” Harry sanoi ja häntä huimasi vähän.

”Hyvä tavaton, etkö sinä tiennyt, minä olisin sinuna otanut selville kaiken”, Hermione sanoi. ”Tietääkö teistä kumpikaan mihin tupaan te kuulutte? Minä olen kysellyt ihmisiltä ja toivon, että pääsen Rohkelikkoon, se kuulostaa ylivoimaisesti parhaalta, kuulemma Dumbledore oli siinä itsekin, mutta ei kai Korpinkynsikään niin kamala olisi... Oli miten oli, meidän täytynee lähteä etsimään Nevillen konnaa. Teidän kannattaa, kuulkaa, vaihtaa vaatteet, kohta ollaan varmasti jo perillä.”

Hän lähti niine hyvineen ja vei konnattoman pojan mennessään.

”Jouduinpa mihin tupaan tahansa, toivottavasti hän ei

tule samaan”, Ron sanoi. Hän nakkasi taikasauvansa takaisin matka-arkkuun. ”Typerä loitsu – George neuvoi sen minulle, ja mitä vetoa että hän tiesi sen kelvottomaksi.”

”Missä tuvassa sinun veljesi ovat?” Harry kysyi.

”Rohkelikossa”, Ron sanoi. Hän näytti taas vajonneen synkkyyteen. ”Aiti ja isäkin olivat siinä. En tiedä mitä he sanovat, jos minut pannaan johonkin muuhun. Tuskinpa Korpinkynsi tosiaankaan olisi kovin paha, mutta kuvittele jos minut pannaan Luihuiseen.”

”Siinähän Vol- tai siis, tiedät-kai-kuka oli.”

”Jep”, Ron sanoi. Hän rojautti takaisin istumaan ja näytti apealta.

”Kuule, minusta näyttää että Kutkan viiksenkärjet ovat vähän vaalentuneet”, Harry sanoi yrittäen saada Ronin ajatukset pois tuvista. ”Mitä sinun vanhemmat veljesi tekevät nyt kun he ovat lähteneet koulusta?”

Harrya mietitytti mitä velhot tekevät kun koulu on loppu.

”Charlie on Romaniassa tutkimassa lohikäärmeitä ja Bill on Afrikassa joissain Irvetan asioissa”, Ron sanoi. ”Kuulitko Irvetasta? Koko Päivän Profeetta pursui sitä, mutta sitä ei kai kanneta jästiperheisiin – joku yritti ryöstää tiukasti vartoidun holvin.”

Harry tuijotti tyhjää.

”Niinkö? Mitä sitten tapahtui?”

”Ei mitään, siksi se niin iso uutinen onkin. Rosvot eivät jääneet kiinni. Minun isäni sanoi, että täytyy olla erittäin voimakas pimeän velho että pääsee Irvetaan, mutta sieltä ei ilmeisesti ole viety mitään, ja se on outoa. Kaikkihan tietysti säikähtää aina kun jotain tällaista tapahtuu, koska tiedät-kai-kenellä voi olla näppinsä pelissä.”

Harry pyöritteli uutista mielessään. Häntä oli ruvennut pistelemään pelosta joka kerta kun tiedät-kai-kuka mainittiin. Hän arveli, että se kai kuului asiaan kun astui taikamaailmaan, mutta oli kyllä ollut paljon mukavampaa sanoa "Voldemort" hermoilematta sen enempää.

"Mitä huispausjoukkuetta sinä kannatat?" Ron kysyi.

"Ah – kun minä en tiedä yhtään", Harry tunnusti.

"Mitä?" Ron näytti puulla päähän lyödyltä. "Voi, odota vain, se on paras peli maailmassa –" Ja hän innostui selostamaan hartaasti neljää palloa ja seitsemän pelaajan asemia ja kertaamaan kuuluisia pelejä, joita hän oli nähnyt veljiensä kanssa, ja kuvaamaan luudanvartta, jonka hän hankkisi jos hänellä olisi rahaa. Hän valisti juuri seikkaperäisesti Harrya pelin hienouksista, kun vaunuosaston ovi liukui taas auki, mutta nyt sieltä ei tullutkaan konnaton Neville-poika eikä Hermione Granger.

Vaunuosastoon astui kolme poikaa, joista keskimmäisen Harry tunnisti oitis: hän oli se kalpea poika matami Malkinin kaapukaupasta. Poika katseli Harrya paljon kiinnostuneempana kuin silloin Viistokujalla.

"Onko se totta?" hän sanoi. "Koko juna supattaa, että Harry Potter on tässä vaunuosastossa. Sinähän se siis olet."

"Olen", Harry sanoi. Hän katsoi toisia poikia. He olivat vantteria ja tolkuttoman häijyn näköisiä. Seisoessaan kalpean pojan molemmin puolin he näyttivät henkivartijoilta.

"Ai niin, tässä on Crabbe ja tässä Goyle", kalpea poika sanoi huolettomasti, kun huomasi että Harry katsoi heitä. "Ja minun nimeni on Malfoy, Draco Malfoy."

Ron yskäisi hiljaa, kenties peittäen tirsakahduksen. Draco Malfoy katsoi häntä.

"Sinusta minun nimeni on hassu, vai? Itselläsi näkyy nimi naamasta. Isä kertoi, että kaikilla Weasleyillä on punainen tukka, pisamanaama ja enemmän lapsia kuin olisi varaa."

Hän kääntyi takaisin Harryyn päin.

"Saat pian huomata, että toiset velhosuvut ovat roimasti parempia kuin toiset, Potter. Et varmaan tahdo kaverustua vääränlaisten kanssa. Minä voin auttaa sinua valikoimaan."

Hän ojensi kätensä kätelläkseen Harrya, mutta Harry ei tarttunut siihen.

"Enköhän minä osaa itse erottaa vääränlaiset oikeista. kiitos vain", hän sanoi tyynesti.

Draco Malfoy ei varsinaisesti punastunut, mutta hänen kalpeille poskilleen ilmestyi vaaleanpunainen häivä.

"Minä pitäisin varani, jos olisin sinä, Potter", hän sanoi verkalleen. "Jollet ole hiukkasan kohteliaampi, sinun käy samoin kuin vanhempiesi. Hekään eivät ymmärtäneet omaa parastaan. Jos lorveksit tuollaisen rupusakin kuin Weasleyiden ja Hagridin kanssa, sinusta tulee heidän kaltaisensa."

Sekä Harry että Ron nousivat seisomaan. Ronin naama oli yhtä punainen kuin hänen tukkansa.

"Sano se uudestaan", hän sanoi.

"Ai, sinä rupeat tappelemaan, vai?" Malfoy ilkkui.

"Ellette lähde nyt", Harry sanoi kuulostaen rohkeamalta kuin oli, koska Crabbe ja Goyle olivat paljon isompia kuin hän ja Ron.

"Mutta kun meidän ei tee mieli lähteä, vai mitä, pojat? Me ollaan syöty kaikki eväät ja teillä näyttää vielä olevan jotain."

Goyle ojensi kätensä kohti Ronin vieressä olevaa suklaasammakkopussia – Ron loikkasi eteenpäin, muttei ehtinyt hipaista-

kaan Goylea, kun Goylelta jo pääsi kammottava karjaisu.

Kutka-rotta roikkui hänen sormessaan, terävät pikku hampaat uponneina syvälle rystyseen – Crabbe ja Malfoy perääntyivät pois, kun Goyle kieputti Kutkaa ympäri ja ympäri ja ulisi koko ajan. Kun Kutka viimein lensi Goylen kädestä ja paiskautui päin ikkunaa, kaikki kolme katosivat vikkelaisti. Ehkä he pelkäsivät, että karamelleissä lymysi enemmänkin rottia tai ehkä he kuuluivat askelten ääniä, koska sekunnin kuluttua Hermione Granger astui vaununostastoon.

"Mitä täällä tapahtuu?" hän sanoi katsellessaan ympäri lattiaa levinneitä makeisia ja Ronia, joka nosti Kutkaa hänestä riiputtaen.

"Siltä on kai mennyt taju", Ron sanoi Harrylle. Hän katsoi Kutkaa lähemmin. "Ei – eipä taida olla – se on taas nukahtanut."

Ja niinhän se oli.

"Oletko tavannut Malfoyn aikaisemminkin?"

Harry kertoi tapaamisesta Viistokujalla.

"Minä olen kuullut hänen suvustaan", Ron sanoi synkänä. "He palasivat ensimmäisten joukossa meidän puolellemme sen jälkeen kun tiedät-kai-kuka oli kadonnut. Sanoivat, että heidät oli noiduttu. Minun isäni ei usko sitä. Hän sanoo, ettei Malfoyn isä tarvinnut verukkeita siirtyäkseen pimeään puolelle." Hän kääntyi Hermioneen päin. "Voidaanko me jotenkin auttaa?"

"Teidän kannattaa pukea äkkiä kaavut päälle, koska minä kävin juuri kysymässä veturinkuljettajalta ja hän sanoi että olemme jo melkein perillä. Ette kai te ole tapelleet? Joudutte hankaluuksiin ennen kuin päästään perillekään!"

"Kutka tappeli, emme me", Ron sanoi ja näytti hapanta

naamaa Hermionelle. ”Voisitko ystävällisesti poistua siksi aikaa kun me vaihdetaan vaatteita?”

”Hyvä on – minä tulin tänne vain sen takia että tuolla muualla porukka käyttäytyy tosi lapsellisesti, juoksee kilpaa pitkin käytäviä”, Hermione sanoi halveksivalla äänellä. ”Ja sinulla on sivumennen sanoen likaa nenässäsi, tiesitkö sen?”

Ron mulkaisi Hermionea pahasti kun Hermione lähti. Harry tiiraili ikkunasta ulos. Alkoi olla pimeää. Hän näki vuoret ja metsät ja syvän sinipunaisen taivaan. Juna tuntui hidastavan vauhtia.

Hän ja Ron riisuiivat äkkiä takkinsa ja vetivät pitkät mustat kaavut ylleen. Ronin kaapu oli hiukan liian lyhyt ja hänen lenkkitossunsa näkyivät sen alta.

Kuulutus kajahti kautta junan: ”Saavumme Tylypahkaan viiden minuutin kuluttua. Olkaa hyvä ja jättäkää matkatavaranne junaan, ne kuljetetaan kouluun erikseen.”

Harryn vatsaa kouristi hermostuksesta ja hän näki, että Ron näytti kalpealta pisamiensa alla. He tunkivat viimeiset karamellit taskuihinsa ja liittyivät käytävällä tungeksivaan väenpaljouteen.

Juna hidasti edelleen vauhtiaan ja pysähtyi lopulta kokonaan. Ihmiset änkesivät oville ja ulos pienelle, pimeälle asemalaiturille. Harry värisi yön kylmyydessä. Sitten oppilaitten päiden yläpuolelle ilmaantui heiluva lamppu ja Harry kuuli tutun äänen: ”Ekaluokkalaiset! Ekaluokkalaiset tänne! Onko kaikki hyvin, Harry?”

Hagridin iso karvainen naamataulu säteili päiden meren yllä.

”Tulkaa, seuratkaa mua – onko vielä ekaluokkalaisia? Kattokaa mihin astutte! Ekaluokkalaiset, seuratkaa mua!”

He seurasivat liukastellen ja kompuroiden Hagridia alas jyrkkää, kapeaa polkua. Heidän kummallakin puolellaan oli niin pimeää että Harry arveli polun kulkevan sankassa metsässä. Kukaan ei sanonut paljon mitään. Neville, poika jonka rupikonna karkaili yhtenäin, niiskautti kerran tai pari.

"Näätte ekavilauksen Tylypahkasta ihan kohta", Hagrid huikkasi olkansa taakse, "heti tämän kurvin jälkeen."

Kuului äänekäs: "Ooooooh!"

Kapea polku oli äkkiä kaartanut suuren mustan järven rantaan. Vastarannalla korkean vuoren huipulla oli valtava linna, jossa oli monta erilaista tornia ja jonka ikkunat välkehtivät tähtisellä taivaalla.

"Korkeintaan neljä yhteen paattiin!" Hagrid huusi ja osoitti pienten veneiden laivuetta joka odotti rantavedessä. Harry ja Ron saivat veneseurakseen Nevillen ja Hermionen.

"Onko kaikki kyydissä?" Hagrid huusi. Hänellä oli itsellään oma vene. "Selvän teki – ETEENPÄIN!"

Ja koko pienten veneiden laivue lähti liikkeelle yhtäikaa, lipui järvellä joka oli niin tyyni että näytti lasiselta. Kaikki olivat hiljaa, tuijottivat ylös mahtavaan linnaan. Linna kohosi heidän yläpuolellaan ja he purjehtivat yhä lähemmäs ja lähemmäs kalliota, jolla se seiso.

"Päät alas!" Hagrid huusi kun ensimmäiset veneet ehtivät kalliorantaan. Kaikki kumarsivat pänsä ja pienet veneet veivät heidät läpi murattiverhon, joka kätki laajan aukon kallioseinämässä. Heidät kuljetettiin pitkää pimeää tunnelia, joka tuntui vievän suoraan linnan alle, kunnes he saapuivat jonkinlaiseen maanalaiseen satamaan, missä he kapusivat veneistä kalliolle ja pikkukiville.

"Hoi, sinä siellä! Onko tämä sun konnasi?" sanoi Hag-

rid, joka tarkisti veneet sitä mukaa kuin porukka kiipesi niistä pois.

”Trevor”, Neville kiljaisi autuaana ja ojensi molemmat kätensä. Sitten he kapusivat kallion sisään louhittua käytävää pitkin Hagridin lampun perässä ja tulivat ulos sileälle, kostealle ruohokentälle linnan varjoon.

He kävelivät kiviportaita ylös ja tungeksivat jyhkeän tammisen ulko-oven edessä.

”Onko kaikki mukana? Sinä siellä, onko konna tallessa?”

Hagrid kohotti jättimäisen nyrkkinsä ja koputti kolmas-
ti linnan oveen.

LAJITTELUHATTU

Ovi lennähti auki. Ovella seisoj pitkä mustahiuksinen noita, jolla oli smaragdinvihreä kaapu. Hänellä oli hyvin ankarat kasvot ja Harryn ensimmäinen ajatus oli, ettei häntä kannattanut suuttuttaa.

”Ekaluokkalaiset, professori McGarmiwa”, Hagrid sanoi.

”Kiitos, Hagrid. Minä jatkan tästä eteenpäin.”

Hän kiskaisi oven selkosen selälleen. Eteishalli oli niin suuri että koko Dursleyn perheen talo olisi mahtunut siihen. Kiviseiniä valaisivat samanlaiset leiskuvat soihdut kuin Irvetassa, katto oli niin korkealla, ettei sitä erottanut, ja heidän edessään avautuva komea marmoriportaikko johti ylempiin kerroksiin.

He seurasivat professori McGarmiwaa kivetyn lattian poikki. Harry kuuli satojen äänten sorinaa oikealla olevan oven takaa – muut koululaiset olivat varmaankin jo siellä – mutta professori McGarmiwa vei ensiluokkalaiset pieneen tyhjään kamariin, johon mentiin hallista. He ahtautuivat kamariin, jossa he seisoivat lähempänä toisiaan kuin olisivat tahtoncet ja päyylivät hermostuneina ympärilleen.

”Tervetuloa Tylypahkaan”, professori McGarmiwa sanoi. ”Lukukauden alkajaispidot käynnistyvät tuota pikaa,

mutta te voitte asettua omille paikoillenne suuressa salissa vasta kun teidät on lajiteltu tupiin. Lajittelu on erittäin merkityksellinen seremonia, koska koko sen ajan minkä te opiskelette täällä Tylypahkassa, teidän tupanne tulee olemaan ikään kuin perheenne. Te käytte tunneilla oman tupanne kanssa, nukutte oman tupanne makuusaleissa ja vietätte vapaa-aikaanne oman tupanne oleskeluhuoneessa.

”Neljä tupaa ovat nimiltään Rohkelikko, Puuskupuh, Korpinkynsi ja Luihuinen. Jokaisella tuvalla on oma ylevä historiansa ja jokainen on kasvattanut merkittäviä noitia ja velhoja. Niin kauan kuin te olette Tylypahkassa, te ansaitsette menestyksekkäillä toimillanne pisteitä tuvallenne, kun taas rikkoessanne sääntöjä tupanne menettää pisteitä. Vuoden päättyessä se tupa, jolla on eniten pisteitä, palkitaan pokaalilla, mikä on suuri kunnia. Toivon, että jokainen teistä tuottaa mainetta sille tuvalle, josta tulee omanne.

”Lajitteluseremonia alkaa muutaman minuutin kuluttua muun koulun edessä. Ehdottaisin, että te kaikki siistiydyste odotellessanne niin hyvin kuin pystytte.”

Hänen katseensa viivähti Nevillen viitassa, joka oli rynnäyssä pojan vasemman korvan alta, ja Ronin tuhruisessa nenässä. Harry yritti hermostuneena siloitella hiuksiaan.

”Minä tulen takaisin, kunhan olemme valmiita teitä varten”, professori McGarmiwa sanoi. ”Olkaa hyvät ja odottakaa hiljaa.”

Hän poistui kamarista. Harry nielaisi.

”Miten meidät oikein lajitellaan niihin tupiin?” hän kysyi Ronilta.

”Jonkinlaisella testillä kai. Fred sanoi, että se sattuu kamalasti, mutta minusta tuntuu että hän pelleili.”

Harryn sydän nuljahti inhottavasti. Testi? Koko koulun nähden? Mutta eihän hän osannut vielä ainuttakaan taikaa – mitä ihmettä hänet pantaisiin tekemään? Hän ei ollut odottanut mitään sen kaltaista heti kun he saapuisivat paikalle. Hän katseli hädissään ympärilleen ja näki, että kaikki muutkin näyttivät kauhistuneilta. Kukaan ei puhunut paljon, paitsi Hermione Granger joka säksätti kamalan vikkelästi kaikkia ulkoa oppimiansa loitsuja ja pohdiskeli mitä niistä hän mahtaisi tarvita. Harry yritti olla kuuntelematta häntä. Hän oli hermostuneempi kuin koskaan, milloinkaan, hermostuneempi kuin silloinkaan kun hän joutui viemään koulusta kotiin Dursleyille muistutuksen, jossa kerrottiin että hänen oli jotenkin onnistunut värjätä opettajan peruukki siniseksi. Hän tuijotti herkeämättä ovea. Professori McGar-miwa tulisi minä hetkenä tahansa takaisin ja johtaisi hänet tuhoon.

Silloin tapahtui jotain minkä takia Harry pomppasi puolisen metriä ilmaan. Moni hänen takanaan kirkui.

”Mitä –?”

Harry haukkoi henkeä. Samoin tekivät toiset hänen ympärillään. Parisenkymmentä aavetta oli juuri soljunut takaseinän läpi kamariin. Ne olivat helmenvalkoisia ja hivenen läpikuultavia ja liukuivat huoneen poikki jutellen keskenään ja tuskin vilkaisivat ensiluokkalaisiin. Ne kinastelivat jostain. Lihavan munkkiveljen näköinen aave sanoi juuri: ”Antakaa anteeksi ja unohtakaa, sanon minä, meidän täytyy antaa hänelle toinen mahdollisuus –”

”Munkki hyvä, eiköhän Riesu jo ole saanut niin monta mahdollisuutta kuin se ansaitsee? Se pilaa meidän kaikkien maineen ja tähän tiedätte, ettei se ole oikeasti mikään aave-

kaan – oho, mitä te täällä teette?”

Aave, joka oli pukeutunut röyhelöpaitaan ja sukkahousuihin, oli yhtäkkiä pannut merkille ensiluokkalaiset.

Kukaan ei vastannut.

”Uusia oppilaita!” sanoi lihava munkki ja hymyili heille. ”Lajittelua vaille, oletan?”

Jotkut nyökyttelivät mykkinä.

”Toivottavasti tavataan Puuskupuhissa!” sanoi munkki. ”Se on minun vanha tupani, nähkääs.”

”Hajaantukaa”, kajahti tiukka ääni. ”Lajitteluseremonia alkaa kohta.”

Professori McGarmiwa oli palannut. Aaveet leijuivat peräkanaa tiehensä vastapäisen seinän läpi.

”No niin, muodostakaa jono”, professori McGarmiwa käski ensiluokkalaisia, ”ja seurtaa minua.”

Harrasta tuntui kummasti kuin hänen jalkansa olisivat muuttuneet lyijyisiksi. Hänen edessään jonossa oli poika, jolla oli hiekanvärinen tukka, ja takanaan Ron, kun he marsivat ulos kamarista, eteisaulan halki ja pariovista suureen saliin.

Harry ei ollut koskaan kuvitellutkaan niin outoa ja ihmeellistä paikkaa. Se oli valaistu tuhansin ja taas tuhansin kynttilöin, jotka riippuivat ilmassa neljän pitkän pöydän päällä. Pöydissä istuivat koulun muut oppilaat. Pöydät oli katettu kiiltävin kultalautasin ja pikarein. Salin päässä korokkeella oli vielä yksi pitkä pöytä ja sen ääressä istuivat opettajat. Professori McGarmiwa johti ensiluokkalaiset korokkeelle ja pysäytti jonon riviksi, joka seisoivat kasvot kohti muita oppilaita, opettajat takanaan. Sadat pöydistä tuijottavat kasvot näyttivät kalvakoilta lyhdyiltä lepattavassa kyntti-

länvalossa. Siellä täällä oppilaiden joukossa aaveet hohtivat utuista hopeaa. Lähinnä väistääkseen tuijottavat katseet Harry katsoi ylöspäin ja näki samettisen mustan katon, jota täplittivät tähdet. Hän kuuli kun Hermione kuiskasi: ”Se on lumottu näyttämään taivaalta, minä luin siitä *Tylypahkan historiasta*.”

Oli vaikea uskoa, että kattoa oli ensinkään eikä suuri sali vain avautunut taivaisiin.

Harry siirsi katseensa kiireesti takaisin alas, kun professori McGarmiwa nosti ääneti nelijalkaisen jakkaran ensiluokkalaisten eteen. Jakkaran päälle hän asetti suipon velhonhatun. Hattu oli paikattu ja rispaantunut ja hirveän liikkainen. Petunia-täti ei olisi antanut tuoda sitä sisälle taloon.

Ehkä heidän täytyisi yrittää vetää siitä kaniini, Harry ajatteli hurjana, siltä se vähän vaikutti. Kun hän huomasi, että kaikki salissaolijat tuijottivat hattua, hänkin tuijotti sitä. Syntyi muutaman sekunnin hiiskumaton hiljaisuus. Sitten hattu nytkähti. Lähellä lieriä oleva repeämä avautui kuin suureksi suuksi – ja hattu puhkesi lauluun:

*Moni hattu on päältä kaunis,
mut sille en pane painoa,
vaan itseni oitis syön, joku muu
jos paremmin käyttää aivoa.
Pyh sanon mustille knalleillenne
ja korkeille silintereille,
sillä Tylypahkan lajitteluhattu oon
ja näytän taivaan merkit niille.
Ei salata mitään minulta
voi sisäänsä sun polla,*

siis sovita mua, niin kerron
missä sun kuuluu olla.
Ehkä kuulut Robkelikkoon, jos
sydämmes urhoollinen on,
on sinulla ritarin uskallus
ja olet kumman peloton.
Ehkä on luontosi rehti Puuskupuh,
sinuun aina voi luottaa,
ei malttisi petä ja aberrus sulle
vain silkkaa iloa tuottaa.
Kenties viisas Korpinkyysi
on koti sun alttiin mielen.
Siellä älykkäät ja terävät oppii
yhdessä taikuuden kielen.
Tai voihan olla että Luibuisesta
sä löydät ystävät aidot.
Ovelat velhot ei keinoja kaihda,
ovat tarpeen kaikki taidot.
Siis sovita minua! Älä pelkää!
Äläkä hermoile, nipo!
Olet turvassa käsissäni (oli niitä tai ei):
mä olen mieltävä pipo!

Koko sali puhkesi osoittamaan suosiotaan, kun hattu lopetti laulunsa. Hattu kumarsi jokaiseen neljään pöytään päin ja asettui taas liikkumattomaksi.

"Meidän täytyy siis vain sovittaa hattua!" Ron kuiskasi Harrylle. "Minä tapan Fredin, hän höpötti painista peikon kanssa."

Harry hymyili vaisusti. Olihan hatun sovittaminen pa-

remppi kuin taikominen, mutta hänestä olisi ollut mukavampi sovittaa sitä kenenkään näkemättä. Hattu tuntui vaativan aika paljon eikä Harry sillä hetkellä tuntenut itseään rohkeaksi tai nopeaälyiseksi tai muutenkaan eteväksi. Kunpa hattu olisi maininnut tuvan lievästi pahoinvoiville, se olisi ollut hänelle omiaan.

Professori McGarmiwa astui nyt esiin kädessään pergamenttikäärö. ”Kun luen nimenne, te panette hatun päähänne ja istutte pallille lajiteltavaksi”, hän sanoi. ”Hannah Abbott!”

Punanaamainen, lettipäinen tyttö kompuroi rivistä esiin, pani hatun päähänsä, hattu putosi hänen silmilleen ja hän istuutui. Hetken hiljaisuus –

”PUUSKUPUH!” hattu huusi.

Oikeanpuoleinen pöytäkunta hurrasi ja taputti kun Hannah meni istumaan Puuskupuhin pöytään. Harry näki lihavan munkin haamun vilkuttavan tytölle hilpeästi.

”Susan Bones!”

”PUUSKUPUH!” hattu huusi taas ja Susan pinkaisi istumaan Hannahin viereen.

”Terry Boot!”

”KORPINKYNSI!”

Nyt taputettiin toisessa pöydässä vasemmalta. Moni korpinkyntsi nousi ylös kättelemään Terryä, kun tämä liittyi heidän joukkoonsa.

Mandy Brocklehurst meni myös Korpinkynteen, mutta Lavender Brownista tuli ensimmäinen uusi rohkelikko ja vasemmanpuoleisin pöytäkunta hurrasi hurjasti. Harry näki Ronin kaksoisveljien vislaavan.

Millicent Bullstrode kuului Luihuseen. Ehkä Harry

vain kuvitteli kaiken sen jälkeen mitä oli kuullut luhuisista, mutta hänestä se pöytäkunta näytti epämiellyttävältä.

Häntä alkoi jo tosissaan oksettaa. Hän muisti ne kerrat kun entisen koulun liikuntatunneilla oli valittu joukkueita. Hänet oli aina valittu viimeisenä, mikä ei johtunut siitä että hän olisi ollut huonoin, vaan siitä ettei kukaan halunnut Dudleyn luulevan että joku piti hänestä.

"Justin Finch-Fletchley!"

"PUUSKUPUH!"

Harry pani merkille, että joskus hattu huusi tuvan oitis, mutta toisinaan se joutui tovin miettimään. Seamus Finnigan, se hiekkatukkainen poika Harryn vierestä rivissä, istui jakkaralla melkein kokonaisen minuutin ennen kuin hattu julisti hänen tuvakseen Rohkelikon.

"Hermione Granger!"

Hermione melkein juoksi jakkaralle ja tunki hatun innoissaan päähänsä.

"ROHKELIKKO!" hattu huusi. Ron voihkaisi.

Harryn päähän iski kammottava ajatus, niin kuin kammottavien ajatusten on tapana iskeä silloin kun oikein hermostuttaa. Entä jos häntä ei valittaisi mihinkään? Entä jos hän vain istuisi jakkaralla hattu päässä vaikka kuinka kauan, kunnes professori McGarmiwa lopulta nyppäisisi hatun hänen päästään ja sanoisi että oli ilmeisesti sattunut erehdys ja Harryn olisi paras palata seuraavalla junalla kotiin?

Kun Neville Longbottom, se poika jonka rupikonna tuppasi katoilemaan, kutsuttiin, hän kaatui matkallaan jakkaralle. Hatulta meni kauan päättää Nevillen paikka. Kun se viimein huusi "ROHKELIKKO", Neville pinkaisi juoksuun hattu yhä päässään ja joutui hölkyttämään takaisin

naurunremakan säestämänä. Hän antoi hatun Morag Mac-Dougalille.

Malfoy marssi rehvakkaasti esiin kun hänen nimensä sanottiin ja sai toiveensa heti läpi. Hattu ehti tuskin hipaistakaan hänen päätänsä ennen kuin se kiljaisi: "LUIHUI-NEN!"

Malfoy meni ystäviensä Crabben ja Goylen luo ja näytti hyvin tyytyväiseltä itseensä.

Valittavia ei ollut enää paljon.

"... Moon, ... Nott, ... Parkinson, seuraavaksi kaksostytöt, ... Patil ja Patil, sitten Sally-Anne Perks... ja vihdoin – "Harry Potter!"

Kun Harry astui esiin, salissa alkoi yhtäkkiä kuulua kuis-kintaa kuin sinne olisi syttynyt pieniä sihiseviä nuotioita.

"Potter, sanoiko hän Potter?"

"Sekö Harry Potter?"

Viimeiseksi ennen kuin hattu putosi silmille Harry näki salillisen ihmisiä, jotka kurkottelivat kaulaansa nähdäkseen hänet paremmin. Sitten hän näki pelkkää mustaa hatun sisässä. Hän odotti.

"Hmm", sanoi vaimea ääni hänen korviinsa. "Hankala. Hyvin hankala. Erittäin rohkea näköjään. Eikä heikko mieleltäänkään. Lahjoja on, voi hyvänen aika, aivan – ja mukava nälkä päästä näyttämään kykynsä, onpas tämä mielenkiintoista... Minnekäs minä sinut panisin?"

Harry puristi jakkaran reunoja ja ajatteli: "Ei Luihuiseen, ei Luihuiseen."

"Vai ei Luihuiseen?" sanoi vaimea ääni. "Oletko varma? Sinusta voi tulla jotain suurta, kuule, sinulla on ainekset päässäsi, ja Luihuisesta saisit paljon apua matkallasi suuruu-

teen, siitä ei ole epäilystäkään – eikö? No, jos olet varma – ole sitten ROHKELIKKO!”

Harry kuuli hatun huutavan viimeisen sanan koko salille. Hän otti hatun päästään ja käveli tärisevin jaloin kohti rohkeliikkojen pöytää. Hän oli kamalan huojentunut, kun hänet oli valittu johonkin eikä onneksi edes Luihuseen. Hän tuskin huomasiakaan, että hän sai siihen mennessä äänekkäimmät suosionosoitukset. Valvojaoppilas Percy nousi ylös ja ravisti pontevasti Harryn kättä samalla kun Weasley'n kaksoiset kiljuivat: ”Me saatiin Potter! Me saatiin Potter!” Harry istuutui vastapäätä aiemmin näkemäänsä röyhelöpaitaista aaveetta. Aave taputti hänen käsivarttaan ja Harrysta tuntui äkkiä kammottavasti kuin hän olisi juuri sukeltanut saavilliseen jääkylmää vettä.

Nyt hän näki kunnolla korokepöytään. Sen päässä lähimpänä häntä istui Hagrid, joka tavoitti hänen katseensa ja nosti peukun pystyyn. Harry virnisti vastaukseksi. Ja siellä, keskimmäisenä korokepöydässä, isossa kultatuolissa, istui Albus Dumbledore. Harry tunnisti hänet heti kortista, jonka hän oli saanut junassa suklaasammakosta. Vain Dumbledoren hopeaiset hiukset loistivat koko salissa yhtä kirkkaasti kuin aaveet. Harry huomasi myös professori Oraven, sen Vuotavassa noidankattilassa tapaamansa hermostuneen nuoren miehen. Tämä näytti sangen merkilliseltä iso punainen turbaani päässään.

Nyt oli enää kolme oppilasta lajittelematta. Lisa Turpin meni Korpinkynteen ja sitten oli Ronin vuoro. Hän oli nyt kalvakan vihreä. Harry nosti peukun pöydän alla pystyyn ja sekunnin kuluttua hattu huusi: ”ROHKELIKKO!”

Harry taputti lujasti muiden mukana, kun Ron lyyhistyi

istumaan tuoliin hänen viereensä.

”Hyvin toimittu, Ron, erinomaista”, Percy Weasley sanoi mahtipontisesti Harryn yli juuri kun Blaise Zabinista tehtiin uusi jäsen Luihuiseen. Professori McGarmiwa kieritti käärönsä kiinni ja otti Lajitteluhatun jakkaralta.

Harry katsoi tyhjää kultalautastaan. Hän oli juuri tajunnut miten nälkäinen hän oli. Kurpitsaleivoksista tuntui kulluneen ikuisuus.

Albus Dumbledore oli noussut seisomaan. Hän säteili oppilaille ja levitti käsivartensa sen näköisenä kuin mikään ei olisi voinut miellyttää häntä enemmän kuin se että he kaikki olivat siellä.

”Tervetuloa!” hän sanoi. ”Tervetuloa aloittamaan uusi lukuvuosi Tylypahkassa. Ennen kuin rupeamme juhlimaan tahtoisin kuitenkin sanoa muutaman sanan. Ja ne ovat: Taukki! Vollotus! Kummallisuus! Nipistys!

Kiitos!”

Hän istuutui. Kaikki taputtivat ja hurrasivat. Harry ei tiennyt nauraako vai ei.

”Onko hän – hivenen hullu?” hän kysyi Percyltä epävarmasti.

”Hulluko?” Percy sanoi kepeästi. ”Hän on nero! Maailman paras velho! Mutta on hän hivenen hullu. Saako olla perunoita, Harry?”

Harryn suu loksautti auki. Astiat hänen edessään olivat nyt täynnä ruokaa. Hän ei ollut koskaan nähnyt missään niin paljon herkkuruokia: paahtopaistia, uunikanaa, porsaankyljyksiä ja lampaankyljyksiä, makkaroituja, pekonia ja pihviä, keitettyjä perunoita, paistettuja perunoita, ranskalaisia perunoita, perunamuusia, herneitä, porkkanoita, kasti-

ketta, ketsuppia ja jostain kumman syystä minttukarkkeja.

Eivät Dursleyt olleet Harrya varsinaisesti nälässä pitäneet, muttei hän toisaalta ollut koskaan saanut ruokaa kylkiseenkään. Dudley oli aina ottanut kaiken mitä Harryn teki mieli, vaikka siitä olisi tullut hänelle huono olo. Nyt Harry lastasi lautaselleen vähän kaikkea, paitsi minttukarkkeja, ja rupesi syömään. Ruoka oli herkullista.

"Tuo näyttää hyvältä", röyhelöpaidainen aave sanoi katsolessaan kun Harry leikkasi pihviään.

"Etkö sinä voi –?"

"Minä en ole syönyt lähes neljänsataan vuoteen", aave sanoi. "Minun ei tietenkään tarvitse, mutta kyllä sitä kaipaa. En ole tainnut esittäytyä? Sir Nicholas de Mimsy-Porpington palveluksessanne. Rohkelikkotornin kotikummitus."

"Minä tiedän kuka sinä olet!" Ron sanoi yhtäkkiä. "Olen kuullut sinusta veljiltäni – sinä olet melkein päätön Nick!"

"Olisi miellyttävämpää jos kutsuisit minua nimellä sir Nicholas de Mimsy –", aave aloitti jäykästi, mutta hiekkatukkainen Seamus Finnigan keskeytti.

"Melkein päätön? Miten voi olla melkein päätön?"

Sir Nicholas näytti suunnattoman loukkaantuneelta, aivan kuin tämä rupattelutuokio ei olisi sujunut lainkaan sen toivomusten mukaan.

"No näin", se sanoi ärtyneenä. Se tarttui vasempaan korvaansa ja kiskaisi. Sen koko pää keikahti kaulasta poikki ja putosi hartialle ikään kuin siinä olisi ollut saranat. Joku oli ilmeisesti yrittänyt katkaista siltä kaulan, mutta jättänyt homman vähän kesken. Melkein päätön Nick näytti nauttivan heidän tyrmistyneistä ilmeistään ja livautti päänsä takai-

sin paikoilleen, yskäisi ja sanoi: ”No niin – uudet rohkeli-
kot! Toivottavasti te autatte meitä voittamaan tupamesta-
ruuden tänä vuonna. Rohkelikko ei ole koskaan ollut näin
kauan vailla voittoa. Luihaiset ovat saaneet pokaalin jo kuu-
tena vuonna peräkkäin! Verinen paroni alkaa käydä sietä-
mättömäksi – se on Luihaisen aave.”

Harry katsoi Luihaisen pöytään ja näki siellä karmean
aaveen, jonka silmät toljottivat tyhjinä, kasvot olivat kolkot
ja kaapu hopeanhoitoisen veren tuhrima. Se istui Malfoyn
vieressä ja Harry huomasi hyvillään, ettei istumajärjestys
näyttänyt mielyttävän Malfoya.

”Miten se on saanut päällensä noin paljon verta?” Sea-
mus kysyi hyvin kiinnostuneena.

”En ole tullut kysyneeksi”, melkein päätön Nick vastasi
hienotunteisesti.

Kun kaikki olivat syöneet vatsansa täyteen, loppu ruoka
haihtui lautasilta ja lautaset säihkyivät taas puhtauttaan.
Hetken kuluttua saapuivat jälkiruuat. Jäätelöä jokaista lajia
mitä kuvitella voi, omenatorttuja, siirappikakkuja, suklaa-
tuulihattuja ja hillomunkkeja, leivoksia, mansikoita, hyyte-
löä, riisivanukasta...

Kun Harry otti siirappikakkuja, puhe kääntyi perheisiin.

”Minä olen puolet ja puolet”, Seamus sanoi. ”Iskä on
jästi. Äiskä paljasti olevansa noita vasta sitten kun ne oli jo
naimisissa. Aika iljettävä yllätys iskälle.”

Toiset nauroivat.

”Entä sinä Neville?” Ron kysyi.

”No, minun mummini kasvatti minut, ja hän on noita”,
Neville sanoi, ”mutta suku luuli minua jästiksi vaikka miten
kauan. Isosetä Algie yritti yllättää minut ja pakottaa minut

taikomaan – hän tyrkkäsi minut kerran Blackpoolissa laituri-
lta ja minä melkein hukuin – mutta mitään ei tapahtunut
ennen kuin täytin kahdeksan vuotta. Isosetä Algie tuli ker-
ran meille teelle ja roikotti minua nilkoista yläkerran ikku-
nan ulkopuolella. Iso-täti Enid tarjosi Algielle marenkia ja
tämä päästi vahingossa irti nilkoistani. Mutta minä hyppä-
sin ketterästi puutarhaan ja siitä kadulle. Kaikki olivat ka-
malan mielissään, mummi itki, hän oli niin onnellinen. Ja
olisittepa nähneet heidän ilmeensä, kun pääsin tähän kou-
luun – he nimittäin pelkäsivät, ettei minussa olisi tarpeeksi
taikuria sisään pääsemiseksi. Isosetä Algie ilahtui niin että
osti minulle rupikonnan.”

Harryn toisella puolella Percy Weasley ja Hermione
Granger juttelivat opitunneista (”Toivon kovasti, että ne al-
kaisivat heti, koska opittavaa on niin paljon, minua kiinnos-
tavat erityisesti transformaatiot, siis muodonmuutokset tie-
tysti, se on kuulemma kamalan vaikeaa –” ”Se aloitetaan
ihan pienestä, muutetaan vain tulitikkuja neuloiksi ja sen
sellaista –”)

Harry, jolla alkoi olla lämmin ja uninen olo, katsoi taas
korokepöytään päin. Hagrid hörppi pikaristaan. Professori
McGarmiwa puhui rehtori Dumbledoren kanssa. Professori
Orave älytön turbaani päässään puhui opettajalle, jolla oli
rasvaiset mustat hiukset, koukkunokka ja kelmeä iho.

Se tapahtui äkkiarvaamatta. Koukkunenäinen opettaja
katsoi Oraven turbaanin takaa suoraan Harryn silmiin – är-
häkkä, kuumottava kipu viilsi Harryn otsassa olevaa arpea.

”Aih!” Harry läimäisi kädellä päätään.

”Mikä tuli?” Percy kysyi.

”E-ei mikään.”

Kipu häipyi yhtä äkkiä kuin oli tullutkin. Vaikeampi oli karistaa tunnetta, joka Harryyn oli tarttunut opettajan katseesta – tunnetta, ettei tuo opettaja pitänyt Harrysta laisinkaan.

”Kuka tuo opettaja on, joka juttelee professori Oraven kanssa?” hän kysyi Percyltä.

”Ai, sinä siis tunnet jo Oraven, vai?” Ei ihme, että hän näyttää noin hermostuneelta, hänen vieressään on professori Kalkaros. Kalkaros opettaa taikajuomia, vaikkei tahtoisi – kaikki tietää, että hän havittelee Oraven työtä. Tietää tosi paljon pimeyden voimista, Kalkaros siis.”

Harry katseli Kalkarosta vähän aikaa, mutta Kalkaros ei enää katsonut häneen päin.

Lopulta jälkiruuatkin haihtuivat ja rehtori Dumbledore nousi taas seisomaan. Saliin lankesi hiljaisuus.

”Ohöm – sanoisin vielä muutaman sanan nyt kun olemme saaneet syödäksemme ja juodaksemme. Minulla on teille muutama ilmoitusasia näin lukukauden alkajaisiksi.

”Ensiluokkalaisten tulee pitää mielessään, että koulun tiluksilla sijaitseva metsä on kiellettyä aluetta kaikilta oppilailta. Ja muutaman vanhemmankin oppilaan olisi syytä painaa asia visusti mieleensä.”

Dumbledoren tuikkivat silmät välähtivät Weasleyn kakosten suuntaan.

”Vahtimestari Voro on pyytänyt minua muistuttamaan, ettei taikoja saa tehdä välitunneilla käytävissä.

”Huispauksen karsinnat pidetään lukukauden toisella viikolla. Niiden, joita kiinnostaisi pelata tupansa joukkueessa, tulee ottaa yhteys matami Huisiin.

”Ja lopuksi minun on vielä varoitettava, että kolmannen

kerroksen oikeanpuoleinen käytävä on kiellettyä aluetta kaikilta, jotka eivät tahdo kuolla hyvin tuskallisella tavalla.”

Harry naurahti, mutta melkein kaikki muut pysyivät vakavina.

”Ei kai hän ole tosissaan?” Harry mutisi Percylle.

”Taitaa olla”, Percy sanoi ja katsoi otsa rypyssä Dumbledorea. ”Omituista kylläkin, koska yleensä hän perustelee, miksi jonnekin ei saa mennä – metsä vilisee vaarallisia otuksia, sehän on selvä. Olisi hän minusta voinut ainakin meille valvojaoppilaille kertoa syyn.”

”Ja vielä ennen kuin käymme nukkumaan, laulakaamme koulun laulu!” Dumbledore huudahti. Harry huomasi, että muiden opettajien hymyt olivat muuttuneet aika jähmeiksi.

Dumbledore kiepautti hiukan taikasauvaansa aivan kuin olisi yrittänyt hätistää kärpäsen sen päästä ja sauvasta lennähti pitkä kultanauha, joka nousi korkealle pöytien yläpuolelle ja kiemurteli kuin käärme laulun sanoiksi.

”Valitkaa siis kukin lempisävelmänne”, Dumbledore sanoi, ”ja antakaa mennä!”

Niin koko koulu mylvi:

*”Tyly tyly tyly tyly Tylypahka,
tahdomme tietoa udella,
oommepa vanhoja kaljupäitä
tai nuoria polvet ruvella.
Täyttää jollain kiinnostavalla
voisit tämänkin aivon,
sillä kärpäsenraadot ja nöyhtä valtaa
äkkiä tyhjän kaivon.
Siis oppia anna arvokasta,*

*unohtunut palautta mieleen,
parhaasi tee, me teemme myös,
vaikka välillä menisi pieleen.”*

Laulu loppui kaikilta eri aikaan. Lopulta vain Weasley'n kaksoiset lauloivat hyvin hitaan hautajaismarssin tahtiin. Dumbledore johti heidän viimeiset säkeensä taikasauvalaan, ja kun he vaikenivat, hän oli kovimpia taputtajia.

”Ah, musiikkia”, hän sanoi pyyhkien silmäkulmaansa. ”Sen taikuus ylittää kaiken, mitä me täällä teemme. Ja nyt nukkumaan. Alkakaahan laputtaa!”

Rohkelikon ensiluokkalaiset seurasivat Percyä rupattelevan väenpaljouden läpi, ulos suuresta salista ja ylös marmoriportaita. Harryn jalat olivat taas kuin lyijyä, mutta vain siksi että hän oli niin väsynyt ja täynnä ruokaa. Hän oli liian uninen hämmästellykseen edes sitä, että käytävillä riippuvat muotokuvat supattivat ja osoittelivat heitä kun he menivät niiden ohi tai sitä että Percy vei heidät kahdesti ovesta, joka oli piilossa liukuvan seinäpaneelin tai riippuvan kuvakudoksen takana. He kiipesivät aina vain lisää portaita, haukottelivat ja laahustivat. Harry mietti vain sitä, että kauanko heidän vielä täytyisi kulkea, kun he yhtäkkiä pysähtyivät.

Nippu kävelykeppejä leijui ilmassa heidän edessään, ja kun Percy astui askelen niitä kohti, ne alkoivat paiskia itseään hänen päälleen.

”Riesu”, Percy kuiskasi ensiluokkalaisille. ”Se on räyhähenki.” Hän korotti ääntään: ”Riesu – näyttäydy.”

Vastaukseksi kuului kova hävytön ääni kuin ilmapallosta olisi laskettu ilmat.

”Tahdotko, että kantelen veriselle paronille?”

Jokin pokshti ja pieni ukko, jolla oli ilkkuriset tummat silmät ja suuri suu, ilmaantui leijumaan risti-istunnassa nippu kävelykeppejä tiukasti kädessään.

”Oooooooh!” ukko sanoi häijysti käkättäen. ”Ekaluokan enkelit! Kiva!”

Hän syöksähti äkisti kohti heitä. Kaikki kumartuivat pois tieltä.

”Painu tiehesi, Riesu, tai paroni saa kuulla tästä, ja minä tarkoitan sitä!” Percy ärjäisi.

Riesu näytti kieltä ja haihtui niin että kävelykepit putosivat Nevillen päähän. He kuuluivat, kun Riesu kiisi poispäin ja rämisteli ohimennessään haarniskoita.

”Riesua kannattaa varoa”, Percy sanoi, kun he lähtivät taas liikkeelle. ”Vain verinen paroni saa häneen mitään kuria, meitä valvojaoppilaita hän ei edes kuuntele. Perillä ollaan.”

Käytävän perällä riippui muotokuva, joka esitti erittäin lihavaa naista vaaleanpunaisessa silkkileningissä.

”Tunnussana”, nainen sanoi.

”Menköhön hirmustus”, Percy sanoi ja muotokuva pongahti eteenpäin niin että sen takaa paljastui reikä seinässä. He kömpivät reiästä läpi – Nevilleä piti auttaa – ja saapuivat rohkeliikkojen oleskeluhuoneeseen, joka oli kodikas, pyöreäseinäinen ja täynnä pehmeitä nojatuoleja.

Percy vei ensin tytöt yhdestä ovesta tyttöjen makuusaliin ja pojat sitten toisesta poikien puolelle. Kierreportaiden yläpäässä – he olivat ilmeisesti yhdessä linnan torneista – he viimein näkivät vuoteensa: viisi pylvässänsä, joissa riippuu syvänpunaiset samettiverhot. Matka-arkut oli jo tuotu sänkyjen viereen. Kukaan ei jaksanut paljon puhua, vaan kaikki

vetivät yöpuvut päälleen ja kaatuivat vuoteisiin.

”Hyvää ruokaa, vai mitä?” Ron mutisi Harrylle verhojen takaa. ”Lopeta, Kutka! Se järsii lakanoitani.”

Harryn piti kysyä Ronilta, oliko tämä maistanut siirappikakkua, mutta hän nukahti melkein silmänräpäyksessä.

Ehkä Harry oli syönyt liikaa, sillä hän näki hyvin merkillisen unen. Hänellä oli päässään professori Oraven turbaani, joka puhui hänelle, käski hänen vaihtaa oitis Luihuiseen, koska se oli hänen kohtalonsa. Harry sanoi turbaanille, ettei tahtonut olla luihuinen. Turbaani kävi raskaammaksi ja raskaammaksi; Harry yritti ottaa sitä päästään, mutta se kiristyi kivuliaasti – ja sitten Malfoy tuli ja alkoi nauraa kun hän kamppaili turbaanin kanssa – sitten Malfoy muuttui koukkunenäiseksi opettajaksi, Kalkarokseksi, jonka nauru oli kiimakkaa ja koleaa – vihreä valo leimahti ja Harry heräsi hiki-senä ja vapisten.

Hän käänsi kylkeä ja nukahti uudestaan, ja kun hän heräsi seuraavana päivänä, hänellä ei ollut unesta minkäänlaista mielikuvaa.

JUOMAMESTARI

”Tuolla, katso.”

”Missä?”

”Tuon pitkän punatukkaisen vieressä.”

”Silmälasit päässä?”

”Näitkö hänen kasvonsa?”

”Näitkö arven?”

Kuiskutus seurasi Harrya siitä hetkestä pitäen kun hän aamulla lähti makuusalista. Luokkien edessä jonottavat oppilaat nousivat varpailleen nähdäkseen hänet paremmin tai tekivät täyskäännöksen käytävällä tullakseen uudestaan häntä vastaan ja toljottaakseen taas. Harrysta olisi ollut mukavampi, jos he eivät olisi käyttäytyneet niin, koska hän yritti keskittyä löytämään tiensä oikeaan luokkaan.

Tylypahkassa oli sataneljäkymmentäkaksi portaikkoa: leveitä ja laajoja, kapeita ja huteroita, joitain jotka johtivat perjantaisin jonnekin muualle, joitain jotka katosivat puolimat-kassa niin että piti muistaa hypätä. Siellä oli myös ovia jotka eivät auenneet, ellei pyytänyt kohteliaasti tai kutittanut niitä juuri oikeasta kohdasta, ja ovia jotka eivät olleetkaan ovia vaan kiinteää seinää joka vain teeskenteli. Oli myös hyvin vaikea muistaa missä mitään oli, koska kaikki tuntui vaihtavan vilkkaasti paikkaa. Muotokuvien ihmiset kyläilivät toistensa luo-

na ja Harry oli varma että haarniskat osasivat kävellä.

Eikä aaveistakaan ollut apua. Oli aina inha säikähdys kun sellainen lipui yhtäkkiä läpi ovesta, jota juuri aikoi avata. Melkein päätön Nick osoitti aina kernaasti rohkelikoille oikean suunnan, mutta räyhähenki Riesu vastasi kahta lukitua ovea ja komppaportaita, jos sen tapasi kun oli myöhässä tunnilta. Se pudotteli paperikoreja päähän, veti mattoja jalkojen alta, pommitti liidunpaloilla tai hiipi näkymättömänä taakse, tarrasi pahaa-aavistamattoman nenästä ja kirkui: "VEDIN NOKASTA!"

Vielä Riesuakin pahempi, jos mahdollista, oli vahtimestari Argus Voro. Harryn ja Ronin onnistui saada hänet vastaan heti ensimmäisenä aamuna. Voro osui paikalle, kun he yrittivät päästä väkisin läpi ovesta, joka heidän epäonnekseen sattui olemaan kolmannen kerroksen kielletyn käytävän ovi. Voro ei suostunut uskomaan, että he olivat eksyksissä, vaan oli varma että he yrittivät murtautua tahallaan väärästä ovesta ja uhkasi lukita heidät tyrmään. Ohi kulkenut professori Orave pelasti heidät.

Vorolla oli kissa nimeltä Norriskä. Se oli ruipelö, tommunvärinen otus, jolla oli samanlaiset pullottavat lamppumaiset silmät kuin Vorolla. Se partioi käytävillä yksin. Jos rikkoi jotain sääntöä sen nähden, vaikka vain astui yhdellä varpaalla kielletylle puolelle, se kipitti noutamaan Voron, joka saapui kahden sekunnin kuluttua hinkuvasti läähättäen. Voro tunsu koulun salakäytävät paremmin kuin kukaan (paitsi ehkä Weasleyyn kaksoiset) ja saattoi putkahtaa esiin yhtä äkkiarvaamatta kuin aaveet. Oppilaat vihasivat Norriskää yksissä tuumin ja monen suurin haave oli antaa sille kunnan potku.

Luokan löydyttyä olivat edessä itse oppitunnit. Harrylle valkeni pian, että taikuuteen tarvittiin paljon muutakin kuin sauvan heilautus ja muutama hassu sana.

He joutuivat tutkimaan iltataivasta kaukoputken läpi joka keskiviikko puolen yön aikaan ja opettelemaan tähtien nimiä ja planeettojen liikkeitä. Kolmasti viikossa he menivät linnan takaisiin kasvihuoneiseen opiskelemaan yrttitietoa pikkuisen ja pönäkän professori Verso -nimisen noidan johdolla. Siellä heille opetettiin monenmoisten outojen kasvien ja sienten hoitoa ja käyttöä.

Ilman muuta pitkäveteisin kurssi oli taikuuden historia, joka oli ainoa aaveen opettama kurssi. Professori Binns oli ollut kamalan vanha, kun hän oli nukahtanut opettajainhuoneen takan ääreen ja herännyt seuraavana aamuna ilman ruumistaan. Binns paasasi yksitoikkoisella äänellään ja oppilaat kirjoittivat muistiin nimiä ja päivämääriä ja sekoittivat Emeric Ilkipahan ja Uric Ihmehyypiön autuaasti keskenään.

Loitsujen opettaja professori Lipetit oli pikkuruinen velho, joka näki pulpettinsa yli vain seistessään kirjapinon päällä. Ensimmäisen tunnin alkajaisiksi hän piti nimenhuudon ja ehdittyään Harryn nimeen hän päästi kiihkeän vinkaisun ja keikahti näkyvistä.

Professori McGarmiwa oli aivan omaa luokkaansa. Harry oli ollut oikeassa ajatellessaan, ettei tätä opettajaa kannattaisi suututtaa. Hän oli tiukka ja älykäs nainen ja piti heille puhuttelun sinä silmänräpäyksenä kun he olivat istuutuneet ensimmäisellä tunnilla parkoilleen.

”Muodonmuutos on mutkikkaimpia ja vaarallisimpia taikoja, joita te tulette Tylypahkassa oppimaan”, hän sanoi. ”Jos joku sählää minun tunneillani, hän poistuu saman tien

eikä tule enää takaisin. Pitäkää varanne.”

Sitten hän muutti pulpettinsa porsaaksi ja takaisin. Se teki kaikkiin suuren vaikutuksen ja he odottivat malttamattomina alkuunpääsyä, mutta saivat pian huomata etteivät he muuttaisi huonekaluja eläimiksi vielä pitkään aikaan. Kun he olivat tehneet hirveän määrän monimutkaisia muistiinpanoja, heille annettiin jokaiselle tulitikku ja he alkoivat muuttaa sitä neulaksi. Oppitunnin päättyessä vain Hermione Granger oli saanut tikkuaan muuttumaan hiukan. Professori McGarmiwa näytti luokalle, miten tikku oli muuttunut väritään hopeaiseksi ja kärjestään teräväksi, ja väläytti Hermionelle harvinaisen hymyn.

Kurssi, jota kaikki olivat innolla odottaneet, oli suojautuminen pimeyden voimilta, mutta Oraven oppitunnit osoittautuivat melkein pilanteoksi. Hänen luokahuoneensa lemusi vahvasti valkosipulilta, jolla hän kuulemma piti loitolla Romaniassa tapaamaansa vampyyria jonka hän pelkäsi tulevan jonain päivänä hakemaan hänet. Hän kertoi luokalle saaneensa turbaaninsa afrikkalaiselta prinssiltä kiitoslahjaksi autettuaan tätä pääsemään eroon kiusallisesta zombista, mutta kukaan ei tiennyt pitikö tarina uskoa vai ei. Ensinnäkin kun Seamus Finnigan kysyi innoissaan, miten Orave oli ajanut zombin tiehensä, Orave punastui ja alkoi puhua säästä; toisekseen he olivat huomanneet kumman hajan leijuvan turbaanin tienoilla, ja Weasleyn kaksoiset väittivät kivenkovaan, että turbaani oli sullottu täyteen valkosipulilla, jotta Orave olisi turvassa minne menikin.

Harry huomasi helpotukseksen, ettei hän ollutkaan kamalasti toisista jäljessä. Moni oli tullut jästiperheestä, eikä ollut sen cnempää kuin Harrykaan edes aavistanut olevansa

noita tai velho. Oppimista oli niin paljon, ettei edes Ronin tapaisilla oppilailla ollut kovin valtavaa etumatkaa muihin.

Perjantai oli Harrylle ja Ronille tärkeä päivä. Heidän onnistui vihdoin löytää suureen saliin aamiaiselle eksymättä kertaakaan matkan varrella.

"Mitä meillä on tänään?" Harry kysyi Ronilta kaataessaan sokeria puuroonsa.

"Juomien kaksoistunti luhuisten kanssa", Ron sanoi. "Kalkaros on luhuisten tuvanjohtaja. Hän kuulemma suosii aina heitä – kohta nähdään pitääkö se paikkansa."

"Kunpa McGarniwakin suosisi meitä", Harry sanoi. Professori McGarniwa oli rohkelikkojen tuvanjohtaja, mutta silti hän oli juuri edellisenä päivänä antanut heille hirveän kasan läksyjä.

Posti saapui juuri silloin. Harry oli jo tottunut siihen, mutta ensimmäisenä aamuna hän oli säikähtänyt aika tavalla, kun satakunta pöllöä oli yhtäkkiä kesken aamiaisen lehahtanut suureen saliin ja lihotellut pöytien ympärillä kunnes omistajat olivat löytyneet ja pöllöt olivat pudottaneet kirjeet ja paketit heidän syliinsä.

Hedwig ei ollut vielä tuonut Harrylle mitään. Joskus se lensi Harryn luo näykkäämään häntä korvasta ja nappaamaan murenan paahtoleipää ennen kuin se lennähti pöllölleen nukkumaan koulun muiden pöllöjen kanssa. Sinä aamuna se kuitenkin lepatti alas marmeladin ja sokerikipon väliin ja pudotti Harryn lautaselle kirjeen. Harry repi kuoren heti auki.

Hei, Harry, alkoi hyvin epäsiististi raapustettu kirje.

Minä tiedän, että teillä on perjantaina iltapäivällä vapaata, joten tulisi-

ko juomaan kupin teetä minun kanssani kello kolmen maissa? Tahdon kuulla kaiken ensimmäisestä viikostasi. Lähetä vastaus Hedwigin mukana.

Hagrid

Harry lainasi Ronin sulkakynää, kirjoitti ”Mielelläni, kiitos, nähdään” kirjeen taakse ja lähetti Hedwigin matkoihinsa.

Onneksi Harrylla oli edessä teehetki Hagridin kanssa, sillä taikajuomatunti osoittautui kamalimmaksi koettelemukseksi mikä hänen kohdalleen oli siihen mennessä osunut.

Lukukauden alkajaiskesteillä Harrysta oli tuntunut, ettei professori Kalkaros pitänyt hänestä. Taikajuomatunnin päätyttyä hän tiesi erehtyneensä. Oli väärin sanoa, ettei Kalkaros pitänyt Harrysta – Kalkaros ei sietänyt Harrya silmissään.

Taikajuomatunnit pidettiin tyrmässä. Siellä oli kylmempää kuin muualla linnassa, ja kyllin kammottavaakin siellä olisi ollut, vaikkei pitkin seiniä olisikaan kellunut säilöttyjä elukoita lasipurkeissa.

Kalkaros, kuten Lipetit, aloitti tunnin nimenhuudolla ja, kuten Lipetit, piti tauon Harryn nimen kohdalla.

”Jaaha”, hän sanoi pehmeällä äänellä, ”Harry Potter. Meidän uusi – julkkiksemme.”

Draco Malfoy ja hänen ystävänsä Crabbe ja Goyle tirskuivat käsiensä takana. Kun nimenhuuto oli ohi, Kalkaros katsoi luokkaa. Hänen silmänsä olivat mustat niin kuin Hagridin, mutta Hagridin silmien lämpöä niissä ei ollut. Ne olivat kylmät ja tyhjat ja toivat mieleen pimeän tunnelin.

”Te olette täällä oppiaksenne taikajuomien valmistuksen herkkää tietoa ja tarkkaa taitoa”, hän aloitti. Hän puhui hädin tuskin kuiskausta kuuluvammin, mutta hänen jokainen

sanansa kiiri kaikkien korviin – samoin kuin professori McGarmiwalla, Kalkaroksellakin oli kyky pitää luokka vaikeuksitta vaiti. ”Koska tähän tarvitaan hyvin vähän älytöntä sauvanheiluttelua, moni teistä tuskin uskoo tätä taikuudeksi. En odota teidän ymmärtävän kauneutta, joka piilee hiljaa poreilevassa noidankattilassa ja sen hohtavissa höyryissä, enkä sitä melkein huomaamatonta voimaa, joka on nesteissä jotka ujuttautuvat ihmisen suoniin, lumoavat mielen, ottavat aistit valtoihinsa... minä voin opettaa teille miten pulloitetaan mainetta, haudutetaan loistoa, jopa korokitetaan kuolema – jos te ette ole sellainen pölkkypääläuma, jota tavallisesti joudun opettamaan.”

Hiljaisuus syveni tämän pikku puheen päätyttyä. Harry ja Ron vaihtoivat katseita kulmat kohossa. Hermione Granger istui tuolinsa reunalla ja näytti tahtovan epätoivoisesti todistaa, ettei ainakaan hän olisi pölkkypäätä.

”Potter!” Kalkaros sanoi yhtäkkiä. ”Mitä saan, jos lisään jauhettua suolilijan juurta koiruohouutteeseen?”

Minkä jauhettua juurta mihin uutteeseen? Harry vilkaisi Ronia, joka näytti aivan yhtä äimistyneeltä kuin hän itse. Hermione sen sijaan viittasi tarmokkaasti.

”Minä en tiedä”, Harry sanoi.

Kalkaroksen huulet kaartuivat ivalliseen virneeseen.

”Aijai – pelkkä maine ei näköjään riitä.”

Hän ei ollut huomaavinaan Hermionen viittaavaa kättä.

”Yritetäänpä uudestaan. Potter, mistä lähtisit hakemaan, jos pyytäisin sinua tuomaan minulle besoaarin?”

Hermione venytti kättään niin ylös kuin pystyi nousematta tuoliltaan, mutta Harrylla ei ollut harmainta aavistusta, mikä besoaari oli. Hän yritti olla katsomatta Malfoyhyin.

Crabbeen ja Goyleen, jotka hytkyivät naurusta.

"Minä en tiedä."

"Päätit siis, ettet avaa kirjaa ennen kuin tulet tänne, Potter, niinkö?"

Harry pakottautui katsomaan suoraan niihin kylmiin silmiin. Oli hän selaillut kirjojaan Dursleylla, mutta ei kai Kalkaros voinut olettaa hänen muistavan kaikkea kirjasta *Tubat taikayrttiä ja -sientä?*

Kalkaros ei vieläkään ollut huomaavinaan Hermionen tärisevää kättä.

"Potter, mitä eroa on ukonhatulla ja kasviarsenikilla?"

Nyt Hermione jo nousi ylös käsi ojennettuna kohti tyrmän kattoa.

"Minä en tiedä", Harry sanoi hiljaa. "Mutta Hermione taitaa tietää, kannattaisi varmaan kysyä häneltä."

Muutama oppilas nauroi. Harry tavoitti Seamusin katseen ja Seamus iski silmää. Kalkaros ei kuitenkaan ollut tyytyväinen.

"Istu alas!" hän kivahti Hermionelle. "Tiedoksesi, Potter, suoliljasta ja koiruohosta tulee niin vahvaa unijuomaa, että se tunnetaan elävien kuolleiden juomana. Besoari on kivi, joka löytyy vuohen vatsasta ja joka pelastaa useimmilta myrkyiltä. Ukonhattu ja kasviarsenikki taas ovat sama kasvi, joka tunnetaan myös nimellä akonikum. No? Miksette te tee muistiinpanoja?"

Akkiä kaikki alkoivat penkoa sulkakyniä ja pergamenttia esiin. Melun yli Kalkaros sanoi: "Ja Rohkelikolta menee piste sinun näsäviisautesi vuoksi, Potter."

Rohkelikkojen tilanne ei kohentunut taikajuomatunnin mittaan. Kalkaros jakoi heidät pareiksi ja pani sekoittamaan

yksinkertaista juomaa äkämien parantamiseen. Hän kulki ympäriinsä pitkä musta viitta liehuen, katseli kun he punnitsivat kuivattua nokkosta ja murskasivat käärmeen myrkkyyhampaita ja moitti melkein kaikkia paitsi Malfoya, josta hän näytti pitävän. Hän kehotti juuri muita katsomaan, miten hienosti Malfoy oli hauduttanut sarvekkaat etanat, kun myrkynvihreät savuhattarat ja kovaääninen sihinä täyttivät tyrmän. Nevillen oli jotenkin onnistunut sulattaa Seamusin noidankattila vänyräiseksi möykyksi ja heidän liemensä norui nyt ympäriinsä pitkin kivilattiaa ja poltti reikiä kenkiin. Siinä samassa koko luokka oli noussut seisomaan tuoleilleen ja Neville, joka oli kastunut liemestä likomäräksi padan romahtauksessa, vaikeroi tuskissaan kun kaikkialle hänen käsivarsiinsa ja jalkoihinsa puhkesi kipakoita punaisia äkämia.

”Aivoton poika!” Kalkaros ärähti ja siivosi läikkyneen liemen lattialta heilauttamalla taikasauvaansa. ”Sinä tietysti lisäsit piikkisian piikit ottamatta kattilaa ensin tulelta?”

Neville uikutti, kun äkämia alkoi putkahdella hänen nenäänsäkin.

”Vie hänet sairaalasiipeen”, Kalkaros sähähti Seamusille. Sitten hän kävi Harryn ja Ronin kimppuun, koska he olivat työskennelleet Nevillen vieressä.

”Sinä – Potter – mikset sinä sanonut hänelle, ettei piikkejä pidä lisätä vielä? Arvelitko, että näyttäisit itse paremmalta, jos naapuri epäonnistuisi, vai? Rohkelikko menettti jo toisen pisteen sinun takiasi.”

Se oli niin epäreilua, että Harry avasi suunsa väittääkseen vastaan, mutta Ron potkaisu häntä kattilan takana.

”Älä yllytä häntä”, hän mutisi. ”Minä olen kuullut, että Kalkaros voi ruveta tosi ilkeäksi.”

Kun he tunnin kuluttua kipusivat portaita tyrmästä ylös, Harryn päässä pyöri ja mieli oli maassa. Hän oli menettänyt kaksi pistettä Rohkelikolta jo ensimmäisellä viikollaan – miksi Kalkaros vihasi häntä niin kovasti?

”Älä välitä”, Ron sanoi, ”Kalkaros vie koko ajan pisteitä Frediltä ja Georgeltakin. Voinko minä tulla mukaan Hagridin luo?”

Viittä vaille kolmelta he lähtivät linnasta ja kuljivat koulun tilusten halki. Hagrid asui pienessä puisessa mökissä kielletyn metsän reunassa. Ulko-oven vieressä oli varsijousi ja kalossit.

Kun Harry koputti oveen, hän kuuli sisältä vimmaista rapistelua ja monta jylisevää haukkua. Sitten kajahti Hagridin ääni: ”Takasin, Tora, takasin.”

Hagridin iso karvainen naama ilmaantui ovenrakoon ja hän avasi oven.

”Oottakaa vähän”, hän sanoi. ”Takasin, Tora.”

Hän päästi heidät sisään ja ponnisteli samalla pitääkseen otteensa valtavan mustan tanskandoggin kaulapannasta.

Talossa oli vain yksi huone. Katosta riippui kinkkuja ja fasaaneja, avotulella porisi kuparikattila ja yhdessä nurkassa oli jyhkeä sänky, jonka päällä oli tilkkutäkki.

”Olkaa kuin kotonanne”, Hagrid sanoi ja päästi koiran irti. Koira pomppasi suinpäin Ronin päälle ja alkoi nuolla hänen korviaan. Kuten Hagrid, Torakaan ei ilmeisesti ollut niin raivoisa kuin päältä päin näytti.

”Tässä on Ron”, Harry sanoi Hagridille, joka kaatoi kiehuvaa vettä isoon teepannuun ja asetteli kuivakakkusiivuja lautaselle.

”Taas Weasley, vai?” Hagrid sanoi vilkaistuaan Ronin pi-

samia. ”Minä oon puoli ikääni hätistelly sun velikaksosiasi mettästä.”

Kuivakakkuun olivat hampaat haljeta, mutta Harry ja Ron maiskuttivat sitä kuin suurtakin herkkua kertoessaan Hagridille ensimmäisistä oppitunneistaan. Tora nojasi päätään Harryn polvea vasten ja kuolasi hänen kaapunsa märeksi.

Harry ja Ron riemastuivat kun Hagrid sanoi Voroa ”äijänkäppyräksi”.

”Ja sen katin, Norriskan, voisin mieluusti joskus esitellä Toralle. Aina kun minä käyn koululla, se seuraa mua joka paikkaan. Siitä ei pääse millään – Voro usuttaa sen vahtaamaan.”

Harry kertoi Hagridille Kalkaroksen tunnista. Hagrid sanoi niin kuin Ronkin, ettei Harryn kannattanut ottaa itseensä, koska Kalkaros ei yleensäkään pitänyt oppilaista.

”Mutta minusta tuntui, että hän aivan vihasi minua.”

”Pötyä!” Hagrid sanoi. ”Miksi vihaisi?”

Mutta Harry ei voinut olla huomaamatta, ettei Hagrid katsonut häntä suoraan silmiin sanoessaan sen.

”Mitä sun Charlie-veljelle kuuluu?” Hagrid kysyi Ronilta. ”Minä tykkäsin siitä kovasti – loistosälli elukoitten kanssa.”

Harry mietti, mahtoiko Hagrid vaihtaa puheenaihetta tahallaan. Kun Ron kertoili Hagridille Charlien työstä lohikäärmeiden parissa, Harry poimi sanomalehdestä repäistyn artikkelin pöydältä teemyssyn alta. Se oli Päivän Profeetasta ja kuului näin:

VIIMEISIMMÄT TIEDOT IRVETAN MURROSTA

Irvea-pankkiin 31. heinäkuuta tehdyn murron tutkimukset jatkuvat. Murron suorittajiksi epäillään tuntemattomia pimeyden velhoja tai noitia.

Irvetan maabiset ilmoittivat tänään lujasti, ettei murron yhteydessä viety mitään. Murtajien tutkima holvi oli tyhjennetty aiemmin samana päivänä.

"Mutta me emme kerro mitä siellä oli, joten älkää tunkeko nenäänne tähän asiaan, jos ymmärrätte oman parhaanne", Irvetan pubemaahinen sanoi tänään iltapäivällä.

Harry muisti Ronin kertoneen junassa, että joku oli yrittänyt ryöstää Irvetan, mutta Ron ei ollut maininnut päivämäärää.

"Hagrid!" Harry sanoi, "Irvetan murto tehtiin minun syntymäpäivänäni! Sitä saatettiin tehdä juuri silloin kun me oltiin siellä!"

Nyt siitä ei ollut epäilystäkään, tällä kertaa Hagrid ei todellakaan katsonut Harrya silmiin. Hän murahti ja kehoitti ottamaan lisää kuivakakkua. Harry luki artikkelin uudestaan. *Murtajien tutkima holvi oli tyhjennetty aiemmin samana päivänä.* Hagrid oli tyhjentänyt holvin seitsemänsataa ja kolmetoista, mikäli sitä saattoi sanoa tyhjentämiseksi, kun holvissa ei ollut muuta ottamista kuin siivoton pikku paketti. Sitäkö varkaat olivat tavoitelleet?

Kun Harry ja Ron kävelivät takaisin linnaan päivälliselle, heidän taskunsa olivat pullollaan kuivakakkua, josta he eivät kohteliaisuuttaan olleet kehdanneet kieltäytyä, ja Harry ajatteli, ettei yksikään oppitunti ollut vielä siihen mennessä antanut hänelle yhtä paljon ajateltavaa kuin tuo teeteki Hagridin kanssa. Oliko Hagrid hakenut paketin viime tiipassa? Missä se oli nyt? Ja tiesikö Hagrid Kalkaroksesta jostain mitä ei halunnut kertoa Harrylle?

KESKIYÖN KAKSINTAISTELU

Harry oli luullut, ettei voisi ikinä tavata ketään jota inhoaisi enemmän kuin Dudleyta, mutta silloin hän ei ollut vielä tavannut Draco Malfoyta. Ensiluokkalaisilla rohkeliikoilla ei kuitenkaan ollut luihuisten kanssa muita yhteisiä aineita kuin taikajuomat, eli he eivät joutuneet sietämään Malfoyta kovinkaan paljon. Eivät ainakaan ennen kuin hoksasivat rohkelikkojen oleskeluhuoneen seinälle kiinnitetyn ilmoituksen, joka sai heidät voihkimaan. Lentotunnit alkaisivat torstaina – ja rohkelikot ja luihuiset olisivat niillä yhdessä.

”Tyypillistä”, Harry sanoi synkkänä. ”Juuri tätä minä olen aina tahtonut. Pääsen tekemään itsestäni naurettavan luudanvarrella Malfoyn silmien edessä.”

Hän oli odottanut lentotunteja enemmän kuin mitään muuta.

”Ethän sinä vielä voi tietää, että teet itsestäsi naurettavan”, Ron sanoi järkevästi. ”Ja oli miten oli, kyllähän Malfoy alinomaa rehentelee loistavilla huispaustaidoillaan, mutta lyön vetoa että se on tyhjää puhetta.”

Malfoy tosiaan puhui lentämisestä paljon. Hän valitti kovaan ääneen sitä, ettei ensiluokkalaisia ikinä otettu tuvan huispausjoukkueeseen, ja kertoi pitkiä rehvakkaita tarinoita jotka tuntuivat aina päättyvän siihen että hän väisti täpärästi

jästihelikopterin. Hän ei kuitenkaan ollut ainoa: Seamus Finnigan oli puheistaan päätellen kiitännyt lähes koko lapsuutensa luudanvarrella pitkin poikin maaseutua. Jopa Ron kertoi jokaiselle, joka suostui kuuntelemaan, miten hän oli törmätä riippuliitäjään Charlien vanhalla luudanvarrella. Kaikki velhosukujen vesat puhuivat lakkaamatta huispauksesta. Ron oli jo riidellyt raikuvasti jalkapallosta Dean Thomasin kanssa, joka nukkui samassa makuusalissa. Ron ei käsittänyt, mitä jännittävää voi olla pelissä jossa palloja on vain yksi eikä kenenkään ole lupa lentää. Harry oli yllättänyt Ronin tökkimästä Deanin julistetta, jossa oli West Hamin jalkapallojoukkue, yrittäen saada pelaajiin liikettä.

Neville ei ollut istunut luudalla kertaakaan elämässään, koska hänen isoäitinsä ei ollut päästänyt häntä luudan lähellekään. Harry oli salaa mielessään sitä mieltä, että isoäiti oli tehnyt oikein, sillä Nevillen onnistui joutua harvinaisen usein onnettomuuksiin jalat tukevasti maankamarallakin.

Hermione Grangeria lentäminen hermostutti melkein yhtä paljon kuin Nevilleä. Sitä ei nimittäin voinut opetella ulkoa kirjasta – vaikka oli Hermione yrittänyt. Torstain aamiaisella hän pitkästytti toiset puolikuoliaiksi lentovinkeillä, jotka hän oli napannut kirjaston kirjasta nimeltä *Huispaus kautta aikojen*. Neville takertui Hermionen jokaiseen sanaan, sillä hän halusi epätoivoisesti kuulla kaiken mikä auttaisi häntä pysymään luudanvarrella, mutta kaikki muut olivat erittäin tyytyväisiä kun Hermionen luennointi keskeytyi postin saapuessa.

Harry ei ollut saanut ainuttakaan kirjettä Hagridin kutsun jälkeen, ja sen Malfoy oli totta kai vikkelästi pannut merkille. Malfoyn huuhkaja toi yhtenäen pojan kotoa ma-

keispaketteja, jotka tämä avasi omahyväisen näköisenä Luidhaisen pöydässä.

Tornipöllö toi Nevillelle pienen paketin pojan isoäidiltä. Neville avasi paketin innoissaan ja näytti muillekin ison marmorikuulan kokoista lasipalloa, joka näytti olevan täynnä valkeaa savua.

"Tämä on muistipallo!" hän selitti. "Mummi tietää, että minä olen hajamielinen – tämä ilmoittaa, jos olen unohtanut tehdä jotain. Näin, tätä pidetään tiiviisti nyrkissä näin, ja jos se muuttuu punaiseksi – oho..." Nevillen naama venähti, koska muistipallo loisti äkkiä helakanpunaisena, "... olet unohtanut jotain..."

Neville yritti muistella, mitä hän oli unohtanut, kun Draco Malfoy kulki rohkeliikkujen pöydän ohii ja sieppasi muistipallon hänen kädestään.

Harry ja Ron ponnahtivat jaloilleen. He puolittain toivoivat syytä ruveta tappelemaan Malfoyn kanssa, mutta professori McGarmiwa, joka äkkäsi nahinat nopeammin kuin muut koulun opettajat, kiisi salamana paikalle.

"Mitä täällä tapahtuu?"

"Malfoy otti minun muistipalloni."

Malfoy näytti hapanta naamaa ja viskasi muistipallon äkkiä takaisin pöydälle.

"Minä vain katsoin", hän sanoi ja luikki tiehensä Crabbe ja Goyle kannoillaan.

Puoli neljältä sinä iltapäivänä Harry, Ron ja muut rohkeli-
kot riensivät ulkorappusia pihalle ensimmäiselle lentotun-
nilleen. Päivä oli kirkas ja tuulinen ja ruoho kareili heidän
jalkojensa alla kun he marssivat alasviettävää nurmikkoa pit-

kin kohti tasaista nurmikenttää, joka oli toisella puolella koulun tiluksia vastapäätä kiellettyä metsää, jonka puut huojuivat synkkinä kaukana.

Luhuiset olivat jo siellä, ja niin olivat luudanvarretkin jotka lojuivat siisteissä riveissä maassa. Harry oli kuullut Fred ja George Weasley'n moittivan koulun luutia ja sanovan, että osa niistä alkoi väristä jos niillä lensi liian ylös tai puolsi aina hitusen vasempaan.

Heidän opettajansa, matami Huiski, saapui. Hänellä oli lyhyt harmaa tukka ja keltaiset silmät kuin haukalla.

"No, mitä te odottelette?" hän äyskähti. "Kaikki seiso-
maan luudanvarren viereen. Vauhtia, liikettä."

Harry vilkaisi maassa makaavaa luutaansa. Se oli vanha ja sen päästä sojotti muutama hassu risu mikä mihinkin suuntaan.

"Ojentakaa oikea kätenne luudan ylle", matami Huiski käski edessä, "ja sanokaa: 'Ylös!'"

"YLÖS!" kaikki huusivat.

Harryn luuta pomppasi oitis hänen käteensä, mutta se oli erikoista. Hermione Grangerin luuta vain kierähti maassa eikä Nevillen luuta hievahtanutkaan. Ehkä luudat, kuten hevosetkin, vaistoavat jos niitä pelkää, Harry ajatteli. Nevillen äänestä erottui värinää, joka ilmaisi hyvinkin selvästi että hän olisi halunnut pitää jalkansa maassa.

Seuraavaksi matami Huiski näytti heille, miten luudalle pitää asettua niin ettei valu peräpäästä alas, ja käveli sitten rivien viertä korjaten oppilaiden otteita. Harry ja Ron riemastuivat, kun opettaja sanoi Malfoylle, että tämä oli istunut vuosikausia väärin.

"No niin, kun puhallan pilliini, te ponnistatte ylös maas-

ta, lujaa”, matami Huiski sanoi. ”Pitäkää luuta vakaana, nouskaa muutaman jalan korkeuteen ja tulkaa sitten heti takaisin alas nojautumalla hieman etukumaraan. Kun vihellän – kolme – kaksi –”

Mutta Neville oli hermostunut ja arka ja pelkäsi jäävänsä yksin maahan ja ponkaisi voimalla ylös ennen kuin pilli oli edes koskettanut matami Huiskin huulia.

”Takaisin ja heti!” opettaja huusi, mutta Neville nousi suoraan ylös kuin pullonsuusta ampaissut korkki – kaksitoista jalkaa – kaksikymmentä jalkaa. Harry näki Nevillen säikähtäneet kalpeat kasvot, kun poika katsoi alas loittonevaan maahan, näki pojan haukkovan henkeä, valahtavan sivuttain luudalta ja –

JYSÄYS – muksaus ja ilkeä raksahdus, ja Neville makasi maassa myyttynä mahallaan. Hänen luudanvartensa kohosi yhä korkeammalle ja korkeammalle, alkoi ajelehtia verkkaleen kohti kiellettyä metsää ja häipyi näkyvistä.

Matami Huiski kumartui Nevillen ylle kasvot yhtä kalvakoina kuin Nevillen.

”Ranne murtui”, Harry kuuli hänen mutisevan. ”No niin, poika – ei hätää, nousehan siitä.”

Hän kääntyi muuhun luokkaan päin.

”Kukaan teistä ei saa liikahtakaan sillä välin kun minä vien tämän pojan sairaalasiipeen! Annatte niiden luutien olla siinä missä ne ovat tai lennätte Tylypahkasta nopeammin kuin ehditte sanoa ‘huispaus’. Tulehan sitten.”

Neville, jonka kasvot olivat kyynelistä juovaiset, hoippui rannettaan pidellen tiehensä matami Huiskin käsivarsi hartioillaan.

Malfoy purskahti nauruun heti kun he olivat kuulomatkan ulkopuolella.

"Näittekö te sen kasvot, sen köntyksen?"

Muut luihuiset yhtyivät ilonpitoon.

"Sulje suusi, Malfoy", Parvati Patil kivahti.

"Oioi, sinä pidät Nevillen puolia, vai?" sanoi Pansy Parkinson, kovanaamainen tyttö Luihuisesta. "Enpä olisi uskonut, että Parvati tykkää paksuista pikku itkupilleistä."

"Katsokaa!" Malfoy sanoi ja syöksyi nappaamaan jotain ruohikosta. "Tässä on se typerä pikku lelu, jonka Nevillen mummi lähetti pojulle." Muistipallo kimalteli auringossa, kun Malfoy nosti sen ylös.

"Anna se tänne, Malfoy", Harry sanoi hiljaa. Muut vaikenivat ja keskittyivät tarkkailemaan tilannetta.

Malfoy hymyili ilkeästi.

"Minä taidan jättää sen jonnekin mistä Neville voi hakea sen – sopisiko vaikkapa – puun latva?"

"Anna se tänne!" Harry karjaisi, mutta Malfoy oli jo hypännyt luudalleen ja noussut lentoon. Hän ei ollut valehdellut, vaan hän tosiaan osasi lentää hienosti – jäätyään häälymään tammipuun ylimpien latvaoksien tasolle hän huikkasi: "Tule hakemaan, Potter!"

Harry kahmaisi luutansa.

"Älä!" Hermione Granger huusi. "Matami Huiski kielsi liikkumasta – sinä järjestät meille hankaluuksia."

Harry ei ollut kuulevinaan. Veri jyski hänen korvissaan. Hän asettui luudalle ja potkaisi lujasti maata. Hän liisi ylös, ilma pelmusti hänen hiuksiaan ja hulmutti hänen kaapuaan – ja hän tunsu hurjaa iloa tajutessaan osaavansa jotain ilman että sitä oli opetettu hänelle – lentäminen oli helppoa, lentäminen oli ihanaa. Hän veti luudanvarttaan vähän ylemmäs ja lensi vielä korkeammalle ja kuuli maasta tyttöjen kirkunaa ja

kauhistelua ja Ronin ihailevan hihkaisun.

Harry käänsi luudanvartensa tiukasti kohti Malfoya, joka odotti ilmassa. Malfoy näytti tyrmistyneeltä.

"Anna se tänne", Harry huikkasi, "tai minä kopautan sinut luudaltasi alas!"

"Kopautat vai?" Malfoy sanoi tavoitellen ilkkuvaa sävyä, mutta näyttäen hermostuneelta.

Harry tiesi vaistomaisesti, mitä hänen piti tehdä. Hän nojautui etukumaraan ja puristi luutaa tiukasti kaksin käsin. Luuta ampaisi alas kohti Malfoya kuin keihäs. Malfoyn onnistui väistää vain niukin naukin. Harry teki tiukan täyskäännöksen ja piti luudan vakaana. Alhaalla jotkut ta-puttivat.

"Täälläpä ei olekaan Crabbea tai Goylea auttamassa sinua pinteestä, Malfoy", Harry huusi.

Sama ajatus näytti pälkähtäneen Malfoynkin päähän.

"Ota kiinni jos saat!" hän huusi ja paiskasi lasipallon korkealle ilmaan ja viiletti itse takaisin kohti maata.

Harry näki ikään kuin hidastetussa elokuvassa, miten pallo kohosi ylemmäs ja alkoi sitten pudota. Hän nojautui etukumaraan ja tähtäsi luutansa kärjen alaspäin – siinä samassa hänen vauhtinsa kiihtyi jyrkkään syöksyyn ja hän ajoi palloa takaa – tuuli ujelsi hänen korvissaan, sekoittui katselijoiden kirkunaan – hän ojensi kätensä – juuri ennen maata hän koppasi pallon kiinni, ehti täpärästi suoristaa luutansa ja kaatui sitten pehmeästi ruohikolle muistipallo turvallisesti nyrkissään.

"HARRY POTTER!"

Harryn mieliala laski nopeammin kuin hän oli äsken syöksynyt. Professori McGarmiwa juoksi heitä kohti. Harry

nousi vapisten seisomaan.

”En milloinkaan – en kertaakaan koko sinä aikana, jonka olen ollut Tylypahkassa –”

Professori McGarmiwa oli järkytyksestä miltei mykkä ja hänen silmälasinsa välkähtelivät raivokkaasti, ”– miten sinä uskalsit – olisit voinut taittaa niskasi –”

”Se ei ollut hänen syynsä, professori –”

”Ole hiljaa, Parvati.”

”Mutta Malfoy –”

”Riittää jo, Ron. Harry, seuraa minua, heti.”

Harry näki Malfoyn, Crabben ja Goynen voitonriemuiset naamat lähtiessään turtana kohti linnaa edellään riuskasti lampsiva professori McGarmiwa. Nyt hänet erotettaisiin, hän oli siitä varma. Hän olisi halunnut sanoa jotain puolustukseksi, mutta hänen äänessään tuntui olevan jotain vikaa. Professori McGarmiwa porhalsi eteenpäin vilkaisemattakaan Harrya. Harryn täytyi jo juosta pysyäkseen opettajan kannoilla. Nyt hänestä tehtäisiin selvää. Hän ei ollut kestänyt kahta viikkoakaan. Kymmenen minuutin kuluttua hän pakkaisi laukkujaan. Mitäköhän Dursleyt sanoisivat kun hän ilmaantuisi taas heidän kynnykselleen?

Ylös ulkoportaita, ylös marmoriportaita, eikä professori McGarmiwa vieläkaan sanonut mitään. Hän vain riuhtoi ovia auki ja marssi käytäviä eteenpäin ja Harry hölkytti onnettomana hänen perässään. Ehkä hän veisi Harryn Dumbledoren puheille. Harry ajatteli Hagridia, joka oli erotettu mutta saanut jäädä riistanvartijaksi. Ehkä hän saisi jäädä Hagridin apulaiseksi. Hänen vatsaansa väänsi kun hän ajatteli, miten hän saisi katsella kun Ronista ja muista tulisi velhoja ja itse hän tarpoisi tiluksilla Hagridin laukunkantajana.

Professori McGarmiwa pysähtyi erään luokkahuoneen eteen. Hän avasi luokan oven ja työnsi päänsä ovesta sisään.

"Anteeksi, professori Lipetit, saisinko lainata Woodia vähäksi aikaa?"

Woodia? Harry mietti ymmällään. Oliko Wood ehkä keppi, jolla häntä hutkittaisiin.

Mutta Wood osoittautui ihmiseksi, vanteraksi viidesluokkalaiseksi pojaksi, joka tuli hämmentyneen näköisenä Lipetitin oppitunnilta.

"Seuratkaa minua, kumpikin", professori McGarmiwa sanoi ja he marssivat käytävää pitkin jonnekin ja Wood tarkkaili uteliaana Harrya.

"Tänne."

Professori McGarmiwa ohjasi heidät luokkahuoneeseen, joka oli tyhjä lukuun ottamatta Riesua, joka kirjoitti kiihkaasti rumia sanoja liitutaalulle.

"Ulos, Riesu!" professori räjähti. Riesu paiskasi liidun roskakoriin, joka kalahti raikuvasti, ja leijui sitten sadatellen tiehensä. Professori McGarmiwa paukautti oven kiinni Riesun jäljestä ja kääntyi katsomaan kahta poikaa.

"Potter, tässä on Oliver Wood. Wood – minä löysin sinulle etsijän."

Woodin ilme vaihtui hämmentyneestä iloiseksi.

"Oletko tosissasi?"

"Ehdottomasti", professori McGarmiwa sanoi pirteästi. "Tämä poika on luonnonlahjakkuus. En ole milloinkaan nähnyt mitään sen vertaista. Olitko ensimmäistä kertaa luudanselässä, Potter?"

Harry nyökkäsi ääneti. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mistä oli puhe, mutta ilmeisesti häntä ei erotettaisikaan, ja

hänen jalkoihinsa alkoi pikkuhiljaa palautua tunto.

”Hän nappasi pienen esineen käteensä viidenkymmenen jalan syöksyn jälkeen”, professori McGarmiwa sanoi Woodille. ”Eikä saanut naarmuakaan. Edes Charlie Weasley ei olisi pystynyt siihen.”

Wood näytti nyt siltä kuin kaikki hänen haaveensa olisivat toteutuneet kerralla.

”Oletko koskaan nähnyt huispausottelua?” hän kysyi innoissaan Harrylta.

”Wood on rohkeliikkojen joukkueen kapteeni”, professori McGarmiwa selitti.

”Juuri sopiva ruumiinrakenne etsijälle”, Wood sanoi kävellessään Harryn ympärillä ja tuijottaen häntä. ”Kevyt – nopea – meidän täytyy hankkia hänelle kunnollinen luuta, professori – Nimbus kaksituhatta tai Puhtolakaisu seiska, sanoisin.”

”Minä täytyy vielä puhua rehtori Dumbledoren kanssa, mutta emmeköhän me voi joustaa ensiluokkalaissäännöstä. Taivas tietää, että tarvitsemme paremman joukkueen kuin viime vuonna. Saimme viime matsissa Luihuiselta niin pahasti turpiimme, etten kyennyt viikkokausiin katsomaan Severus Kalkarokseen päinkään...”

Professori McGarmiwa tiiraili tuikeana lasiensa yli Harryyn.

”Sinun täytyy sitten harjoitella ahkerasti, Harry, etten minä vain muuta mieltäni rangaistuksen suhteen.”

Sitten hän yhtäkkiä hymyili.

”Sinun isäsi olisi ollut sinusta ylpeä”, hän sanoi. ”Hänkin oli erinomainen huispauksen pelaaja.”

”Sinä pelleilet.”

Oli päivällisaika. Harry oli juuri kertonut Ronille, mitä oli tapahtunut sen jälkeen kun hän oli lähtenyt pihalta professori McGarmiwan kanssa. Ronilla oli pala munuaispiirasta puolimatkassa suuhun, mutta hän oli unohtanut sen siihen.

”Etsijäksi?” hän sanoi. ”Mutta eiväthän ekaluokkalaiset milloinkaan – sinä olet takuulla nuorin pelaaja –”

” – sataan vuoteen”, Harry sanoi tuupaten piirasta suuhunsa. Hänellä oli erikoisen kova nälkä iltapäivän jännityksen jälkeen. ”Wood kertoi.”

Ron oli niin ihmeissään ja niin täynnä ihailua, että osasi vain istua ja toljottaa Harrya suu auki.

”Minä aloitan treenit ensi viikolla”, Harry sanoi. ”Mutta älä kerro kenellekään. Wood tahtoo pitää sen salaisuutena.”

Fred ja George Weasley tulivat juuri silloin saliin, äkkäsivät Harryn ja riensivät hänen luokseen.

”Niin sitä pitää”, George sanoi matalalla äänellä, ”Wood kertoi meille. Meikin ollaan joukkueessa – lyöjinä.”

”Sanonpahan vaan, että tänä vuonna me totta vie voiteaan huispausmestaruus”, Fred sanoi. ”Me ei olla voitettu sitä kertaakaan sen jälkeen kun Charlie lähti, mutta tänä vuonna meillä on loistojoukkue. Sinä olet varmasti hirveän hyvä, Harry, koska Wood melkein hyppelehti kun kertoi sinusta.”

”Mutta nyt meidän täytyy mennä, koska Lee Jordan on mielestään löytänyt uuden salakäytävän koulusta ulos.”

”Luultavasti se on se siinä Gregory Lipevän patsaan takana. Me löydettiin se jo ekalla viikolla. Nähdään.”

Fred ja George olivat tuskin häipyneet, kun paikalle saapui vähemmän tervetullutta seuraa: Malfoy kylki kyljessä Crabben ja Goylen kanssa.

”Syötkö viimeistä ehtoollistasi, Potter? Milloin nouset junaan, joka vie sinut takaisin jästilään?”

”Sinä olet paljon rohkeampi nyt kun olet maassa ja pikku ystäväsi ovat rinnallasi”, Harry sanoi tyyneesti. Crabbessa ja Goylessa ei tietenkään ollut mitään pikkuista, mutta koska korokepöytä oli täynnä opettajia, kumpikaan heistä ei voinut tehdä muuta kuin naksutella rystysiään ja näyttää hapanta naamaa.

”Minä peittoaisin sinut koska hyvänsä yksinkin”, Malfoy sanoi. ”Vaikka tänä yönä, jos tahdot. Velhojen kaksintaistelu. Pelkät taikasauvat – kosketusta ei sallita. Mitä nyt? Sinä et tietysti edes tiedä mikä velhojen kaksintaistelu on.”

”Totta kai hän tietää”, Ron sanoi käännähtäessään ympäri. ”Minä olen hänen sekundanttinsa, kuka on sinun?”

Malfoy mittaili ja punnitsi Crabbea ja Goylea katseellaan.

”Crabbe”, hän sanoi. ”Sopiiko keskiyöllä? Tapaaminen palkintohuoneessa, se ei ole koskaan lukossa.”

Kun Malfoy oli lähtenyt, Ron ja Harry katsahtivat toisiinsa.

”Mikä on velhojen kaksintaistelu?” Harry kysyi. ”Ja mikä on sekundantti?”

”No, kun minä olen sekundantti, olen läsnä ja jatkan taistelua jos sinä kuolet”, Ron sanoi muina miehinä ja alkoi vihdoinkin syödä jäähtynyttä piirastaan. Huomattuaan Harryn ilmeen hän lisäsi kiireesti: ”Mutta ei kukaan kuole muissa kuin oikeissa kaksintaisteluissa, oikeiden velhojen välisissä

siis. Sinä ja Malfoy saatte aikaan korkeintaan muutaman kipunan toistenne päälle. Ette te osaa taikoa niin hyvin, että tekisitte todellista vahinkoa. Hän sitä paitsi odotti, että sinä kieltäytyisit.”

”Entä jos minä vain huidon sauvallani eikä mitään tapahdu?”

”Paiskaat sauvan pois ja mottaat Malfoya kuonoon”, Ron ehdotti.

”Anteeksi.”

Kumpikin kohotti katseensa. Se oli Hermione Granger.

”Eikö täällä saa rauhassa syödäkään?” Ron sanoi.

Hermione ei ollut huomaavinaan Ronia vaan puhui Harrylle.

”En voinut olla kuulematta, mitä sinä ja Malfoy puhuitte –”

”Et varmaan niin”, Ron mutisi.

”– etkä sinä saa lähteä hortoilemaan pitkin koulua keskellä yötä, ajattele nyt miten monta pistettä Rohkelikko menettää sinun takiasi, jos jäät kiinni, niin kuin taatusti jäät. Sinä toimit hyvin itsekkäästi.”

”Eikä tämä juttu kuulu sinulle tippaakaan”, Harry sanoi.

”Hyvästi”, Ron sanoi.

Kaiken kaikkiaan päivän ei voinut sanoa päättyneen kovin hyvin, Harry ajatteli maatessaan paljon myöhemmin valveilla sängyssä ja odottaessaan että Dean ja Seamus nukahtaisivat (Neville ei ollut vielä tullut takaisin sairaalasiivestä). Ron oli antanut hänelle koko illan sellaisia neuvoja kuin ”jos hän yrittää kirota sinut, sinun on viisainta väistää, koska minä en muista miten kiroukset estetään”. Oli erittäin todennäköistä, että Voro tai Norriskä yllättäisivät heidät, ja

Harrysta tuntui että hän koetteli onneaan rikkoessaan koulun sääntöjä jo toisen kerran saman vuorokauden aikana. Toisaalta Malfoyn ilkkuva naama värjyi pimeässä Harryn mielessä – Harry oli saanut loistavan tilaisuuden peitota Malfoy kasvatusten. Eihän sitä voinut jättää käyttämättä.

”Puoli kaksitoista”, Ron supisi viimein, ”meidän täytyy lähteä.”

He pukivat aamutakit päälleen, ottivat taikasauvansa ja hiipivät tornihuoneen poikki ja kierreportaita alas rohkelikojen oleskeluhuoneeseen. Muutama hiili hehkui yhä takassa ja nojatuolit näyttivät kyyryselkäsiltä mustilta varjoilta. He olivat jo melkein muotokuvareiän kohdalla, kun heitä lähinnä olevasta tuolista kuului ääni: ”Uskomatonta, että sinä todella rupeat siihen, Harry.”

Lamppuun syttyi vipattava valo. Tuolissa istui Hermione Granger yllään vaaleanpunainen aamutakki ja kasvoillaan moittiva ilme.

”Sinä!” Ron sanoi raivoissaan. ”Painu pehkuihin!”

”Vähältä piti, etten kertonut veljellesi”, Hermione tiuskaisi. ”Percylle – hän on valvojaoppilas, hän panisi mokomalle touhulle pisteen.”

Harry ei käsittänyt miten joku jaksoikin sekaantua kaikkeen.

”Tule”, hän sanoi Ronille. Hän työnsi lihavan leidin muotokuvan auki ja kapusi reiästä läpi.

Hermionea ei lannistettu niin vähällä. Hän tuli Ronin perässä muotokuvareiän läpi ja sähisi kuin kiukkuinen hanhi.

”Ettekö te lainkaan piittaa Rohkelikosta, välitättekö te vain itsestänne, minä en ainakaan tahdo, että Luihuinen

voittaa tupamestaruuden ja te menetätte kaikki ne pisteet, jotka minä sain professori McGarmiwalta kun osasin kertoa vaihdosloitsuista.”

”Häivy.”

”Hyvä on, mutta minä olen varoittanut, muistakaa mitä minä sanoin, kun istutte huomenna kotijunassa, te olette niin –”

Mutta sitä, millaisia he olivat, he eivät saaneet tietää. Hermione oli kääntynyt kohti Lihavan Leidin muotokuvaan mennäkseen takaisin sisään ja huomannut tuijottavansa tyhjää maalausta. Lihava leidi oli lähtenyt yölliselle kyläreissulle eikä Hermione päässyt takaisin rohkeliikkojen torniin.

”Mitä minä nyt teen?” hän kimitti.

”Se on sinun ongelmasi”, Ron sanoi. ”Meidän täytyy mennä, ettei myöhästyä.”

He eivät olleet ehtineet edes ensimmäisen käytävän päähän, kun Hermione otti heidät kiinni.

”Minä tulen mukaan”, hän sanoi.

”Etkä tule.”

”Luuletteko te, että minä jään tänne seisoskelemaan ja odottelemaan että Voro saa minut kiinni? Jos hän löytää meidät kolme, minä kerron hänelle totuuden, sen että minä yritin estää teitä, ja te saatte luvan tukea minua.”

”On sinulla otsaa –” Ron sanoi kovalla äänellä.

”Suu kiinni, molemmat!” Harry kivahti. ”Minä kuulin jotain.”

He kuulivat jonkinlaista tuhinaa.

”Norriskako?” Ron henkäisi siristäen silmiään pimeässä.

Se ei ollut Norriskaa. Se oli Neville. Hän makasi lattialla sykkyrälle kääpertyneenä, mutta hätkähti äkisti hereille kun toiset hiipivät lähemmäs.

”Taivaan kiitos, että te löysitte minut! Minä olen ollut täällä jo monta tuntia, kun en millään muistanut uutta tunnussanaa millä olisin päässyt vuoteeseen.”

”Älä puhu noin lujaa, Neville. Tunnussana on ‘siankärsä’, mutta siitä ei nyt ole sinulle apua, koska lihava leidi on lähtenyt jonnekin kylään.”

”Miten sinun kätesi voi?” Harry kysyi.

”Hyvin”, Neville sanoi ja näytti käsivarttaan. ”Matami Pomfrey korjasi sen suunnilleen minuutissa.”

”Hyvä – kuule, Neville, meidän täytyy mennä yhteen paikkaan, nähdään myöhemmin –”

”Älkää jättäkö minua!” Neville sanoi ja kompuroi seisalleen. ”Minä en halua olla täällä yksin, verinen paroni on mennyt tästä jo kahdesti ohi.”

Ron katsoi kelloa ja mulkaisi sitten raivoissaan Hermionea ja Nevilleä.

”Jos jompikumpi teistä jää kiinni, minä en lepää ennen kuin olen oppinut sen mörkökirouksen, josta Orave kertoi, ja käyttänyt sitä teihin.”

Hermione avasi suunsa, ehkä kertoakseen Ronille tarkkaan miten mörkökirous toimii, mutta Harry sihahti hänet vaikenemaan ja viittasi kaikkia jatkamaan matkaa.

He hipsivät pitkin käytäviä, joita korkeista ikkunoista lankeava kuunvalo raidoitti. Joka kulman takana Harry odotti törmäävänsä Voroon tai Norriskaan, mutta heillä kävi tuuri. He riensivät portaita ylös kolmanteen kerrokseen ja hiipivät varpaisillaan kohti palkintohuonetta.

Malfoyta ja Crabbea ei näkynyt vielä. Kristalliset palkintokaapit kimmelsivät kuunkajossa. Pokaalit, kilvet, laatat ja patsaat tuikkivat hopeisina ja kultaisina pimeässä. Harry ja

kumppanit hivuttautuivat seinänvieriä pitkin ja pitivät huoneen kummassakin päässä olevaa ovea silmällä. Harry otti taikasauvansa käteen siltä varalta että Malfoy tupsahtaisi sisään ja aloittaisi heti. Minuutit matelivat.

”Hän on myöhässä, ehkä hän on jänistänyt”, Ron kuiskasi.

Silloin viereisestä huoneesta kuului ääntä, joka sai heidät hätkähtämään. Harry oli juuri kohottanut taikasauvansa, kun he kuulivat jonkun puhuvan – eikä puhuja ollut Malfoy.

”Nuuski ympäriinsä, suloinen ystävä, he saattavat lymytä kulman takana.”

Voro siellä puheli Norriskalle. Harry viittasi kauhuissaan toisia tulemaan hänen perässään niin vikkelästi kuin suinkin. He kipittivät ääneti kohti ovea, joka oli päinvastaisessa suunnassa kuin Voron ääni. Nevillen kaapu oli hädintuskin hulmahtanut nurkan taakse, kun he kuulivat Voron astuvan palkintohuoneeseen.

”Jossain he täällä ovat”, he kuulivat hänen jupisevan, ”piileskelevät mokomat.”

”Tätä tietä!” Harry sanoi toisille muotoillen sanat huulillaan ilman ääntä, ja he lähtivät kauhusta kankeina hiipimään pitkää haarniskojen reunustamaa käytävää eteenpäin. He kuulivat Voron lähestyvän. Yhtäkkiä Neville vingahti säikkynä ja ampaisi juoksuun – hän kompastui, tarrasi Ronia vyötäisiltä ja he kaatuivat kumpikin suinpäin yhden haarniskan päälle.

Kolina ja rytinä olisi riittänyt herättämään koko linnan.

”JUOSKAA!” Harry huusi ja kaikki neljä pinkoivat käytävää eteenpäin vilkaisemattakaan taakseen seurasiko Voro vai ei – he kiepahtivat ovenpielen ympäri ja laukkasivat ensin yhtä sitten toista käytävää etummaisena Harry vailla aavis-

tustakaan minne he olivat menossa – he ryntäsivät kuvakudoksesta läpi ja huomasivat tulleensa salakäytävään, syöksyivät sitä eteenpäin ja tulivat ulos lähellä loitsuluokkaa, jonka he tiesivät sijaitsevan hirveän kaukana palkintohuoneesta.

”Taisimme karistaa hänet kannoiltamme”, Harry huohotti nojatessaan kylmään seinään ja pyyhkiessään otsaansa. Neville oli taittunut kaksinkerroin ja hänen hengityksensä hinkui ja pihisi.

”Mitä – minä – sanoin”, Hermione puuskutti käsi painettuna pistävälle rinnalle, ”mitä – minä – sanoin.”

”Meidän täytyy päästä takaisin Rohkelikkotorniin”, Ron sanoi, ”ja vähän äkkiä.”

”Malfoy huijasi sinua”, Hermione sanoi Harrylle. ”Kai sinä sen käsität? Hänellä ei ollut aikomustakaan tulla tapamiseenne – Voro tiesi, että joku olisi palkintohuoneessa, eli Malfoy oli varmasti vihjannut hänelle siitä.”

Harry ajatteli, että Hermione oli todennäköisesti oikeassa, mutta sitä hän ei taatusti sanoisi tytölle.

”Aletaan painua.”

Niin helppoa se ei ollut. He eivät olleet astuneet montakaan askelta, kun ovennuppi ratisi ja jokin syöksähti ulos heidän edessään olevasta luokahuoneesta.

Se oli Riesu. Kun Riesu näki heidät, se vinkaisi riemusta.

”Tuki suusi, Riesu – ole kiltti – me saadaan sinun takiasi potkut.”

Riesu käkätti.

”Harhaillette yöllä ympäriinsä, ekaluokan enkelit? Soo, soo, soo. Tuhmaa, tuhmaa, jääpi kiinni jos uhmaa.”

”Me ei jäädä kiinni, jos sinä et paljasta meitä, Riesu, ole kiltti.”

"Pitäisi kertoa Vorolle, pitäisi", Riesu sanoi pyhimysmäisellä äänellä, mutta sen silmät kimmelsivät ilkeästi. "Omaksi parhaaksenne, ymmärrättehän?"

"Mene pois tieltä", Ron kivahti ja yritti syöksyä Riesua päin – se oli paha erehdys.

"OPPILAITA POISSA VUOTEESTA!" Riesu mylvi, "OPPILAITA POISSA VUOTEESTA LOITSUKÄYTÄVÄSSÄ!"

He kumartuivat Riesun ali ja juoksivat henkensä edestä suoraan käytävän perälle, missä he paukahtivat päin ovea – joka oli lukossa.

"No niin!" Ron voihkaisi, kun he tuuppivat avuttomina ovea. "Kaikki on mennyttä! Tähän se päättyi!"

He kuuluivat askelten ääntä, Voro juoksi minkä jaloistaan pääsi Riesun huudon suuntaan.

"Ah, väistyköö vähän", Hermione ärähti. Hän nappasi Harryn taikasauvan, napautti lukkoa ja kuiskasi: "Alohomora!"

Lukko kilahti ja ovi aukeni – he tunkivat siitä läpi, sulkiivat sen kiireesti perässään ja painoivat korvansa sitä vasten ja kuuntelivat.

"Minne päin he menivät, Riesu?" Voro kysyi. "Sano äkkiä."

"Pyydä kohteliaammin."

"Älä ryppyile minulle, Riesu, sano jo minne he menivät."

"Minä sanon sen heti, jos sinä pyydät kohteliaasti", Riesu sanoi ärsyttävällä lälätysäänellään.

"Hyvä on – ole kiltti ja sano."

"SEN HETI! Ha haaa! Lupasin sanoa sen heti, jos pyydät kohteliaasti! Ha ha! Haaaaaa!" Ja Harry ja kumppanit kuuluivat kun Riesu suhahti matkoihinsa ja Voro manasi raivoissaan.

”Hän luulee, että tämä ovi on lukossa”, Harry kuiskasi, ”minusta tuntuu, että tästä vielä selviydytään – lopeta jo, Neville!” Neville oli nimittäin nykyin Harryn aamutakin hihaa jo minuutin verran. ”Mitä nyt?”

Harry käännähti ympäri – ja näki sangen selvästi mitä nyt. Hetken hän oli varma, että hän oli kävellyt painajaiseen – tämä oli jo liikaa, ylitti kaiken siihen mennessä tapahtuneen.

He eivät olleetkaan tavallisessa huoneessa niin kuin hän oli kuvitellut. He olivat käytävässä. Kolmannen kerroksen kielletyssä käytävässä. Ja nyt he tiesivät, miksi se oli kielletty.

He tuijottivat suoraan hirviömäisen koiran silmiin, koiran joka täytti kokonaan tilan katon ja lattian välissä. Sillä oli kolme päätä. Kolme paria päässä pyöriviä mielipuolisia silmiä, kolme nenää jotka nytkivät ja värisivät, kolme kuolaavaa suuta joiden kellertävistä kulmahampaista roikkui iljaisia sylkinoroja.

Koira seiso i hievahtamatta ja mulkoili pahasti kaikilla silmillään, ja Harry tiesi että he olivat elossa enää vain siksi että koira oli yllätynyt kun he olivat tupsahtaneet sen eteen niin äkkiä, mutta pian otus toipuisi hämmästyksestään. Sen jylisevän murinan merkityksestä ei voinut erehtyä.

Harry hapuili ovennuppia – Vorosta ja kuolemasta hän valitsisi Voron.

He horjahtivat ovesta ulos – Harry läimäytti oven kiinni ja he juoksivat, melkein lensivät taas yhtä käytävää pitkin. Voro oli kai kiiruhtanut etsimään heitä jostain muualta, koska he eivät nähneet häntä missään, vaikka eivät he paljon Vorosta piitanneet – he halusivat vain päästä mahdollisimman kauas kolmipäisestä hirviöstä. He lakkasivat juokse-

masta vasta saavuttuaan seitsemänten kerrokseen lihavan leidin muotokuvan eteen.

”Missä te olette luuhanneet?” kuva kysyi nähdessään heidän hartioilla repsottavat aamutakkinsa ja punakat ja hikiset kasvonsa.

”Ei sillä väliä – siankärsä, siankärsä”, Harry läähätti, ja muotokuva kallistui eteenpäin. He kompuroivat oleskeluhuoneeseen ja lyyhistyivät nojatuoleihin tärisemään.

Kesti tuokion ennen kuin kukaan heistä sanoi mitään. Neville näytti siltä, ettei puhuisi enää koskaan.

”Mitä he oikein aikovat, kun pitävät sellaista oliota lukittuna kouluun?” Ron sanoi vihdoin. ”Jos joku koira on joskus kaivannut liikuntaa, niin se.”

Hermione oli saanut takaisin sekä rauhallisen hengitystahtinsa että pahan sisunsa.

”Eikö kukaan teistä käytä lainkaan silmiään?” hän kivahutti. ”Ettekö te nähneet, minkä päällä se seiso?”

”Lattian?” Harry ehdotti. ”Minä en katsellut sen jalkoihin, minulla oli tarpeeksi tekemistä sen päiden kanssa.”

”Ei, ei lattian. Se seiso lattiaaluukun päällä. Ilmiselvästi se vartioi jotain.”

Hermione nousi seisomaan ja katsoi vihaisesti toisia.

”Toivottavasti te olette nyt tyytyväisiä. Me olisimme voineet kuolla – tai mikä vielä pahempaa, saada potkut. Ja jos ette nyt pane pahaksenne, niin minä painun pehkuihin.”

Ron tuijotti Hermionen perään suu ammollaan.

”Ei, ei me panna pahaksemme”, hän sanoi. ”Voisi kuvitella, että hänet raahattiin väkipakolla mukaan, vai mitä?”

Mutta Harry mietti Hermionen sanoja kavutessaan takaisin vuoteeseen. Koira vartioi jotain... Mitä Hagrid oli-

kaan sanonut? Irveta oli maailman turvallisin paikka, jos tahtoi panna jotain talteen – paitsi ehkä Tylypahka.

Vaikutti siltä, että Harry oli saanut selville, missä se siivoton pikku paketti holvista seitsemänsataa ja kolmetoista oli.

KURPITSAJUHLA

Malfoy ei ollut uskoa silmiään, kun Harry ja Ron olivat vielä seuraavanakin päivänä Tylypahkassa, väsyneen näköisinä mutta vallan hyväntuulisina. Itse asiassa Harry ja Ron olivat silloin jo sitä mieltä, että kolmipäisen koiran kohtaaminen oli ollut suurenmoinen seikkailu ja että olisi kiva kokea kohta toinenkin. Sitä odotellessa Harry selosti Ronille kaiken mitä tiesi paketista, joka oli ilmeisesti siirretty Irvetasta Tylypahkaan, ja he miettivät pitkät tovit, mikä kumma saattoi tarvita niin vankan vartioinnin.

”Se on joko jotain hirveän arvokasta tai jotain kamalan vaarallista”, Ron sanoi.

”Tai sekä että”, Harry sanoi.

Mutta koska he eivät tieneet tuosta salaperäisestä esineestä muuta varmaa kuin sen, että se oli parin tuuman pituinen, heidän oli melko mahdoton arvata ilman lisävihjeitä mikä se oli.

Sen paremmin Nevilleä kuin Hermioneakaan ei kiinnostanut hiukkaakaan, mitä koiran ja lattialuukun alla oli. Neville tahtoi vain pitää huolen siitä, ettei vahingossakaan enää eksyisi koiran lähelle.

Hermione ei suostunut puhumaan Harrylle ja Ronille, mutta koska hän oli niin komentelevainen kaikkietäjä,

Harry ja Ron pitivät hänen mykkäkouluaan vain lisäetuna. He eivät muuta oikeastaan tahtoneetkaan kuin kostaa Malfoylle, ja he riemastuivat kun sopiva keino saapui noin viikon kuluttua postissa.

Kun pöllöt liihottivat jälleen kerran sankkana parvena suureen saliin, kuuden ison sarvipöllön kantama pitkä ja ohut paketti veti heti kaikkien huomion puoleensa. Harry kummasteli isoa pakettia siinä missä muutkin ja hämmästyti valtavasti kun pöllöt liisivät alas ja pudottivat paketin melkein hänen syliinsä niin että pekonit lensivät lautaselta lattialle. Pöllöt olivat hädin tuskin lähteneet kun seitsemäs pöllö pudotti paketin päälle kirjeen. Harry avasi ensin kirjekuoren, mikä olikin hyvä koska kirjeessä luki:

ÄLÄ AVAA PAKETTIA PÖYDÄSSÄ.

Siinä on sinun uusi Nimbus kaksituhattasi,

mutten tahdo muiden tietävän, että sinä

sait luudanvarren, muuten kaikki tahtovat sellaisen.

Oliver Wood tapaa sinut huispauskentällä

tänä iltana kello seitsemän ja

pitää ensimmäiset harjoituksesi.

Professori M. McGarniwa

Harryn oli vaikea kätkeä vahingoniloaan, kun hän ojensi kirjeen Ronin luettavaksi.

"Nimbus kaksituhatta!" Ron voihkaisi kateellisena.

"Minä en ole ikinä edes koskenut sellaista."

He lähtivät salista pian, sillä he halusivat avata paketin kenenkään näkemättä ennen ensimmäistä oppituntia, mutta puolimatassa eteishallin halki Crabbe ja Goyle estivät hei-

dän pääsyä yläkertaan. Malfoy sieppasi paketin Harrylta ja tunnusteli sitä.

”Se on luudanvarsi”, hän sanoi ja nakkasi paketin takaisin Harrylle kasvoillaan yhtä aikaa kateellinen ja häirjy ilme. ”Nyt sinun kävi kalpaten, Potter, ekaluokkalaisille ei sallita luutia.”

Ron ei malttanut olla hiljaa.

”Se ei olekaan mikä tahansa luudanvarsi”, hän sanoi. ”se on Nimbus kaksituhatta. Mikä sinulla taas olikaan kotona, mikähän se oli, Komeetta kaksikuuksikymmentäkö?” Ron virnisti Harrylle. ”Komeetat ovat koreita päältä, mutteivät paini samassa sarjassakaan Nimbuksen kanssa.”

”Mitä sinä muka niistä tiedät, Weasley, itselläsi ei olisi varaa puoleen kahvaankaan”, Malfoy näpättyi takaisin. ”Sinä ja veljesi joudutte varmasti säästämään luutanne tikku kerrallaan.”

Ron ei ehtinyt vastata, kun professori Lipetit ilmaantui Malfoyn viereen.

”Ette suinkaan te vain riitele, pojat?” hän sanoi kitiseväällä äänellä.

”Potterille on lähetetty luudanvarsi”, Malfoy kanteli sukkelasti.

”Kyllä, kyllä, aivan niin”, professori Lipetit sanoi ja katsoi Harrya silmät säteillen. ”Professori McGarmiwa on ker-tonut erityisolosuhteistasi, Potter. Mitä mallia luutasi on?”

”Se on Nimbus kaksituhatta”, Harry sanoi yrittäen olla nauramatta Malfoyn kauhistuneelle ilmeelle. ”Ja on itse asiassa Malfoyn ansiota, että sain sen”, hän lisäsi.

Harry ja Ron suunnistivat yläkertaan yrittäen olla nauramatta Malfoyn ilmiselvälle raivolle ja hämmennykselle.

”Tottahan se on”, Harry hohotti kun he tulivat marmoriportaiden yläpäähän, ”jos Malfoy ei olisi varastanut Nevillen muistipalloa, minä en olisi joukkueessa...”

”Sinä olet siis sitä mieltä, että sinut palkittiin sääntöjen rikkomisesta”, kuului kiukkuinen ääni aivan heidän takaansa. Hermione tömisteli portaita ylös ja katsoi paheksuen Harryn pakettia.

”Minä luulin, ettet sinä puhu meille”, Harry sanoi.

”Niin, älä nyt ala”, Ron sanoi, ”meillä on niin mukavaa.” Hermione marssi tiehensä nokka pystyssä.

Harryn oli sinä päivänä vaikea keskittyä oppitunteihin. Ajatukset harhailivat yhtenään makuusaliin, missä uusi luudanvarsi makasi sängyn alla, tai karkasivat huiSPAUSKENTÄLLE, missä hän vielä sinä iltana oppisi pelaamaan. Hän hotki päivällisensä huomaamatta edes mitä se oli ja riensi sitten Ronnin kanssa yläkertaan avaamaan vihdoinkin ja viimein Nimbus kahdentuhannen paketin.

”Vau”, Ron huokaisi kun luudanvarsi kierähti Harryn päiväpeitolle.

Harrynkin mielestä se näytti upealta, vaikkei hän tiennyt mitään luudanvarsien hienouksista. Se oli sulavalinjainen ja kiiltävä, sen kahva oli mahonkia, siinä oli pitkä siisteistä ja suorista varvuista tehty perä ja lähelle sen yläpäätä oli kai-verrettu kultakirjaimin *Nimbus kaksituhatta*.

Kun kello lähestyi seitsemää, Harry poistui linnasta ja lähti hämärässä kohti huiSPAUSKENTTÄÄ. Hän ei ollut koskaan ennen käynyt stadionilla. Nousevaan katsomoon oli sijoitettu satoja istumapaikkoja korokkeille niin että katselijat olivat kyllin korkealla seuratakseen pelin kulkua. Kentän kummassakin päässä oli kolme kultaista salkoa, joiden päässä oli

vanne. Harrylle tuli niistä mieleen ne pienet muovitikut, joilla jästilapset puhaltelivat saippuakuplia, paitsi että nämä olivat viidenkymmenen jalan korkeudessa.

Harry ei innoltaan malttanut odotella Woodia, vaan nousi luudalleen ja ponkaisi maasta vauhtia. Se oli suuremmoista – hän syöksähteli edestakaisin maalialkujen välistä ja kiihdytteli ylös alas ympäri kenttää. Nimbus kaksituhatta kääntyi jo hipaisusta täsmälleen sinne minne hän tahtoi.

"Hei, Potter, tule alas!"

Oliver Wood oli saapunut. Hänellä oli kainalossaan iso puusälelaatikko. Harry laskeutui hänen viereensä.

"Erinomaista", Wood sanoi kimmellys silmissään. "Näen nyt, mitä McGarmiwa tarkoitti... sinä tosiaan olet luonnonlahjakkuus. Minä opetan sinulle tänä iltana vain pelin säännöt, sitten osallistut kolmasti viikossa harjoitukseen."

Hän avasi sälelaatikon. Sen sisässä oli neljä erikokoista palloa.

"Selvä", Wood sanoi. "No niin, huispausta on varsin helppo ymmärtää, vaikkei sitä olekaan helppo pelata. Kummassakin joukkueessa on seitsemän pelaajaa. Niistä kolmea sanotaan jahtaajiksi."

"Kolme jahtaajaa", Harry toisti, kun Wood otti käteensä kirkkaanpunaisen suunnilleen jalkapallon kokoisen pallon.

"Tätä palloa sanotaan kaadoksi", Wood sanoi. "Jahtaajat heittävät kaatoa toisilleen ja yrittävät saada sen tuollaisen vanteen läpi, jolloin he ovat tehneet maalin. Pysytkö kärryillä?"

"Jahtaajat heittävät kaatoa ja maali syntyy kun kaato menee vanteen läpi", Harry lausui. "Eli – se on tavallaan niin

kuin koripalloa luudanvarsilla kuuden vanteen kera, vai mitä?”

”Mitä koripallo on?” Wood kysyi uteliaana.

”Ei mitään”, Harry sanoi nopeasti.

”No niin, kummassakin joukkueessa on lisäksi pelaaja, jota sanotaan pitäjäksi – minä olen rohkelikkojen pitäjä. Minun tehtäväni on lennellä meidän vanteidemme ympärillä ja estää toista joukkuetta tekemästä maalia.”

”Kolme jahtaajaa, yksi pitäjä”, Harry sanoi ja painoi kaikesta visusti mieleensä. ”Ja he pelaavat kaadolla. Okei, käsitätän. Mitä varten nuo kolme sitten ovat?” Hän osoitti kolmea vielä laatikkoon jäänyttä palloa.

”Minä näytän sinulle”, Wood sanoi. ”Ota tämä.”

Hän ojensi Harrylle pienen mailan, vähän nelimaalimailan tapaisen.

”Minä näytän sinulle mitä ryhmät tekevät”, Wood sanoi. ”Nämä kaksi ovat ryhmäjä.”

Hän näytti Harrylle kahta täysin samanlaista palloa, sysimustaa ja hivenen pienempää kuin punainen kaato. Harry pani merkille, että ne näyttivät ikään kuin tempoilevan irti hihnoista, joilla ne oli kiinnitetty laatikkoon.

”Väistä”, Wood varoitti Harryä. Hän kumartui ja vapautti toisen ryhmän.

Musta pallo ampaisi salamana korkealle ilmaan ja hyökkäsi sieltä suoraan päin Harryn naamaa. Harry iski sitä mailalla, jottei se rikkoo hänen nenäänsä ja pamautti sen poukkoilemaan siksakkia ilmassa. Kohta se ampaisi taas heitä kohti ja iski nyt Woodiin, joka syöksyi sen päälle ja onnistui pakottamaan sen maahan.

”Näitkö?” Wood huohotti painaessaan rimpuilevan ryh-

myn takaisin sälelaatikkoon ja sitoessaan sen hihnat tiukasti kiinni. ”Ryhmyt kiitävät ympäriinsä ja yrittävät kumauttaa pelaajat luudilta. Siksi kummassakin joukkueessa on kaksi lyöjää – meillä Weasley’n kaksoset – lyöjien tehtävä on suojata omaa joukkuetta ryhmyiltä ja yrittää pamauttaa ne kohti vastapuolen joukkuetta. No – oletkohan sinä vielä kärryillä?”

”Kolme jahtaajaa yrittää tehdä maaleja kaadolla, pitäjä suojaa maalialkoja, lyöjät estävät ryhmyjä käymästä oman joukkueen kimppuun”, Harry kelasi.

”Oikein hyvä”, Wood sanoi.

”Tuota – ovatko ryhmyt koskaan tappaneet ketään?” Harry kysyi toivoen kuulostavansa huolettomalta.

”Eivät Tylypahkassa. Joskus on joltakulta murtunut leuka, muttei mitään sen pahempaa. No niin, joukkueen viimeinen jäsen on etsijä. Sinä. Eikä sinun tarvitse miettiä kaatoa tai ryhmyjä –”

”– paitsi jos ne raksauttavat pääni auki.”

”Älä murehdi, eivät ryhmyt pärjää Weasley’n kaksosille – kaksoset ovat nimittäin itse kuin ihmisryhmyjä.”

Wood pisti kätensä laatikkoon ja kaivoi sieltä neljännen ja viimeisen pallon. Se oli kaatoon ja ryhmyihin verrattuna hyvin pieni, suunnilleen ison saksanpähkinän kokoinen. Se oli hehkuvan kullanvärinen ja sillä oli pikkuisen lepattavat hopeasiivet.

”Tämä”, Wood sanoi, ”on kultasieppi, ja se on näistä palloista tärkein. Sitä on hyvin vaikea saada kiinni, koska se on niin nopea ja sitä on hankala nähdä. Etsijän tehtävä on ottaa se kiinni. Sinä puikkelehdit jahtaajien, lyöjien, ryhmyjen ja kaadon seassa ja nappaat siepin ennen kuin toisen

joukkueen etsijä ehtii, koska siepin nappaamisesta rapsahtaa sataviisikymmentä pistettä eli siepin saanut joukkue voittaa melkein poikkeuksetta. Siksi etsijöitä hännätään paljon. Huispausottelu päättyy vasta kun sieppi on saatu kiinni, eli se voi kestää ikuisuuksia – ennätys taitaa olla kolme kuu-kautta, jolloin pelaajille piti tuoda varamiehiä, jotta varsinaiset pelaajat pääsivät välillä nukkumaan.

”No niin, siinä se oli – onko kysyttävää?”

Harry pudisti päätään. Hän ymmärsi mainiosti, mitä hänen piti tehdä, ongelma syntyisi vasta kun hänen täytyisi todella tehdä se.

”Tänään ei vielä harjoitella siepin kanssa”, Wood sanoi ja sulki kultasiepin huolellisesti takaisin laatikkoon. ”Nyt on liian pimeää, se saattaisi kadota. Kokeillaan ensin näiden kanssa.”

Wood kaivoi taskustaan pussillisen tavallisia golfpalloja, ja hetken kuluttua hän ja Harry olivat ilmassa ja hän nakkeli golfpalloja kaikin voimin joka suuntaan Harryn siepattaviksi.

Harrylta ei jäänyt yksikään saamatta kiinni ja Wood oli riemuissaan. Puolen tunnin kuluttua pimeä on todella langennut eivätkä he voineet enää jatkaa.

”Huispauspokaalissa on tänä vuonna Rohkelikon nimi”, Wood sanoi onnellisena kun he tarpoivat takaisin linnaan. ”En hämmästyisi, vaikka sinusta tulisi Charlie Weasleytäkin parempi pelaaja, ja hän voisi pelata maajoukkueessa ellei hän olisi häipynyt lohikäärmeitä jahtaamaan.”

Kun kolmena iltana viikossa oli huispausharjoitukset läksyjen lisäksi, Harry oli niin kiireinen, että ehkä hänestä siksi

tuntui käsittämättömältä että Tylypahkassa oli yhtäkkiä vierähtänyt kaksi kokonaista kuukautta. Linna tuntui enemmän kodilta kuin Likusteritie milloinkaan. Oppitunnitkin tulivat koko ajan mielenkiintoisemmiksi, kun alkeet oli opittu.

Kurpitsajuhlan aamuna koko koulu heräsi herkulliseen kurpitsan tuoksuun, joka leijui käytävillä. Mikä parempaa, professori Lipetit ilmoitti loitsutunnilla, että he saattoivat hänen mielestään jo ruveta lennättämään esineitä, eli tekemään sitä mihin he olivat kaikki pyrkineet siitä asti kun olivat nähneet Nevillen rupikonnan liidähtelevän ympäri luokahuonetta. Professori Lipetit jakoi luokan harjoituspareiksi. Harry sai parikseen Seamus Finniganin (mikä oli helpotus, sillä Neville oli yrittänyt tavoittaa hänen katsettaan). Ron puolestaan pantiin työskentelemään Hermione Grangerin kanssa. Oli vaikea sanoa kumpaa järjestely harmitti enemmän, Ronia vai Hermionea. Hermione ei ollut puhunut Ronille ja Harrylle sen jälkeen kun Harryn luudanvarsi oli saapunut.

”No niin, älkääpä sitten unohtako näpsäkkää ranneliikettä, jota olemme harjoitelleet!” professori Lipetit vikisi kököttäessään tavalliseen tapansa kirjapinon päällä. ”Huis kis ja näpäys, muistakaa, huis kis ja näpäys. Ja on erittäin tärkeää myös sanoa taikasanat oikein – älkää milloinkaan unohtako velho Baruffiota, joka sanoi äffän sijaan ässän ja makasi kohta lattialla puhveli rintansa päällä.”

Se oli vaikeaa. Harry ja Seamus huis kivat ja näpäyttelivät, mutta höyhen, joka heidän oli määrä lennättää taivaisiin, lojui liikkumattomana pulpetilla. Seamus alkoi kärsimättömyyttään jo tökkiä höyhentä taikasauvallaan ja se syttyi tu-

leen – Harry joutui sammuttamaan sen hatullaan.

Ronilla ei ollut naapuripulpetissa paljon enempää onnea.

”Siipiirdium lentiusa!” hän huusi ja huiatoi pitkillä käsillä kuin tuulimylly.

”Sinä sanot sen väärin”, Harry kuuli Hermionen kivahtavan. ”Se pitää sanoa ‘siipi-*iir*-dium lenti-*u*-sa’, ‘iir’ täytyy pitkittää oikein nätisti.”

”Taio itse, jos kerran olet niin etevä”, Ron ärähti.

Hermione kääri kaapunsa hihat, näpäytti taikasauvaansa ja sanoi: ”Siipiirdium lentiusa!”

Höyhen kohosi pulpetilta ja leijui neljän jalan korkeudessa heidän päidensä yläpuolella.

”Oho, oikein hyvä!” professori Lipetit kirkui ja taputti käsiään. ”Katsokaapa kaikki, Hermione onnistui!”

Ron oli tosi pahalla tuulella kun tunti loppui.

”Ei ihme, ettei kukaan siedä häntä”, hän sanoi Harrylle kun he työntyivät väkeä pursuvan käytävän läpi, ”hän on painajainen, en paremmin sano.”

Joku törmäsi Harryyn ohi kulkiessaan. Hermione. Harry näki hänet vilaukselta – ja tyrmistyi nähdessään että hän itki.

”Hän taisi kuulla mitä sanoit.”

”Entä sitten?” Ron sanoi, mutta näytti vähän vaivaantuneelta. ”Varmasti hän on huomannut, ettei hänellä ole ystäviä.”

Hermione ei ilmaantunut seuraavalle tunnille eikä häntä näkynyt koko iltapäivänä. Matkallaan suureen saliin kurpitsajuhlaa viettämään Harry ja Ron sattuiivat kuulemaan, kun Parvati Patil kertoi ystävälleen Lavenderille, että Hermione itki tyttöjen vessassa ja tahtoi olla yksin. Ron näytti entistä kiusaantuneemmalta, mutta hetken kuluttua he astuivat

suureen saliin ja näkivät koristeet, jotka karistivat Hermionen heidän mielestään.

Tuhat elävää lepakkoa pyrähteli salin seinien ja katon viertä ja vielä tuhat syöksähteli pöytien yllä pieniä mustina pilvinä, jotka panivat kurpitsoihin sytytetyt kynttilät vipattamaan. Juhla-ateria ilmestyi tyhjästä kulturalautasille aivan niin kuin lukukauden alkajaisjuhlassakin.

Harry oli juuri ottamassa uuniperunaa, kun professori Orave juoksi saliin turbaani vinossa ja kauhu kasvoillaan. Kaikki tuijottivat häntä, kun hän ehti rehtori Dumbledoren tuolin luo, tuupertui pöytää vasten ja henkäisi: "Peikko – tyrmissä – ajattelin kertoa."

Sitten hän pökertyi lattialle.

Syntyi sekasorto. Rehtori Dumbledoren taikasauvan oli räjäytettävä useampikin violetti ilotulitusraketti ennen kuin sali hiljeni.

"Valvojaoppilaat", Dumbledore jyrähti, "johtakaa tupanne välittömästi takaisin makuusaleihin!"

Percy oli tohkeissaan.

"Seuratkaa! Pysykää ryhmässä, ensiluokkalaiset! Peikkaa ei tarvitse pelätä, jos noudatatte ohjeitani! Pysykää tiiviisti kannoillani. Tehkää tietä, ensiluokkalaisia tulossa! Anteeksi. olen valvojaoppilas!"

"Miten peikko on voinut päästä sisään?" Harry kysyi, kun he kiipesivät portaita.

"Älä minulta kysy, niiden pitäisi olla kamalan tyhmiä". Ron sanoi. "Ehkä Riesu päästi sen sisään kurpitsajuhlan kunniaksi."

He ohittivat monta ryhmää, jotka riensivät kaikki omiin suuntiinsa. Kun he änkesivät hämääntyneiden puuskupuhi-

en joukon läpi, Harry tarrasi äkisti Ronin käsivarteen.

”Tuli vain mieleen – Hermione.”

”Mitä hänestä?”

”Hän ei tiedä peikosta.”

Ron puri huultaan.

”Okei, hyvä on”, hän murahti. ”Mutta Percy ei saa nähdä meitä.”

He kumartuivat mataliksi ja liittyivät toiseen suuntaan menevien puuskupuhien joukkoon, pujahtivat autiolla käytävälle ja kiiruhtivat kohti tyttöjen vessaa. He olivat juuri kääntyneet kulmasta, kun he kuuluivat nopeita askelia taakansa.

”Percy!” Ron sihahti ja nykäisi Harryn ison kivisen aarnikotkan taakse.

Mutta kun he kurkistivat piilostaan, he eivät nähneetkään Percyä vaan Kalkaroksen. Kalkaros kulki käytävän poikki ja katosi näkyvistä.

”Mitä hän tekee?” Harry kuiskasi. ”Miksei hän ole tyrmässä niin kuin muut opettajat?”

”Ei aavistustakaan.”

He lähtivät liikkeelle niin hiljaa kuin suinkin pystyivät ja hiipivät viereistä käytävää Kalkaroksen kaikkoavien askelten jäljessä.

”Hän menee kolmanteen kerrokseen”, Harry sanoi, mutta Ron kohotti kätensä.

”Haistatko jotain?”

Harry nuuhki ja hänen sieraimiinsa tunki inha löyhkä, sekoitus vanhoja sukkia ja sellaista yleistä vessaa, jota kukaan ei siivoa.

Ja silloin he kuuluivat sen – matalan murinan ja jättimäis-

ten jalkojen askelten kumun. Ron osoitti käytävän päähän vasemmalle: jokin valtava liikkui heitä kohti. He perääntyivät varjoihin ja katsoivat kun jokin ilmestyi kuunkajoiseen laikkuun.

Näky oli karmea. Otus oli ainakin kahden miehen pituinen, sen iho oli samean graniitinharmaa, sen iso pahkurainen ruumis kuin kivenjätkäle ja sen pieni kalju pää toi mieleen kookospähkinän. Sen lyhyet jalat olivat paksut kuin puunrungot ja jalkaterät litteät ja känsäiset. Siitä lähti uskomaton haju. Sillä oli kädessään puinen maila, joka laahasi pitkin maata, koska sen kädet olivat niin pitkät.

Peikko pysähtyi oviaukon viereen ja kurkisti siitä sisään. Se heilutti pitkiä korviaan, yritti päättää jotain pikkuruises-
sa mielessään, sitten se löntysti hitaasti ovesta johonkin huoneeseen.

"Avain on lukossa", Harry mutisi. "Lukitaan se tuonne."

"Hyvä ajatus", Ron sanoi hermostuneesti.

He hivuttautuivat kohti avointa ovea, heidän suutaan kuvasi ja he rukoilivat ettei peikko päättäisi juuri nyt tulla pois. Harry harppasi minkä jaksoi ja hänen onnistui tarttua avaimeen, paukauttaa ovi kiinni ja panna se lukkoon.

"Huh!"

He pinkaisivat voitonhuumassaan juoksuun, mutta kun he tulivat käytävän seuraavaan kulmaan, he kuulivat jotain mikä hyydytti sydämen – kimeän, kauhuisen kirkkaisun – ja se kuului huoneesta, jonka oven he olivat juuri lukinneet.

"Voi ei", Ron parahti kelmeänä kuin verinen paroni.

"Se on tyttöjen vessa!" Harry henkäisi.

"Hermione!" he sanoivat yhteen ääneen.

He olisivat tehneet mieluummin vaikka mitä muuta,

mutta oliko heillä valinnanvaraa? He kääntyivät kannoillaan, viilettivät takaisin ovelle, käänsivät avainta, haparoivat hädisään – Harry veti oven auki – ja he ryntäsivät sisään.

Hermione Granger oli painautunut peräseinää vasten ja näytti siltä että pyörtyisi kohta. Peikko lähestyi häntä riuhtoen matkan varrella pesuaitaita seinästä irti.

”Hämää sitä!” Harry sanoi epätoivoissaan Ronille, tarttui hanaan ja pauskasi sen kaikin voimin seinää päin.

Peikko pysähtyi runsaan metrin päähän Hermionesta. Se löntysti edestakaisin, räpytti typeränä silmiään nähdäkseen mikä oli kolahtanut. Sen ilkeät pienet silmät näkivät Harryn. Se empi, sitten se jätti Hermionen ja lähti nuija kohossa Harrya kohti.

”Hoi, herneaivo!” Ron kiljaisi huoneen toiselta laidalta ja nakkasi metalliputken peikkoa päin. Peikko ei näyttänyt edes huomaavan, että jokin iski sitä olkapäähän, mutta se kuuli kiljaisun ja pysähtyi taas ja käänsi sitten ruman turpansa Roniin päin niin että Harrylle jäi aikaa kiertää sen taakse.

”Tule, juokse, juokse!” Harry huusi Hermionelle yrittäen kiskoa tyttöä ovelle päin, mutta Hermione ei pystynyt liikkumaan, vaan kyhjötti yhä littanana seinää vasten, suu kauhusta ammollaan.

Huuto ja kaiku näköjään yllyttivät peikon raivoa. Se karjaisi taas ja lähti kohti Ronia, joka oli lähinnä eikä päässyt minnekään pakoon.

Harry teki silloin jotain, mikä oli sekä hyvin rohkeaa että hyvin typerää: hän otti vauhtia ja loikkasi ja kietoi kätensä takaapäin peikon kaulaan. Peikko ei tuntenut Harrya selässään, mutta kyllä peikkokin sentään huomaa jos sen nenään tungetaan pitkä puutikku. Ja Harryn taikasauva oli ollut

hänen kädessään, kun hän loikkasi – ja se oli työntynyt suoraan peikon toisen sieraimen.

Peikko ulvoi kivusta, kiemurteli ja huitoi nuijallaan ja Harry roikkui henkensä kaupalla sen niskassa. Minä hetkenä hyvänsä peikko riuhtaisisi hänet irti tai kumauttaisi häntä karmealla nuijallaan.

Hermione oli vajonnut peloissaan lattialle. Ron veti oman taikasauvansa esiin – pohtiessaan mitä tekisi hän kuuli oman äänensä huutavan ensimmäisen loitsun, joka hänen päähänsä pälkähti: ”Siipiirdium lentiusa!”

Nuija lennähti äkisti peikon kädestä, kohosi korkeuksiin, yhä ylemmäs, kääntyi hitaasti ilmassa – ja putosi kuvottavasti rusahtaen omistajansa päähän. Peikko huojui paikoillaan ja kaatui sitten päistikkaa lattialle sellaisella jysäyksellä että koko huone tärähti.

Harry pongahti seisaalleen. Hän vapisi ja huohotti. Ron seisoi yhä taikasauva kohossa ja tuijotti tekosiaan.

Hermione sai ensimmäisenä sanan suustaan.

”Onko se – kuollut?”

”Tuskinpa”, Harry sanoi. ”Luultavasti siltä vain meni taju.”

Hän kumartui ja kiskaisi taikasauvansa peikon nenästä. Se oli yltä päältä kokkareiselta harmaalta liisteriltä näyttävän möhnän peitossa.

”Yääk – peikonräkää.”

Hän pyyhki sauvansa peikon pöksyihin.

Äkkiä kuului pauketta ja askelten töminää ja Ron, Hermione ja Harry kohottivat katseensa. He eivät olleet tajuneet millaista meteliä he olivat pitäneet, mutta totta kai joku oli kuullut alakertaan rysäykset ja peikon karjunnan. Het-

ken kuluttua professori McGarmiwa oli syöksynyt vessaan kannoillaan Kalkaros ja perää pitämässä Orave. Orave vilkaisi peikkoa, vinkaisi hiljaa ja istahti kiireesti pytyn päälle sydänalaansa puristaen.

Kalkaros kumartui peikon ylle. Professori McGarmiwa katsoi Ronia ja Harrya. Harry ei ollut ikinä nähnyt profesoria niin vihaisena. Hänen huulensa olivat valkoiset. Toiveet viidenkymmenen pisteen ansaitsemisesta Rohkelikolle haihtuivat nopeasti Harryn mielestä.

”Mitä ihmettä te mahdoitte ajatella?” professori McGarmiwa sanoi äänellä, joka tihkui kalseaa raivoa. Harry katsoi Ronia, joka seisoi yhä taikasauva ojossa. ”Teitä potkaisi onni, kun ette kuolleet. Miksette menneet makuusaliin?”

Kalkaros loi Harryyn pikaisen, läpätunkevan katseen. Harry katsoi lattiaa. Hän toivoi, että Ron laskisi jo taikasauvansa alas.

Sitten kuului varjoista heiveröinen ääni.

”Professori McGarmiwa – he etsivät minua.”

”Hermione Granger!”

Hermionen oli lopulta onnistunut päästä jaloilleen.

”Minä lähdin etsimään peikkoa, koska minä – minä luulin, että selviäisin siitä yksin – siis siksi kun minä olen luke-
nut niistä kaiken.”

Ron päästi sauvansa putoamaan. Valehteliko Hermione Granger opettajalle päin naamaa?

”Jos he eivät olisi löytäneet minua, minä olisin nyt vainaa. Harry tunki taikasauvansa peikon sieraimen ja Ron pamautti siltä tajun kankaalle sen omalla nuijalla. Heillä ei ollut aikaa lähteä hakemaan apujoukkoja. Peikko aikoi juuri tehdä minusta selvää kun he tulivat paikalle.”

Harry ja Ron yrittivät näyttää siltä kuin eivät olisi kuulleet vasta seipitettyä tarinaa.

”Jaaha – siinä tapauksessa...” professori McGarmiwa tuumi silmätessään heitä kaikkia kolmea, ”Hermione, hupakko, miten sinä saatoit kuvitella, että peittoaisit yksin vuorenpeikon?”

Hermione riiputti päätään. Harry ei saanut sanaa suustaan. Hermionen ei olisi ikinä uskonut rikkovan sääntöjä, mutta siinä hän nyt väitti rikkoneensa niitä, koska arveli siten auttavansa Harryn ja Ronin pulasta. Yhtä hyvin olisi Kalkaros voinut ruveta jakelemaan makeisia.

”Rohkelikko menettää tämän vuoksi viisi pistettä, Hermione”, professori McGarmiwa sanoi. ”Minä olen hyvin pettynyt sinuun. Jos olet kunnossa, sinun on nyt paras lähteä oitis Rohkelikkotorniin. Oppilaat syövät juhla-ateriaansa loppuun omista tuvissaan.”

Hermione lähti.

Professori McGarmiwa kääntyi Harryyn ja Roniin päin.

”Minä olen edelleen sitä mieltä, että teitä potkaisi onni, mutta moni ensiluokkalainen ei olisi pärjännyt täysikasvuiselle vuorenpeikolle. Te ansaitsitte kumpikin viisi pistettä Rohkelikkolle. Rehtori Dumbledore saa tästä tiedon. Voitte mennä.”

Ron ja Harry kiiruhtivat ovesta ulos eivätkä puhuneet mitään ennen kuin olivat kivunneet kaksi kerrosta ylemmäs. Tuntui helpottavalta olla poissa peikon löyhkän ulottuvilta, kaikesta muusta nyt puhumattakaan.

”Meidän olisi kuulunut saada enemmän kuin kymmenen pistettä”, Ron marmatti.

”Tarkoitat kai viisi, kun ensin vähennetään Hermionen pinnat.”

”Hän toimi hienosti, kun auttoi meidät sillä tavalla pulasta”, Ron myönsi. ”Täytyy muistaa, että me sentään pelastettiin hänet.”

”Häntä ei ehkä olisi tarvinnut pelastaa, jos sitä otusta ei olisi lukittu hänen seurakseen”, Harry muistutti.

He olivat tulleet lihavan leidin muotokuvan eteen.

”Siankärsä”, he sanoivat ja astuivat sisään.

Oleskeluhuone oli täynnä väkeä ja melua. Kaikki söivät ruokaa joka oli lähetetty ylös. Hermione kuitenkin seiso yksin oven vieressä odottamassa Ronia ja Harrya. Syntyi hyvin kiusaantunut hiljaisuus. Sitten Hermione, Ron ja Harry sanoivat yhteen ääneen ”kiitos” kohottamatta katsetaan toisiinsa ja riensivät hakemaan lautasia.

Mutta siitä hetkestä alkaen Hermione Granger oli heidän ystävänsä. On joitain asioita, joita ei voi kokea yhdessä ilman että rupeaa pitämään toisistaan, ja mahtavan vuorenpaikon kumauttaminen tajuttomaksi kuuluu niihin.

HUISPAUS

Marraskuun koittaessa sää muuttui kylmäksi. Koulua ympäröivät vuoret olivat jäisen harmaita ja järvi näytti hyytävän teräksiseltä. Aamulla maa oli kuuran peitossa. Jos katsoi yläkerran ikkunoista, näki Hagridin huispauskentällä sulattamassa luudanvarsia jäästä pynttäytyneenä myyrännahkaiseen päällystakkiin, kaniininkarvaisiin hansikkaisiin ja valtaviin majavannahkasaappaisiin.

Huispauskausi oli alkanut. Lauantaina Harry pelaisi ensimmäisen ottelunsa monen viikon harjoittelun jälkeen: Rohkelikko vastaan Luihuinen. Jos Rohkelikko voittaisi, se nousisi toiselle sijalle tupien mestaruussarjassa.

Hyvin harva oli nähnyt Harryn pelaavan, koska Wood oli päättänyt että Harry oli joukkueen salainen ase ja hänet pidettäisiin, niin, salaisena. Mutta tieto siitä, että hän pelasi etsijän paikkaa, oli jotenkin päässyt vuotamaan eikä Harry tiennyt kummat olivat kamalampia – ne jotka uskoivat, että hän pelaisi loistavasti, vai ne jotka lupasivat juosta hänen allaan ja pitää mattoa valmiina.

Onneksi Hermione oli nyt hänen ystävänsä. Hän ei käsittänyt, miten hän olisi voinut selviytyä läksyistä ilman Hermionea. Niin usein Wood käski heidät viime hetken huispausharjoituksiin. Hermione oli myös lainannut Har-

rylle kirjan *Huispaus kautta aikojen*, mikä osoittautui hyvinkin kiintoisaksi lukukokemuksesksi.

Harry oppi, että huispauksessa saattoi tehdä seitsemäsataa erilaista virhettä ja että ne oli kaikki tehty eräässä maailmanmestaruussarjan ottelussa vuonna 1473; että etsijät olivat yleensä joukkueen pienikokoisimmat ja nopeimmat pelaajat ja vakavimmat huispaustapaturmat sattuivat heille; että kuolema oli kyllä harvinainen sattuma huispausottelussa, mutta erotuomarien tiedettiin kadonneen ja ilmaantuneen kuukausien kuluttua Saharan autiomaahan.

Hermione suhtautui sääntöjen rikkomiseen rennommin sen jälkeen kun Harry ja Ron olivat pelastaneet hänet vuorenpikon kourista, ja muutos oli tehnyt hänestä mukavamman kaverin. Päivää ennen Harryn ensimmäistä huispausottelua Hermione, Ron ja Harry olivat välitunnilla kolmistaan hyytävän kylmällä pihamaalla ja Hermione tekaisi silloin heille kirkkaansinisen nuotion, jota saattoi kanniskella hillopurnukassa. He seisivat selin nuotioon ja lämmittelivät sen hehkussa, kun Kalkaros käveli pihan poikki. Harry pani heti merkille, että Kalkaros ontui. Harry, Ron ja Hermione siirtyivät lähemmäs toisiaan estääkseen nuotiota näkymästä, sillä he olettivat ettei sitä olisi saanut sytyttää. Valitettavasti vain jokin heidän syyllisissä kasvoissaan kiinnitti Kalkaroksen huomion. Hän ontui lähemmäs. Hän ei ollut nähnyt nuotiota, mutta etsi selvästi syytä, jotta voisi silti antaa heidän kuulla kunniansa.

”Mitä sinulla siinä on, Potter?”

Se oli *Huispaus kautta aikojen*. Harry näytti sen.

”Kirjaston kirjoja ei saa tuoda koulun ulkopuolelle”, Kalkaros sanoi. ”Anna se minulle. Viisi pistettä pois Rohkelikolta.”

"Hän keksi säännön omasta päästään", Harry mutisi kiukkuisena kun Kalkaros oli ontunut tiehensä. "Mikäköhän hänen jalkaansa vaivaa?"

"En tiedä, mutta toivottavasti sitä jomottaa", Ron sanoi kitkerästi.

Rohkelikkojen oleskeluhuone oli sinä iltana hyvin meluisa. Harry, Ron ja Hermione istuivat yhdessä ikkunan vieressä. Hermione tarkasti Harryn ja Ronin loitsuläksyjä. Hän ei antanut heidän koskaan kopioida vastauksia ("Miten te silloin oppisitte?"), mutta kun he pyysivät häntä käymään tehtävät läpi, he saivat lopulta kumminkin oikeat vastaukset.

Harry oli levoton. Hän olisi halunnut *Huispaus kautta aikojen* – kirjan takaisin johtaakseen ajatuksensa pois seuraavan päivän hermoilusta. Miksi hänen pitäisi Kalkarosta pelätä? Hän nousi ylös ja sanoi Ronille ja Hermionelle, että menisi kysymään Kalkarokselta antaisiko tämä kirjan jo takaisin.

"Minä en menisi", he sanoivat yhteen ääneen, mutta Harry oli saanut päähänsä, ettei Kalkaros kieltäytyisi antamasta kirjaa toisten opettajien kuullen.

Hän meni opettajainhuoneen ovelle ja koputti siihen. Vastausta ei kuulunut. Hän koputti uudestaan. Hiljaisuus.

Jospa Kalkaros oli jättänyt kirjan sinne? Kannatti vilkais-ta. Harry työnsi oven rakoselleen ja kurkisti sisään – ja näki jotain kammottavaa.

Kalkaros ja Voro olivat huoneessa kahden. Kalkaros kannatteli kaapuaan polviensa yläpuolella. Hänen toinen jalkansa oli verinen ja ruhjoutunut. Voro ojenteli Kalkarokselle sidetarpeita.

"Kirottu otus", Kalkaros sanoi. "Miten kolmea päätä muka voisi vahtia yhtä aikaa?"

Harry yritti sulkea oven ihan hiljaa, mutta –

”POTTER!”

Kalkaroksen kasvot olivat raivosta vääntyneet, kun hän päästi kaapunsa helman alas jalkansa peitoksi. Harry nielaisi tyhjää.

”Minä vain mietin, että voisinko saada kirjani takaisin.”

”ULOS TÄÄLTÄ! ULOS!”

Harry lähti ennen kuin Kalkaros ehti ottaa Rohkelikolta taas pisteitä pois. Hän pinkoi takaisin yläkertaan.

”Saitko sinä sen?” Ron kysyi, kun Harry tuli taas heidän luokseen. ”Mikä hätänä?”

Harry kertoi hiljaa kuiskaten, mitä oli nähnyt.

”Tiedättekö te, mitä se merkitsee?” hän sanoi lopuksi hengästyneenä. ”Hän yritti mennä kolmipäisen hurtan ohi kurpitsailtana! Sinne hän oli menossa, kun me näimme hänet – hän tavoittelee sitä, mitä se vartio! Ja lyön luudanvarteni vetoa, että juuri hän päästi sen peikonkin sisään, jotta syntyisi hässäkkä!”

Hermionen silmät olivat selällään.

”Ei – sitä hän ei tekisi”, hän sanoi. ”Tiedän kyllä, ettei hän ole kovin kiva, mutta ei hän yrittäisi varastaa jotain mitä Dumbledore pitää tallessa.”

”Ei voi olla totta, Hermione, sinun mielestäsi kaikki opettajat ovat jotain pyhimyksiä tai vastaavia”, Ron tiuskaisi. ”Minä kannatan Harrya. Kalkarokselta voi odottaa mitä vain. Mutta mitä hän tavoittelee? Mitä se koira vartio?”

Harry meni vuoteeseen sama kysymys päässään pöristen. Neville kuorsasi äänekkäästi, mutta Harry ei saanut unta. Hän yritti tyhjentää päänsä – hän tarvitsi unta, hänen oli pakko nukkua, hänen ensimmäinen huiSPAUSOTTELUNSA al-

kaisi muutaman tunnin kuluttua – mutta ilme Kalkaroksen kasvoilla, kun Harry oli nähnyt hänen jalkansa, ei unohtunut helposti.

Seuraava aamu valkeni hyvin kirkkaana ja kylmänä. Suuri sali oli täynnä herkullista paistetun makkaran tuoksua ja iloista rupattelun sorinaa kun kaikki odottivat hyvää huiuspausottelua.

”Sinun on pakko syödä jotain.”

”Minun ei tee mieli.”

”Hiukan paahtoleipää edes”, Hermione maanitteli.

”Minulla ei ole nälkä.”

Harryn olo oli hirveä. Tunnin kuluttua hän astelisi kentälle.

”Harry, sinun täytyy olla voimissasi”, Seamus Finnigan sanoi. ”Etsijöitähän vastapuoli yrittää eniten häiritä.”

”Kiitti, Seamus”, Harry sanoi ja katseli kun Seamus ruutisti ketsuppia makkaroilleen.

Kun kello tuli yksitoista, koko koulu näytti olevan huiuspaukentän katsomossa. Monella oli kiikari. Penkit olivat kyllä korkealla, mutta tapahtumia oli silti joskus vaikea seurata.

Ron ja Hermione istuivat ylimmälle riville Nevillen, Seamusin ja West Hamin jalkapallojoukkuetta kannattava Deanin viereen. He olivat yllättäneet Harryn ja maalanee yhden Kutkan järsimän lakanan isoksi lipuksi. Siinä luk *Potter presidentiksi*, ja Dean, joka oli hyvä piirtämään, oli maalannut tekstin alle ison Rohkelikkoleijonan. Sitten Hermione oli lausunut pienen juonikkaan loitsun, ja nyt maali välkyi monin värein.

Samaan aikaan Harry ja muu joukkue vaihtoivat pukuhuoneessa ylleen punaisia huispauskaapuja (luihuiset pelasivat vihreissä).

Wood karautti kurkkuaan, jotta muut vaikenisivat.

"Okei, miehet", hän sanoi.

"Ja naiset", sanoi jahtaaja Angelina Johnson.

"Ja naiset", Wood myönsi. "Tämä on tärkeä."

"Iso ottelu", Fred Weasley sanoi.

"Jota me kaikki olemme odottaneet", George sanoi.

"Me osataan Oliverin puhe ulkoa", Fred sanoi Harrylle, "me oltiin joukkueessa viime vuonnakin."

"Suu kiinni, kaksoset", Wood sanoi. "Joukkue on rohkeikkojen pitkään aikaan paras. Voittoa on meidän. Minä tiedän sen."

Hän mulkoi heitä kaikkia aivan kuin sanoen: "Tai muuten."

"Selvä. Se on menoa. Onnea matkaan, koko konkaronkka."

Harry lähti Fredin ja Georgen perässä pukuhuoneesta ja käveli kentälle kovaäänisten hurraahuutojen saattelemana toivoen etteivät polvet pettäisi.

Matami Huiski toimi erotuomarina. Hän odotti joukkueita keskellä kenttää luuta kädessään.

"No niin, minä tahdon kivan, reilun pelin, muistakaa se", hän sanoi, kun kaikki pelaajat olivat kokoontuneet hänen ympärilleen. Harry pani merkille, että hän näytti puhuvan eritoten luihuisten kapteenille, kuudesluokkalaiselle Marcus Flintille. Harry ajatteli, että Flint näytti siltä kuin hänessä olisi peikonverta. Hän näki silmäkulmastaan ylhäällä lepattavan lakanan, joka välkytti *Potter presidentiksi* -lausetta

väkijoukon yllä. Hänen sydämensä sykähti. Hän tunsu ole-
vansa urheampi.

”Nouskaa luudillenne, olkaa hyvät.”

Harry kapusi Nimbus kahdelle tuhannelle.

Matami Huisu puhalsi raikuvasti hopeiseen pilliinsä.

Viisitoista luutaa nousi ylös, yhä ylempäs ilmaan. Peli
oli alkanut.

”Ja kaadon ottaa välittömästi Rohkelikon Angelina
Johnson – tuo tyttö on todella erinomainen jahtaaja, ja var-
sin viehättävä myös –”

”JORDAN!”

”Anteeksi, professori.”

Weasleyn kaksosten ystävä Lee Jordan selosti ottelua tiu-
kasti professori McGarmiwan valvonnassa.

”Ja hän laukoo täysillä, siisti syöttö Alicia Spinnetille,
joka on Oliver Woodin loistolöytö, oli viime vuonna vain
varalla – takaisin Johnsonille ja – ei, kaato on Luihuisella,
luihuisten kapteeni Marcus Flint ottaa kaadon ja kuljettaa –
Flint lentää kuin kotka yläilmoissa – hän tekee maa- ei,
Rohkelikon pitäjä Wood estää erinomaisella kiepauksella, ja
kaato on taas Rohkelikolla – siinä menee Rohkelikon jah-
taaja Katie Bell, hieno syöksy Flintin vieritse, ylös kentälle ja
– AUTS – se sattui takuulla, ryhmy iski takaraivoon – kaato
Luihuisella – Adrian Pucey kiittää kohti maalialkoja, mutta
hänen tiensä tukkii toinen ryhmy – jonka nakkasi Fred tai
George Weasley, en erota kumpi – hienoa lyöntipeliä Roh-
kelikolta kumminkin, ja Johnson on saanut kaadon taas hal-
tuunsa, hänen edessään on tyhjä kenttä ja hän menee – hän
todella lentää – väistää kovavauhtisen ryhmyn – maalialot
ovat edessä – anna mennä, Angelina – pitäjä Bletchley syök-

syy – osuu ohii – ROHKELIKOLLE MAALI!”

Rohkelikkojen hurraahuudot täyttivät koleaan ilman ja luhuiset ulvahtelivat ja voihkivat.

”Pois tieltä, tehkää tilaa.”

”Hagrid!”

Ron ja Hermione painautuivat lähemmäs toisiaan, jotta Hagrid mahtui istumaan heidän viereensä.

”Kattelin mökistäni”, Hagrid sanoi ja taputti isoa kiikaria, joka riippui hänen kaulallaan, ”muttei se tunnu samalta kuin täällä väen seassa. Ei ole sieppiä vielä näkynyt?”

”Ei”, Ron sanoi. ”Harrylla ei ole vielä ollut paljonkaan tekemistä.”

”Pysyny poissa pahoista paikoista kummiskin, onhan sekin jotain”, Hagrid sanoi, nosti kiikarin silmilleen ja tiiraili taivasiin siihen pieneen pilkkuun, joka oli Harry.

Korkealla heidän yläpuolellaan Harry liiti pelin yllä ja tarkkaili silmät sirrillään vähäistäkin siepin välkähdystä. Se kuului Woodin pelisuunnitelmaan.

”Pysy poissa tieltä kunnes näet siepin”, Wood oli sanonut. ”Emme tahdo, että kukaan käy sinun kimppuusi ennen kuin on pakko.”

Kun Angelina oli tehnyt maalin, Harry oli tuuletellut tunteitaan kiepahtamalla pari surmansilmukkaa. Nyt hän tähyili taas sieppiä. Kerran hän näki väläyksen kultaa, mutta se olikin vain heijastus jommankumman Weasleyyn rannekellostasta, ja kerran yksi ryhmä päätti tulla pommittamaan häntä, lähinnä se toi mieleen tykinkuulan, mutta Harry väisti ja Fred Weasley kiisi sen perään.

”Kaikki hyvin, Harry?” hän ehti huutaa lyödessään ryhmän raivokkaasti päin Marcus Flintia.

”Luihuinen painostaa”, Lee Jordan selosti, ”jahtaaja Pucey väistää kahta ryhmyä, kahta Weasleytä ja jahtaaja Belliä ja kiihdyttää kohti – hetkinen – oliko tuo sieppi?”

Katsomo kohahti ja Adrian Pucey pudotti kaadon innostuessaan kurkkaamaan olkansa yli kultaista väläystä, joka oli livahtanut hänen vasemman korvansa ohi.

Harry näki sen. Hänen sisuksissaan kuohahti ja hän sukelsi kultaisen häivähdyksen perään. Luihuisten etsijä Terence Higgs oli myös nähnyt sen. He kiisivät rinnatusten kohti sieppiä – kaikki jahtaajat näyttivät unohtaneen omat tehtävänsä ja roikkuvan ilmassa vain katsojina.

Harry oli nopeampi kuin Higgs – hän näki pienen pyöreän pallon ampaisevan siivet läpsyen edessään – hän kiri lisää vauhtia –

PAM! Raivonkarjahdus kajahti alhaalla rohkelikkojen tukijoukoissa – Marcus Flint oli asettunut tahallaan poikkiteloin Harryn eteen ja Harryn luuta kimposi kurssista. Harry piti lujasti kiinni varjellen henkikultaansa.

”Virhe!” rohkelikot huusivat.

Matami Huiski puhutteli Flintiä ankarasti ja määräsi Rohkeliolle vapaaheiton maalialkujen kohdalta. Mutta kaiken tohinan keskellä kultasieppi oli kadonnut taas näkyvistä.

Alhaalla katsomossa Dean Thomas huusi: ”Aja se kentältä, dumari! Punainen kortti!”

”Tämä ei ole jalkapalloa, Dean”, Ron muistui pojalle. ”Huispauksessa ei ajeta ketään kentältä – ja mikä se punainen kortti on?”

Mutta Hagrid oli Deanin puolella.

”Sääntöjä tarttis muuttaa, Flint olis voinu kolauttaa

Harrysta ilmat pihalle.”

Lee Jordanin oli vaikea pysyä puolueettomana.

”Siispä – tuon ilmiselvän ja vastenmielisen petkutuksen jälkeen –”

”Jordan!” professori McGarmiwa varoitti.

”Tai siis että tuon avoimen ja inhottavan virheen jälkeen –”

”Jordan, pidä varasi –”

”Hyvä on, hyvä on. Flint oli tappaa Rohkelikon etsijän, niin kuin kuka tahansa olisi voinut tehdä, joten rangaistusheitto Rohkelikolle, heittäjäksi Spinnet, joka nakkaa vaivattomasti vanteeseen, ja peli jatkuu, Rohkelikko painostaa edelleen.”

Se tapahtui, kun Harry väisti taas ryhmyä joka humautti kieppuen vaarallisen läheltä hänen päätänsä. Hänen luutansa horjahti äkkiarvaamatta ja pelottavasti. Hetken hän jo luuli putoavansa. Hän puristi luuta tiukasti kaksin käsin ja polvin. Hän ei ollut koskaan kokenut mitään sen tapaistakaan.

Se tapahtui uudestaan. Tuntui kuin luuta olisi yrittänyt heittää hänet selästään. Mutta eihän Nimbus kaksituhatta voi noin vain yhtäkkiä päättää heittää ketään selästään. Harry yritti kääntyä takaisin kohti Rohkelikon maalialkoja. Hän ajatteli hämärästi, että kehottaisi Woodia pyytämään aikalisää – mutta silloin hän tajusi, ettei hän hallinnut luutaansa enää lainkaan. Hän ei saanut sitä kääntymään. Se ei totellut hänen ohjaustaan. Se puikkelehti ilmassa ja viuhahdelti ties mihin suuntaan niin että Harry oli pudota.

Lee jatkoi selostusta.

”Luihuinen painostaa – kaato on Flintillä – syöttö Spinnetille – syöttö Bellille – hän saa rajusti ryhmystä kasvoihin,

toivottavasti häneltä meni nenä poikki – pelleilen vain, professori – Luihuisen maali – voi ei...”

Luihaiset hurrasivat. Kukaan ei näyttänyt huomanneen, että Harryn luuta käyttäytyi kummallisesti. Se vei Harrya hitaasti yhä ylemmäs, pois pelialueelta, nykien ja riuhtoen mennessään.

”Nyt en käsitä, mitä Harry oikeen meinaa”, Hagrid mumiisi. Hän katsoi kiikarilla. ”Jos en tietäis, ettei niin voi käydä, sanoisin että se on menettänyt luudan hallinnan... mutta eihän se voi olla...”

Yhtäkkiä ihmiset kautta katsomon alkoivat osoitella Harrya. Hänen luutansa oli ruvennut kieppumaan ympäri ja ympäri, ja Harry jaksoi vain hädin tuskin pitää kiinni. Koko yleisö haukkoi henkeä. Harryn luuta oli riuhtaissut rajusti ja Harry oli keikahtanut sen päältä. Nyt hän roikkui luudanvarresta, piti kiinni vain yhdellä kädellä.

”Tapahtuiko siinä jotain silloin kun Flint esti hänen etenemisensä?” Seamus kuiskasi.

”Mahdotonta”, Hagrid sanoi vapisevalla äänellä. ”Luudanvartta ei voi sotkea mikään muu kun vahva pimeän taikuu – ei mikään nuori jolppi voi tehdä tommosta Nimbus kakstonniselle.”

Sen kuultuaan Hermione sieppasi Hagridin kiikarin, mutta ei katsonutkaan Harrya, vaan alkoi vimmaisesti tarkkailla väkijoukkoa.

”Mitä sinä teet?” Ron vaikeroi kasvot harmaina.

”Minä tiesin”, Hermione henkäisi. ”Kalkaros – katso.”

Ron nappasi kiikarin. Kalkaros istui keskellä heitä vastapäätä olevaa katsomoa. Hän oli naulinnut katseensa Harryyn ja mutisi koko ajan jotain matalalla äänellä.

”Hän tekee jotain – lähettää huonoa onnea luudalle”, Hermione sanoi.

”Mitä meidän pitäisi tehdä?”

”Minä hoidan tämän.”

Ron ei ehtinyt edes avata suutaan ennen kuin Hermione oli jo kadonnut. Ron käänsi kiikarin takaisin Harryyn. Harryn luuta tärisi niin rajusti, että Harryn oli miltei mahdoton pysyä siinä enää kovin kauan. Koko katsomo oli noussut seisomaan, katsomaan, kauhuissaan, ja Weasleyt lensivät ylös ja yrittivät vetää Harryn turvaan jommankumman luudalle, mutta siitä ei tullut mitään – joka kerta kun he pääsivät Harryn lähelle, luuta ampaisi yhä ylemmäs. He pudottautuivat alemmas ja kiertelivät Harryn alapuolella, ilmeisesti toivoen saavansa hänet kiinni, jos hän putoaisi. Marcus Flint sieppasi kaadon ja teki viisi maalia kenenkään huomaamatta.

”Vauhtia, Hermione”, Ron mutisi epätoivoissaan.

Hermione oli kamppaillut tiensä katsomoon, missä Kalkaros oli noussut seisomaan, ja juoksi nyt hänen takanaan olevaa penkkiriviä. Hän ei pysähtynyt edes pyytämään anteeksi, vaikka tyrkkäsi professori Oraven päistikkaa alemman katsojarivin niskaan. Kun hän ehti Kalkaroksen kohdalle, hän kyyristyi, kaivoi taikasauvansa esiin ja kuiskasi muutaman hyvin valitun sanan. Hänen sauvansa kärjestä leimahti kirkaansinisiä liekkejä, jotka tarttuivat Kalkaroksen kaavun helmaan.

Kalkarokselta meni kolmisenkymmentä sekuntia tajuta, että hän oli tulella. Äkkivinkaisu kertoi Hermionelle, että hänen tehtävänsä oli suoritettu. Hän kahmaisi tulen professorin helmoista pieneen purkkiin, joka hänellä oli taskussaan, ja kompuroi takaisin samaa riviä pitkin kuin oli tullut – Kalkaros ei saisi milloinkaan tietää, mitä oli tapahtunut.

Se riitti. Ylhäällä ilmassa Harry pystyi yhtäkkiä taas kömpimään takaisin luutansa päälle.

"Neville, voit katsoa!" Ron sanoi. Neville oli nyhkyttänyt viimeiset viisi minuuttia Hagridin takkiin.

Harry kiisi alas kohti maata ja väkijoukko näki, että hän pamautti käden suulleen aivan kuin oksentaisi kohta. Hän laskeutui kentälle nelinkontin – yskäisi – ja sylki käteensä jotain kultaista.

"Minulla on sieppi!" hän huusi heiluttaen palloa päänsä päällä, ja peli päättyi täyteen hullunmyllyyn.

"Hän ei siepannut sitä, hän melkein nieli sen", Flint ulvoi vielä kaksikymmentä minuuttia myöhemmin, mutta sillä ei ollut merkitystä – Harry ei ollut rikkonut sääntöjä ja Lee Jordan huuteli yhä iloisesti tuloksia – Rohkelikko oli voittanut sadallaseitsemälläkymmenellä pisteellä Luihuisen kuuttakymmentä vastaan. Harry ei kuitenkaan kuullut mitään. Hän oli Ronin ja Hermionen kanssa Hagridin mökissä ja Hagrid keitti heille vahvaa teetä.

"Se oli Kalkaros", Ron selitti, "Hermione ja minä nähtiin. Hän kirosi sinun luudanvartesi, mutisi itseksensä, ei irrottanut katsettaan sinusta."

"Pötyä", sanoi Hagrid, joka ei ollut kuullut sanaakaan heidän keskusteluistaan katsomossa. "Miksi Kalkaros semmosta tekisi?"

Harry, Ron ja Hermione katsahivat toisiinsa miettien, mitä Hagridille kannattaisi kertoa. Harry päätti kertoa totuuden.

"Minä sain hänestä selville yhden jutun", hän sanoi Hagridille. "Hän yritti päästä sen kolmipäisen hurtan ohi kurpitsailtana. Se puri häntä. Luultavasti hän yritti varastaa sen, mitä se hurttu vartioi."

Hagrid pudotti teepannun.

"Mistä te Pörröstä tiedätte?" hän sanoi.

"Pörröstä?"

"Niin – se on mun – ostin sen yhdeltä kreikkalaiselta hepulta, jonka tapasin viime vuonna pubissa – lainasin sitä Dumbledorelle vahtimaan –"

"Mitä?" Harry kysyi kiihkeästi.

"Ei, älkää kysykö enempää", Hagrid sanoi äreästi. "Se on huippusalainen juttu."

"Mutta Kalkaros yrittää varastaa sen."

"Pötyä", Hagrid sanoi uudestaan. "Kalkaros on Tylypahkan opettaja eikä tee mitään sen tapastakaan."

"No, miksi hän sitten äsken yritti tappaa Harryn?" Hermione huudahti.

Iltapäivän tapahtumat olivat totisesti muuttaneet hänen käsityksensä Kalkaroksesta.

"Minä tunnistan huonon onnen lähetyksen, kun näen sellaisen, Hagrid, minä olen lukenut siitä kaiken! Siinä täytyy säilyttää katsekontakti, eikä Kalkaros räpäyttänytkään silmiään, minä näin sen!"

"Usko pois, että väärässä olet!" Hagrid kiivastui. "Minä en tiedä, miksi Harryn luuta sillä viisiin temppuili, mutta Kalkaros ei varmalla yritä tappaa oppilasta! Kuulkaapa nyt – te sähköätte semmosten juttujen kanssa, jotka ei kuulu teille. Se on vaarallista. Unohtakaa se koira ja unohtakaa mitä se vahtii, se on Dumbledoren ja Nicolas Flamelin välinen asia –"

"Ahaa!" Harry sanoi. "Tähän siis liittyy joku, jonka nimi on Nicolas Flamel, vai?"

Hagrid näytti suuttuneen itselleen.

ISEEVIOT-PEILI

Joulu lähestyi. Eräänä aamuna joulukuun puolimaissa Tylypahka heräsi paksun lumikinoksen alla. Järvi jäätyn umpeen ja Weasleyn kaksosia rangaistiin, kun he olivat lumonneet muutaman lumipallon seuraamaan Oravea ja kimmahtelemaan hänen turbaanistaan. Ne harvat pöllöt, joiden onnistui kamppailla lumimyrskyn läpi postia tuomaan, sairastuivat ja jäivät Hagridin hoiviin lepäämään ennen kuin jaksuivat taas nousta lentoon.

Kaikki odottivat malttamattomina lomaa. Rohkelikkosten oleskeluhuoneessa ja suuressa salissa roihusivat takkatulet, mutta vetoiset käytävät olivat jäätävän kylmiä ja kolea tuuli rämisti luokkahuoneiden ikkunoita. Pahimmat kaikista olivat professori Kalkaroksen tunnit alhaalla tyrmissä, missä hengitys kohosi huuruna ilmaan ja kaikki pysyttelivät niin lähellä kuumia kattiloitaan kuin suinkin pystyivät.

”Olen kauhean pahoillani”, Draco Malfoy sanoi kerran taikajuomatunnilla. ”kaikkien niiden puolesta, jotka joutuvat jäämään Tylypahkaan jouluksi koska heitä ei huoliteta kotiin.”

Puhuessaan hän vilkuili Harryn suuntaan. Crabbe ja Goyle hörähtelivät. Harry mittasi jauhettua leijonakalan selkäruotoa eikä ollut kuulevinaan. Malfoy oli ollut tavallistaikin epämiellyttävämpi sen huiSPAUSOTTELUN jälkeEN. Häntä

kismitti että luhuiset olivat hävinneet ja hän yritti kerätä nauruja kertoilemalla, että isosuinen lehtisammakko tulisi Harryn tilalle seuraavaksi etsijäksi. Lopulta hän huomasi, ettei se huvittanut ketään koska kaikkien mielestä Harry oli pysynyt ihailtavan taitavasti pillastuneella luudanvarrellaan. Lopulta kateellinen ja kiukkuinen Malfoy lankesi kiusaamaan Harrya siitä, ettei tällä ollut kunnollista perhettä.

Harry ei tosiaankaan ollut menossa Likusteritielle jouluksi. Professori McGarmiwa oli tullut edellisellä viikolla tekemään luetteloa oppilaista, jotka jäisivät lomaksi kouluun, ja Harry oli ilmoittautunut empimättä. Hän ei sääli-tellyt itseään ollenkaan: joulusta tulisi mitä todennäköisimmin hänen elämänsä siihen mennessä paras. Ron ja hänen veljensä jäisivät hekin kolulle, koska heidän vanhempansa menisivät jouluksi Charlien luokse Romaniaan.

Kun oppilaat nousivat tyrmistä taikajuomatunnin päätyttyä, he näkivät ison kuusen tukkivan käytävän heidän edessään. Kova puuskutus ja kuusen alta esiin pistävät kaksi valtavaa jalkaa kielivät heille, että Hagrid oli sen takana.

”Moi, Hagrid, tarvitsetko apua?” Ron kysyi ja työnsi päänsä oksien väliin.

”Ääh, kyllä tää tästä, kiitos, Ron.”

”Viitsisittekö siirtyä pois tieltä?” kuului Malfoyn leuhka ääni heidän takaansa. ”Yritätkö ansaita taskurahoja, Weasley? Toivot kai itsekin pääseväsi riistanvartijaksi, kun lähdet Tylypahkasta – Hagridin hökkeli mahtaa näyttää palatsilta verrattuna siihen mihin teidän perheessä on totuttu.”

Ron syöksyi Malfoyn kimppuun juuri kun Kalkaros nousi portaita.

”WEASLEY!”

Ron päästi irti Malfoyn kaavusta.

"Poikaa ärsytettiin, professori Kalkaros", Hagrid sanoi ja työnsi valtavan karvaisen päänsä esiin kuusen takaa. "Malfoy pilkkasi pojan perhettä."

"Oli miten oli, tappelu on vastoin Tylypahkan sääntöjä, Hagrid", Kalkaros sanoi maireasti. "Viisi pistettä pois Rohkelikolta, Weasley, ja saat olla kiitollinen etten ota enempää. Liikkukaahan siitä koko joukko."

Malfoy, Crabbe ja Goyle puskiivat töykeästi kuusen ohi, varistaen sen neulasia ja virnuillen omahyväisesti.

"Vielä minä näytän", Ron sanoi hampaat kirskuen Malfoyn selän takana, "joskus minä vielä näytän –"

"Inhottavia kumpikin", Harry sanoi, "Malfoy ja Kalkaros."

"Alkääpä nyt, pää pystyyn, nyt on melkeen joulukuukuu", Hagrid sanoi. "Tiedättekö mitä, tulkaa mun kanssa suureen saliin, on meinaan mahtava näky."

Niin he menivät Hagridin ja kuusen perässä suureen saliin, missä professori McGarmiwa ja professori Lipetit ripustelivat joulukoristeita.

"Ah, Hagrid, viimeinen kuusi – panisitko sen tuonne kauimpaan nurkkaan?"

Salissa oli upeaa. Seinillä riippui piikkipaatsama- ja mistelikäynnöksiä ja pitkin salia oli kaiken kaikkiaan kaksitoista korkeaa joulukuusta, joissa osassa säkenöi pikkuruusia jääpuikkoja, toisissa kimmelsi satoja kynttilöitä.

"Montako päivää teillä on vielä ennen ku loma alkaa?" Hagrid kysyi.

"Yksi vain", Hermione sanoi. "Ja siitä tulikin mieleeni – Harry, Ron, meillä on puoli tuntia aikaa ennen lounasta,

meidän täytyy mennä kirjastoon.”

”Ai niin, ihan totta”, Ron sanoi ja repäisi katseensa professori Lipetitistä, joka ohjaili taikasauvastaan pulppuavia kultaisia kuplia uuden kuusen oksille.

”Kirjastoon?” Hagrid sanoi lähtiessään heidän perässään salista. ”Justiinsa ennen lomaa? Ette sunkaan te vaan niuhota?”

”Voi, eihän me tehdä koulutöitä”, Harry sanoi iloisesti. ”Siitä saakka kun sinä mainitsit Nicolas Flamelin me ollaan yritetty selvittää kuka se on.”

”Mitä kummaa?” Hagrid näytti järkyttyneeltä. ”Kuulkaa nyt – enkös minä sanonu – jättäkää sikseen. Ei se teille kuulu, mitä se hurтта vahtii.”

”Me vain tahdotaan selvittää, kuka on Nicolas Flamel, siinä kaikki”, Hermione sanoi.

”Paitsi jos sinä kerrot sen meille ja säästät meidät vaivalta?” Harry lisäsi. ”Me ollaan tutkittu takuulla jo monta sataa kirjaa, eikä hänen nimeään löydy mistään – anna vaikka vihje – minä tiedän, että olen lukenut hänen nimensä jostain.”

”Minä en sano mitään”, Hagrid totesi tyylysti.

”Sitten meidän täytyy selvittää se itse”, Ron sanoi, ja he jättivät nyreän näköisen Hagridin ja riensivät kirjastoon.

He olivat tosiaan etsineet Flamelin nimeä kirjoista siitä asti kun Hagrid oli sen möläyttänyt, sillä miten he muuten olisivat saaneet selville mitä Kalkaros yritti varastaa? Ongelma oli siinä, että oli kamalan vaikea tietää mistä etsisi, kun ei tiennyt millä teolla Flamel oli saanut nimensä kirjaan. Häntä ei ollut *1900-luvun suurissa velhoissa* eikä *Aikamme merkittävisissä taikojissa*, hänen nimensä puuttui *Nykyajan tärkeimmistä taika-keksinnöistä* ja *Velhouden viimeaikaisesta kehityksestä*. Lisää harmia

tuotti tietysti myös kirjaston laajuus: kymmeniä tuhansia kirjoja, tuhansia hyllyjä, satoja kapeita käytäviä.

Hermione kaivoi esiin luettelon aihepiireistä ja kirjoista, joista oli päättänyt katsoa, kun taas Ron harppoi yhden hyllyrivin päähän ja alkoi nykiä kirjoja hyllystä sattumanvaraisesti. Harry meni salaisten kirjojen osastolle. Häntä oli mietityttänyt jo jonkin aikaa, mahtaisiko Flamelin nimi löytyä sieltä. Valitettavasti vain osaston kirjoihin ei saanut koskea ilman joltain opettajalta saatua lupalappua, ja Harry tiesi ettei hänelle myönnettäisi lappua. Ne kirjat käsittelivät voimakasta pimeää taikuutta, jota ei ollut milloinkaan opetettu Tylypahkassa, ja kirjoja lukivat vain vanhemmat oppilaat jotka olivat edistyneet jo pitkälle opinnoissaan suojautumisessa pimeyden voimilta.

"Mitä sinä haet, poika?"

"En mitään", Harry sanoi.

Kirjastonhoitaja matami Prilli heristi höyhenpölyhuis-kua Harryn suuntaan.

"Häivypä sitten täältä. Ala laputtaa – ulos!"

Toivoen, että olisi vikkelämmin keksinyt jonkin verukkeen, Harry poistui kirjastosta. Hän, Ron ja Hermione olivat yhdessä päättäneet, ettei heidän kannattanut kysyä matami Prilliltä mistä Flamel voisi löytyä. He uskoivat, että tämä osaisi kertoa sen, mutta he eivät voineet ottaa sitä riskiä että Kalkaros saisi tietää heidän puuhistaan.

Harry odotti käytävässä kirjaston edessä saadakseen kuulla, olivatko toiset löytäneet mitään, mutta suuria toiveita hän ei elätellyt. Hehän olivat sentään jo pari viikkoa etsineet, mutta koska heillä oli aikaa vain silloin tällöin oppituntien välissä, ei ollut ihme etteivät he olleet löytäneet mi-

tään. Oikeastaan heidän olisi pitänyt saada etsiä kaikessa rauhassa ja kauan ilman että matami Prilli hengitti niskaan.

Ron ja Hermione tulivat viiden minuutin päästä kirjastosta ja pudistelivat päätään. He lähtivät kolmisin lounaalle.

”Kai te jatkatte etsintöjä sillä välin kun minä olen pois-
sa?” Hermione sanoi. ”Ja lähetätte minulle pöllön, jos löy-
dätte jotain.”

”Ja sinä voisit kysäistä vanhemmiltasi, tietävätkö he kuka
Flamel on”, Ron sanoi. ”Heiltä voi kysyä turvallisesti.”

”Hyvinkin turvallisesti, sillä he ovat kumpikin hammas-
lääkäreitä”, Hermione sanoi.

Loman alkaessa Ronilla ja Harrylla oli niin hauskaa, etteivät he liiemmin muistelleet koko Flamelia. Heillä oli koko ma-
kuusali käytössään ja oleskeluhuonekin oli tavallista tyhjempi, joten he saattoivat vallata parhaat nojatuolit takan äärestä. He istuivat tuoleissa tuntikaupalla ja mutustivat kaikkea minkä varras vain lävisti – leipää, kakkua, vaahtokarkkeja – ja kehittivät juonia, joilla junailisivat Malfoylle potkut, mikä oli hauskaa, vaikkeivät he panisikaan suunnitelmiaan toimeen.

Ron ryhtyi myös opettamaan Harrylle velhošakkia. Se oli muuten samanlaista kuin jästisakki paitsi että siinä nappulat olivat eläviä ja sen takia peli tuntui siltä kuin olisi joh-
tanut joukkoja taisteluun. Ronin nappulat olivat hyvin vanhat ja kuluneet. Kuten kaikki muukin minkä hän omisti, ne olivat aikanaan kuuluneet jollekin hänen sukulaiselleen – tässä tapauksessa hänen isoisälleen. Nappuloiden vanhuus ei kuitenkaan haitannut tahtia. Ron tunsu nappulansa niin hyvin että sai ne helposti tottelemaan.

Harry pelasi Seamus Finniganilta lainaamallaan nappuloilla

eivätkä ne luottaneet häneen alkuunkaan. Hän ei ollut vielä kovin hyvä pelaaja ja nappulat huutelivat hänelle ristiriitaisia neuvojaan, ja se hämmensi häntä: ”Älä lähetä minua sinne, etkö näe vastapuolen ratsua? Lähetä tuo, siitä meillä on varaa luopua.”

Menessään jouluaattona nukkumaan Harry odotti seuraavaa päivää herkkujen ja hauskanpidon takia, mutta lahjoja hän ei osannut odottaa. Mutta kun hän aamulla heräsi, hän huomasi ensimmäiseksi pienen lahjakasan sänkynsä jalkopäässä.

”Hyvää joulua”, Ron sanoi unisesti, kun Harry kömpi sängystä ja veti aamutakin päälleen.

”Kiitos samoin”, Harry sanoi. ”Katso nyt tätä! Minä olen saanut lahjoja!”

”Mitä odotit, nauriitako?” Ron sanoi ja kääntyi katsomaan omaa kasaansa, joka oli paljon isompi kuin Harryn.

Harry otti päällimmäisen paketin. Se oli kääritty paksuun ruskeaan paperiin ja sen päälle oli kirjoitettu isoin kirjaimin: *Harrylle Hagridilta*. Paketissa oli karkeatekoinen puuhuilu. Hagrid oli ilmeisesti nikkaroinut sen itse. Harry puhalsi siihen – se kuulosti vähän pöllöltä.

Toinen paketti oli hyvin pieni ja siinä oli kirje.

Saimme kirjeesi ja liitämme oheen joululahjan. Terveisin Vernon-setä ja Petunia-täti. Lappuseen oli teipattu viidenkymmenen pennyn kolikko.

”Ystävällistä”, Harry sanoi.

Ronia kolikko kiehtoi kovasti.

”Outoa!” hän sanoi. ”Jännän muotoinen. Onko se raha?”

”Saat pitää sen”, Harry sanoi ja naurahti nähdessään miten mielissään Ron oli. ”Hagridilta ja tädiltäni ja sedältäni – keneltä nämä sitten ovat?”

”Minä taidan tietää, keneltä tuo on”, Ron sanoi ja pu-

nastui hivenen osoittaessaan hyvin kuhmuraista pakettia. "Minun äidiltäni. Minä kerroin hänelle, ettet sinä odota ol- lenkaan lahjoja ja – voi ei", Ron voihkaisi, "hän on tehnyt sinulle Weasley'n jumpperin."

Harry oli repinyt paketin auki ja löytänyt siitä paksun käsinkudotun smaragdinvihreän villapaidan ja ison rasian kotitekoista toffeeta.

"Hän tekee meille kaikille joka vuosi jumpperin", Ron sanoi avatessaan omaa pakettiaan, "ja minä saan aina kastan- janruskean."

"Sehän on kauniisti tehty", Harry sanoi ja maistoi tof- feeta, joka oli herkullista.

Hänen seuraavassakin paketissaan oli makeisia – iso rasia suklaasammakoita Hermionelta.

Jäljellä oli enää yksi paketti. Harry otti sen käteensä ja tunnusteli sitä. Se oli hyvin kevyt. Hän avasi sen.

Jotain nestemäistä ja hopeanharmaata luikersi lattialle ja jäi siihen valoa pilkahteleviksi laskoksiksi. Ron haukkoi henkeä.

"Minä olen kuullut noista", hän sanoi vaimealla äänellä ja pudotti kädestään rasiallisen joka maun rakeita, jonka hän oli saanut Hermionelta. "Jos tuo on se mikä luulen – se on erittäin harvinainen ja erittäin arvokas."

"Mikä se on?"

Harry poimi hopeaisena hohtelevan kankaan lattialta. Se tuntui kummalliselta, ikään kuin vettä olisi kudottu kankaaksi.

"Se on näkymättömyysviitta", Ron sanoi ja hänen kas- vonsa loistivat pelkoa ja kunnioitusta. "Varmasti se on se – kokeile sitä."

Harry heitti viitan harteilleen ja Ron parkaisi.

"On se! Katso alas!"

Harry katsoi jalkoihinsa, mutta niitä ei ollut. Hän säntäsi peilin eteen. Totta tosiaan, hänen kuvansa heijastui peilisistä, mutta ilmassa riippui pelkkä pää ja vartalo oli kokonaan näkymätön. Hän veti viitan päänsä yli, ja hänen kuvajaisensa katosi kokonaan.

"Siinä on kirje!" Ron sanoi äkkiä. "Siitä putosi kirje!"

Harry riisui viitan päältä ja tarttui kirjeeseen. Siihen oli kirjoitettu kapealla kiehkuraisella käsialalla, jota hän ei ollut ennen nähnyt, seuraavat sanat:

*Sinun isäsi jätti tämän minun haltuuni ennen
kuolemaansa. Nyt on aika palauttaa se sinulle.*

Käytä sitä hyvin.

Oikein hyvää joulua sinulle.

Allekirjoitusta ei ollut. Harry tuijotti lappusta. Ron ihasteli viittoa.

"Minä antaisin tällaisesta mitä vain", hän sanoi. "Mitä vain. Mikä hätänä?"

"Ei mikään", Harry sanoi. Hänelle oli tullut omituinen olo. Kuka oli lähettänyt viitan? Oliko se todella kuulunut joskus hänen isälleen?

Hän ei ehtinyt ajatella enempää, kun makuusalin ovi lennähti auki ja Fred ja George Weasley pelmahtivat sisään. Harry tunki viitan kiireesti piiloon. Hänen ei tehnyt mieli esitellä sitä vielä kenellekään.

"Hyvää joulua!"

"Hei, katsokaa – Harrykin sai Weasleyn jumpperin!"

Fredillä ja Georgella oli kummallakin sininen villapaita,

joista toisen etumuksessa oli keltainen F-kirjan ja toisen G.

"Harryn jumpperi on hienompi kuin meidän", Fred sanoi nostettuaan Harryn villapuseron näkyville. "Äiti näköjään yrittää ankarammin jos et ole perheenjäsen."

"Miksei sinulla ole jumpperi päällä, Ron?" George tiukasi. "Älä viitsi, pue se päällesi, se on ihanan lämmin."

"Minä inhoan kastanjanruskeaa", Ron vaikeroi puolivil-
laisesti samalla kun veti puseron päänsä yli.

"Sinulla ei ole kirjainta", George pani merkille. "Hän kai olettaa, ettet sinä unohda nimeäsi. Muttei mekään tyhmiä olla – me tiedetään että meidän nimet ovat Gred ja Feorge."

"Mitä täällä melutaan?"

Percy Weasley työnsi päänsä ovenraosta ja näytti paheksuvalta. Hän oli näköjään tullut kesken lahjapakettien avaamisen, koska hänelläkin oli venähtänyt jumpperi käsivarrel-
laan. Fred sieppasi sen.

"Sinun puserossasi on V! Pue se päällesi, Percy, pue nyt, meillä on kaikilla omat, Harryllakin on."

"Minä – en – tahdo –" Percy sanoi käheästi samalla kun kaksoset tunkivat puseron hänen päänsä yli niin että hänen silmälasinsa menivät vinksalleen.

"Etkä sinä sitä paitsi istu tänään valvojaoppilaiden pöydässä", George sanoi, "joulu on perhejuhla."

Kaksoset taluttivat Percyn väkipakolla huoneesta, puris-
taen hänen kätensä kylkiä vasten.

Harry ei ollut ikinä elämässään saanut sellaista joulupäiväl-
listä. Sata lihavaa uunikalkkunaa, kokonainen vuori paistet-
tuja ja keitettyjä perunoita, vatikaupalla pulleita prinssin-
makkaroita, liemikulhoittain herneitä ja voisulaa, monta

hopeista kastikekulhollista paksua kermakastiketta ja karpalohilloketta – ja kasoittain velhopaukkukaramellejä muutamana metrin välein pitkin pöytää. Ne ihmeelliset paukkukaramellit eivät muistuttaneet lainkaan vaisuja jästipaukkukaramellejä, joita Dursleyt olivat harrastaneet ja joista sai pieniä muovileluja ja hentoja paperihattuja. Harry veti velhopaukkukaramellin Fredin kanssa, eikä se pelkästään paukahtanut, vaan pamahti kuin tykki ja tussautti heidän päälleen sinisen savupilven jonka sisältä tuli kontra-amiraalin lakki ja monta elävää valkoista hiirtä. Korokepöydässä istuva Dumbledore oli vaihtanut suipon velhohattunsa kukalliseen myssyyn ja naureskeli nyt iloisesti vitsille, jonka professori Lipetit oli juuri kertonut hänelle.

Kalkkunan jälkeen saapuivat liekitetyt jouluvanukkaat. Percy oli särkeä hampaansa hopeasirppiin, joka oli leivottu hänen viipaleeseensa. Harry katseli miten Hagridin kasvot punehtuivat punehtumistaan kun tämä litki aina vain lisää viiniä. Lopulta Hagrid suuteli professori McGarmiwaan poskelle ja Harryn hämmästykseksi professori kikatti ja punasteli silinterihattu vinksallaan.

Kun Harry viimein nousi pöydästä, hänen sylinsä oli täynnä paukkukaramelleistä tullutta tavaraa, kuten esimerkiksi puhkeamattomia, pimeässä loistavia ilmapalloja, Kasvata-itse-syyläsi -sarja ja ikiomat uudet velhošakkinappulat. Valkoiset hiiret olivat kipittäneet jonnekin ja Harry pahoin pelkäsi, että ne päätyisivät Norriskan jouluateriaksi.

Harry ja Weasleyt viettivät onnellisen iltapäivän käyden raivokasta lumisotaa linnan pihassa. Sitten he palasivat kylmissään, märkinä ja henkeä haukkoen rohkelikkojen oleskeluhuoneen takkatulen loimuun ja Harry otti uudet šakki-

nappulansa käyttöön häviämällä kirkkaasti Ronille. Hän epäili, ettei hän olisi hävinnyt niin pahanpäiväisesti, ellei Percy olisi auttanut veljeään niin paljon.

Juotuaan teen ja syötyään sen kanssa kalkkunavoileipiä, toittuja, piiraita ja joulukakkua, kaikki olivat niin kylläisiä ja unisia ettei kukaan jaksanut ennen nukkumaanmenoa enää muuta kuin katsella, kun Percy ajoi Frediä ja Georgea takaa ympäri Rohkelikkotornia koska kaksoiset olivat kähveltäneet veljensä valvojaoppilasmerkin.

Joulu oli ollut Harryn elämän siihen mennessä paras. Jokin oli kuitenkin koko päivän jäytänyt hänen mielensä perukoita. Vasta kun hän kapusi sänkyyn hän oli vapaa ajattelemaan omiaan: näkymättömyysviittaa ja sen lähettäjä.

Ron, jonka vatsa oli täynnä kalkkunaa ja kakkua ja jonka mieltä ei mikään salaperäinen vaivannut, nukahti melkein heti vedettyään pylvässänkynsä verhot kiinni. Harry kurkotti sänkynsä laidan yli ja veti näkymättömyysviitan sen alta.

Hänen isänsä... se oli ollut hänen isänsä viitta. Hän antoi kankaan valua käsissään, se oli silkkiä siloisempaa, ilmankevyyttä. *Käytä sitä hyvin*, oli kirjeessä toivotettu.

Harryn oli pakko kokeilla sitä heti. Hän pujahti sängystä ja kääriytyi viittaan. Hän katsoi jalkojaan, muttei nähnyt muuta kuin kuunkajon ja varjoja. Tuntui hassulta.

Käytä sitä hyvin.

Yhtäkkiä Harry valpastui täysin hereille. Koko Tylypahka olisi hänelle auki, kun hänellä oli viitta. Jännitys tulvahti häneen kun hän seisoి keskellä hiljaista pimeyttä. Viitta yllään hän voisi mennä minne tahansa, minne tahansa, eikä Voro saisi milloinkaan tietää.

Ron murahti unissaan. Pitäisikö Harryn herättää hänet?

Jokin esti häntä – oman isän viitta – hänestä tuntui että tämän kerran – ensimmäisen kerran – hän halusi käyttää sitä yksin.

Hän hiipi pois makuusalista, portaita alas, oleskeluhuoneen läpi ja muotokuvareistä ulos.

"Kuka siellä?" lihava leidi rääkäisi. Harry ei vastannut. Hän käveli kiireesti käytävää eteenpäin.

Minne hän menisi? Hän pysähtyi, sydän tykytti ja hän mietti. Silloin hän keksi. Kirjaston salaisten kirjojen osastolle. Hän voisi lukea siellä niin kauan kuin tahtoi, niin kauan että saisi selville kuka Flamel oli. Hän lähti matkaan, veti näkymättömyysviitan tiiviisti ympärilleen ja käveli.

Kirjastossa oli pilkkopimeää ja aavemaista. Harry sytytti taskulampun ettei eksyisi hyllyrivien välissä. Lamppu näytti leijuvan ilmassa ja vaikka Harry tunsikin oman kätensä pitelevän sitä, näky karmi hänen selkäpiitään.

Salaisten kirjojen osasto oli aivan kirjaston perällä. Astuttuaan varovaisesti yli köyden, joka erotti osaston muusta kirjastosta, Harry kohotti lamppuaan ja luki kirjojen nimiä.

Ne eivät sanoneet hänelle paljontakaan. Hilseilevin kultakirjaimin painetut nimet olivat vieraita kieliä, joita Harry ei ymmärtänyt. Joissain ei ollut nimeä ollenkaan. Yhdessä kirjassa oli tumma tahra, joka näytti kammottavasti vereltä. Harryn niskaa kihelmöi. Ehkä hän vain kuvitteli, ehkä ei, mutta hänestä tuntui että kirjat kuiskivat hiljaa aivan kuin ne olisivat tienneet, että niiden luona oli joku luvattomasti.

Jostain oli aloitettava. Harry laski lampun varovaisesti lattialle ja tähyili alimmalta hyllyltä mielenkiintoisen näköistä kirjaa. Iso mustan ja hopean värinen nide kiinnitti hänen huomionsa. Hän veti sen hyllystä suurin ponnistuk-

sin, koska se oli erittäin raskas, ja tasapainoteltuaan sen polvelle hän avasi sen.

Läpätunkeva, vertahyytävä kiljaisu halkoi ilmaa – kirja kirkui! Harry paukautti sen kiinni, mutta kirkuna jatkui jatkumistaan, yhtenä kimeänä, särkymättömänä, korviavihlovana nuottina. Harry kompuroi taaksepäin ja tyrkkäsi lamppunsa kumoon. Lamppu sammui. Harry hätääntyi kuullessaan askelten äänen lähestyvän käytävällä kirjaston ulkopuolella – hän tunki kirkuvan kirjan takaisin hyllyyn ja pinkaisi pakoon. Hän ohitti Voron ovensuussa; Voron kalvat, hurjistuneet silmät katsoivat suoraan hänen lävitseen. Harry livahti Voron ojennetun käsivarren alta ja kiisi pitkän käytävää kirjan kirkunan kaikuessa yhä hänen korvissaan.

Äkkiä hän pysähtyi pitkän haarniskan eteen. Hänellä oli ollut niin kova kiire pois kirjastosta, ettei hän ollut katsonut minne päin hän juoksi. Johtui ehkä pimeydestä, mutta hän ei tunnistanut lainkaan paikkaa missä hän oli. Lähellä keittiötä oli haarniska, sen hän tiesi, mutta sen täytyi olla viisi kerrosta ylempänä.

”Sinä pyysit minua kertomaan heti, jos joku harhailee yöllä, ja nyt on joku ollut kirjastossa – salaisella puolella.”

Harry tunsu veren valahtavan kasvoistaan. Missä hän oli-kin, Voro osasi selvästi sinne oikotien, koska nyt vahtimestarin pehmeä, öljyinen ääni lähestyi ja Harryn kauhuksi hänelle vastasi professori Kalkaros:

”Salaisella puolella? No, kaukana he eivät voi olla, me saamme heidät kiinni.”

Harry seiso i hievahtamatta paikoillaan kun Voro ja Kalkaros kiersivät kulman takaa hänen eteensä. He eivät tietenkään nähneet häntä, mutta käytävä oli kapea, ja jos he tulisi-

vat yhtään lähemmäs, he törmäisivät suoraan päin häntä – eihän viitta sentään estänyt häntä tuntumasta.

Hän perääntyi niin hiljaa kuin pystyi. Hänen vasemmalla puolellaan oli ovi raollaan. Se oli hänen ainoa toivonsa. Hän liivahti raosta, pidätti hengitystä, yritti olla liikauttamatta ovea, ja pääsi suureksi helpotukseksi ovesta sisään Voron ja Kalkaroksen huomaamatta. He kävelivät suoraan ohi. Harry nojasi seinään, hengitti raskaasti ja kuunteli kun heidän askeltonsa äänet kaikkosivat. Se oli ollut täpärällä, hyvin täpärällä. Kesti vielä muutaman sekunnin ennen kuin Harry alkoi katsella ympärilleen huoneessa, jonne hän oli piiloutunut.

Se näytti käyttämättömältä luokkahuoneelta. Pulpettien ja tuolien tummat muodot oli pinottu seinä vasten ja pape-rikori oli kumottu nurin – mutta seinää vasten nojasi jokin mikä ei näyttänyt kuuluvan sinne. Se näytti siltä että joku oli vain nostanut sen siihen pois tieltä.

Se oli komea peili, niin korkea että ulottui kattoon. Siinä oli koristeelliset kultakehykset ja se seiso i kahdella kápälän näköisellä jalalla. Sen yläreunaan oli kaiverrettu: *Iseeviot nammi vysna avisajo vsak ätyänne.*

Harryn pakokauhu alkoi lientyä, kun Vorosta ja Kalkaroksesta ei enää kuulunut ääntäkään, ja hän lähestyi peiliä koska tahtoi katsoa kuvaansa, mutta peilissä ei näkynytäkään kuvajaista. Harry astui aivan peilin eteen.

Hänen oli läimäistävä kätensä suulleen, ettei alkaisi kir- kua. Hän käännähti kannoillaan. Hänen sydämensä hakkasi paljon raivokkaammin kuin silloin kun kirja oli kirkunut – sillä hän oli nähnyt peilissä paitsi itsensä myös koko joukon muuta väkeä seisomassa heti hänen takanaan.

Huone oli kuitenkin autio. Harry hengitti hyvin nopeasti ja kääntyi hitaasti takaisin peiliin päin.

Siinä hän oli, kuvajaisena peilissä, kalpeana ja säikähtäneen näköisenä, ja siellä, kuvajaisena hänen takanaan, oli ainakin kymmenen muuta ihmistä. Harry katsoi olkansa yli – mutta huoneessa ei tosiaanakaan ollut muita. Vai olivatko hekin näkymättömiä? Oliko hän todellisuudessa huoneessa, joka oli täynnä näkymätöntä väkeä? Oliko tuon peilin niksi se, että se näytti näkymättömätkin?

Harry katsoi uudestaan peiliin. Nainen, joka seisoι suoraa hänen oman kuvajaisensa takana, hymyili hänelle ja vilkutti. Harry ojensi kätensä ja tunnusteli tyhjää takanaan. Jos nainen olisi ollut oikeasti siellä, Harry olisi koskenut häntä, niin lähekkäin he peilissä olivat, mutta hän tunsι pelkkää ilmaa – nainen ja ne muut olivat olemassa vain peilissä.

Nainen oli hyvin kaunis. Hänellä oli tumma punainen tukka ja hänen silmänsä – hänen silmänsä ovat aivan samanlaiset kuin minun, Harry ajatteli ja hivuttautui hiukan lähemmäs peiliä. Kirkkaan vihreät – täsmälleen samanmuotoiset, mutta sitten Harry huomasi että nainen itki – hymyili mutta samalla itki. Pitkä, laiha, mustatukkainen mies, joka seisoι naisen vieressä, kietoi käsivartensa hänen ympärilleen. Miehellä oli silmälasit ja hänen tukkansa oli epäsiisti pehko. Se sojotti takaa pystyssä, aivan niin kuin Harrynkin tukka.

Harry oli nyt niin lähellä peiliä, että hänen nenänsä miltei koski kuvajaisen nenää.

”Äiti?” hän kuiskasi. ”Isä?”

He vain katsoivat häntä ja hymyilivät. Ja Harry katsoi hitaasti muitakin kasvoja peilissä ja näki lisää samanlaisia vihreitä silmiä kuin hänen omansa, samanlaisia neniä kuin

hänen, vieläpä pikkuisen vanhan miehen jolla näytti olevan Harryn pattipolvet – Harry näki sukunsa ensimmäisen ker-
ran elämässään.

Potterit hymyilivät ja vilkuttivat Harrylle ja Harry tui-
jotti heitä ahnaasti, painoi kätensä lasia vasten kuin toivoen
että vajoaisi lasista läpi ja pääsisi heidän luokseen. Hän tunsi
väkevää tuskaa, puoliksi iloa, puoliksi hirvittävää surua.

Kauanko hän seisoj siinä, sitä hän ei tiennyt. Kuvajaiset
eivät haihtuneet ja hän katseli ja katseli, kunnes jostain kau-
kaa kantautui ääni joka palautti hänet tajuihinsa. Hän ei
voinut jäädä sinne, hänen oli pakko löytää tiensä makuusa-
liin. Hän riisti katseensa irti äitinsä kasvoista, sanoi: ”Minä
tulen taas” ja riensi pois huoneesta.

”Olisit voinut herättää minut”, Ron sanoi närkästyneenä.

”Sinä voit tulla tänä iltana, minä menen sinne uudestaan,
minä haluan näyttää sen peilin sinulle.”

”Olisi kiva nähdä sinun äitisi ja isäsi”, Ron sanoi innois-
saan.

”Ja minä tahtoisin nähdä koko sinun perheesi, kaikki
Weasleyt, sinä voit näyttää minulle loput veljesi ja kaikki.”

”Heidät sinä voit nähdä milloin vain”, Ron sanoi. ”Sen
kun tulet meille tänä kesänä. Voihan olla, että peili sitä paitsi
näyttää vain kuolleita. Sääli kuitenkin, ettei Flamelia löyty-
nyt. Ota nyt edes pekonia tai jotain, mikset sinä syö mi-
tään?”

Harry ei voinut syödä. Hän oli nähnyt vanhempansa ja
näki heidät uudestaan sinä iltana. Hän oli melkein unohta-
nut Flamelin. Flamel ei tuntunut enää kovin tärkeältä. Väliä-
kö sillä mitä kolmipäinen koira vartioi? Mitä sitten vaikka

Kalkaros varastaisikin sen?

"Et kai sinä ole kipeä?" Ron sanoi. "Sinä näytät kummalliselta."

Eniten Harry pelkäsi, ettei hän sinä iltana enää löytäisikään peilihuonetta. Nyt kun Ronkin oli piilossa viitan alla, heidän täytyi kävellä paljon hitaammin. He yrittivät seurata Harryn reittiä kirjastosta pois ja harhailivat pimeillä käytävillä melkein tunnin.

"Minä palelen", Ron sanoi. "Unohdetaan koko juttu ja mennään takaisin."

"Ei!" Harry älähti. "Minä tiedän, että se on täällä jossakin."

He ohittivat pitkän noidan aaveen, joka oli menossa vastakkaiseen suuntaan, mutta ketään muita he eivät nähneet. Juuri kun Ron alkoi marista, että hänen jalkansa olivat tosisaan jäässä, Harry äkkäsi haarniskan.

"Se on tässä – tässä näin – jep!"

He työnsivät oven auki, Harry pudotti viitan harteiltaan ja juoksi peilin eteen.

Siellä he olivat. Hänen äitinsä ja isänsä säteilivät nähdesään hänet.

"Näetkö?" Harry kuiskasi.

"En minä näe mitään."

"Katso! Katso heitä kaikkia... heitä on iso joukko..."

"Minä näen vain sinut."

"Katso oikein kunnolla, tule tänne, seiso tässä missä minä olen."

Harry astui syrjään, mutta kun Ron oli peilin edessä, Harry ei enää nähnytäkään sukulaisiaan, vaan pelkän Ronin

kuviollinen pyjama päällään.

Ron puolestaan tuijotti kuvaansa kuin kivettyneenä.

”Katso minua!” hän sanoi.

”Näetkö sinä koko sukusi seisomassa ympärilläsi?”

”En – minä olen yksin – mutta olen erilainen – näytän vanhemmalta – ja olen koulun paras poika!”

”Mitä?”

”Olen – minulla on samanlainen merkki jonka Bill sai – ja minulla on tupapokaali ja huispauspokaali – minä olen huispauskapteenikin!”

Ron riisti katseensa tuosta loisteliaasta näystä vilkaistakseen riemuissaan Harrya.

”Näkeeköhän tämä peili tulevaisuuteen?”

”Miten se voisi? Kaikki minun sukulaiseni ovat kuolleet – anna kun katson vielä uudestaan –”

”Sinä sait katsella yksin koko eilisen illan, anna minulle vielä vähän aikaa.”

”Sinä vain pitelet huispauspokaalia, mitä mielenkiintoista siinä on? Minä haluan nähdä vanhempani.”

”Älä töni –”

Huoneen takaa käytävältä kantautui äkkiä ääntä, joka keskeytti heidän kinastelunsa. He eivät olleet tajunneet miten kovalla äänellä he olivat puhuneet.

”Äkkiä!”

Ron heitti viitan takaisin heidän päälleen juuri kun kiiluvasilmäinen Norriskä kaarsi ovesta sisään. Ron ja Harry seisivat hiirenhiljaa ja ajattelivat kumpikin samaa: hämärikö viitta kissojakin? Ikuisuudelta tuntuneen ajan kuluttua kissa kääntyi ja lähti pois.

”Nyt ei ole turvallista – se voi mennä Voron luo, kyllä se

varmaan kuuli meidät. Tule.”

Ja Ron kiskoï Harryn pois huoneesta.

Lumi ei ollut vielä seuraavanakaan aamuna sulanut.

”Pelataanko šakkia, Harry?” Ron kysyi.

”Ei.”

”Mennäänkö käymään Hagridin luona?”

”Ei... mene sinä...”

”Minä tiedän mitä sinä mietit, Harry, sitä peiliä. Älä mene sinne enää tänään.”

”Miksen?”

”En tiedä. Minulla vain on paha aavistus – sinä olet selvinnyt monesta täpärästä tilanteesta. Voro, Kalkaros ja Norriska vaeltelevat ympäriinsä. Mitä siitä vaikkeivät he näkisikään sinua? Entä jos he törmäävät sinuun? Entä jos sinä tönäiset jotain nurin?”

”Sinä kuulostat Hermionelta.”

”Olen vakavissani, Harry, älä mene.”

Harryn päässä ei kuitenkaan ollut kuin yksi ajatus, ja se oli se, että hänen oli päästävä takaisin peilin eteen. Ron ei voisi häntä estää.

Sinä kolmantena iltana hän löysi perille nopeammin kuin ennen. Hän käveli niin nopeasti, että tiesi aiheuttavansa enemmän melua kuin olisi viisasta, mutta hän ei tavannut ketään.

Ja siellä hänen äitinsä ja isänsä taas hymyilivät hänelle ja toinen hänen isoisistaan nyökytteli tyytyväisenä päätään. Harry vajosi lattialle ja jäi istumaan peilin eteen. Mikään ei estäisi häntä viettämästä siellä yötä perheensä luona. Ei mikään.

Paitsi –

”Jaaha – tulit taas, Harry?”

Harrysta tuntui kuin hänen sisuksensa olisivat muuttuneet jääksi. Hän katsoi taakseen. Seinän vieressä pulpetilla istui itse Albus Dumbledore. Harry oli varmasti kävellyt aivan hänen editseen, mutta oli kaivannut niin kipeästi peilin ääreen ettei ollut edes huomannut häntä.

”Minä – minä en huomannut sinua.”

”Jännää, miten heikkonäköiseksi näkymättömyys voi tehdä”, Dumbledore sanoi ja Harryn helpotukseksi hymyili.

”No niin”, Dumbledore sanoi, liukui alas pulpetilta ja tuli istumaan lattialle Harryn viereen. ”Sinä, kuten sadat muut ennen sinua, olet siis löytänyt Iseeviot-peilin ihanuudet.”

”Minä en tiennyt, että sillä on sellainen nimi.”

”Kai sinä kuitenkin ymmärsit, mitä se tekee?”

”Se – tuota – näyttää minulle minun sukulaiseni –”

”Ja ystäväsi Ronin se näytti koulun parhaana poikana.”

”Mistä sinä tiesit –?”

”Minä en tarvitse viittaa tullakseni näkymättömäksi”, Dumbledore sanoi hellästi. ”Joko nyt osaat sanoa mitä Iseeviot-peili näyttää meille kaikille?”

Harry pudisti päätään.

”Minäpä selitän. Maailman onnellisin mies voisi käyttää Iseeviot-peiliä tavallisena peilinä, eli hän voisi siihen katsoessaan nähdä itsensä juuri sellaisena kuin hän on. Ymmärätkö nyt?”

Harry mietti. Sitten hän sanoi verkalleen: ”Se näyttää sen mitä kukakin tahtoo... mitä kenellekin...”

”Tavallaan”, Dumbledore sanoi hiljaa. ”Se ei näytä mi-

tään sen enempää eikä vähempää kuin sydämemme syvim-
män, kipeimmän toiveen. Sinä, joka et ole milloinkaan tun-
tenut perhettäsi, näet sukulaisesi ympärilläsi. Ronald Weas-
ley, joka on aina jäänyt veljiensä varjoon, näkee itsensä yksin,
parhaana kaikista. Tämä peili ei kuitenkaan anna meille sen
paremmin tietoa kuin totuuttakaan. Ihmisiä on tuhoutunut
sen edessä, lumoutuneena näkemästään, tai tullut hulluksi
tietämättä mikä sen näyttämistä kuvista on tosi tai edes
mahdollinen.

"Peili siirretään uuteen paikkaan huomenna, Harry, ja
minä pyydän ettet etsi sitä enää. Jos kuitenkin joskus satut
kohtaamaan sen, olet nyt valmis siihen. Ei ole hyvä rypeä
haaveissa ja unohtaa elää, muista se. Mitä jos nyt pukisit
ihastuttavan viittasi takaisin päällesi ja painuisit pehkui-
hin?"

Harry nousi seisomaan.

"Tuota noin. Voisinko kysyä yhtä asiaa?"

"Ilmeisesti, sillä tulit juuri tehneeksi sen", Dumbledore
myhäili. "Voit kuitenkin kysyä vielä toistakin asiaa."

"Mitä sinä näet kun katsot peiliin?"

"Minäkö? Minä näen itseni ja parin paksuja villasukkia."

Harry äimistyi.

"Sukkia ei voi koskaan olla kylliksi", Dumbledore sanoi.
"Jälleen kerran joulu tuli ja meni, enkä minä saanut ainutta-
kaan sukkaparia. Kaikki tahtovat aina antaa minulle kirjoja."

Vasta mentyään takaisin sänkyyn Harry tajusi, ettei
Dumbledore välttämättä puhunut aivan totta. Mutta toi-
saalta, hän ajatteli syysissäan Kutkan pois tyynyiltään, kysy-
mys olikin ollut melko henkilökohtainen.

NICOLAS FLAMEL

Harry uskoi Dumbledorea eikä yrittänyt enää etsiä Iseeviotpeiliä, vaan laskosti näkymättömyysviitan matka-arkkunsu pohjalle ja antoi sen olla siellä joululoman loppuun asti. Harry olisi halunnut unohtaa peilissä näkemänsä ihmiset yhtä helposti, mutta siihen hän ei pystynyt. Hän alkoi nähdä painajaisia. Hän näki yhä uudestaan unen, jossa hänen vanhempansa katosivat vihreän valon välkkeessä ja jostain kuuluu kimakka naurunräkätys.

”Siinä näet, Dumbledore oli oikeassa, se peili voi tehdä ihmisen hulluksi”, Ron sanoi kun Harry kertoi hänelle unistaan.

Hermione, joka tuli takaisin päivää ennen uuden lukukauden alkua, katsoi asioita toiselta kantilta. Häntä toisaalta kauhistutti, että Harry oli noussut vuoteesta ja vaeltanut ympäri koulua kolmena peräkkäisenä iltana (”Entä jos Voro olisi saanut sinut kiinni!”), mutta toisaalta häntä raastoi pettymys kun Harry ei ollutkaan saanut selville kuka Nicolas Flamel oli.

He olivat melkein luopuneet toivosta löytää Flamelia kirjaston kirjoista, vaikka Harry oli edelleen varma että oli lukenut nimen jostain. Lukukauden alettua he selasivat taas kirjoja aina kun heillä oli kymmenen minuuttia aikaa. Harrylla aikaa oli vielä vähemmän kuin muilla kahdella, koska

huispausharjoitukset olivat taas käynnistyneet.

Wood treenasi joukkuetta entistäkin ankarammin. Edes loputon vesisade, joka oli sulattanut lumen, ei laimentanut hänen vimmaansa. Weasleyt valittivat, että Wood alkoi jo olla liiankin intomielinen, mutta Harry oli Woodin puolella. Jos he voittaisivat seuraavan ottelun, joka käytäisiin Puuskupuhia vastaan, he nappaisivat koulun mestaruuden Luihuiselta ensimmäistä kertaa seitsemään vuoteen. Lisäksi Harry huomasi näkevänsä vähemmän painajaisia silloin kun hän oli räntiväsynyt harjoituksista.

Yksissä erityisen märissä ja mutaisissa harjoituksissa Wood sitten kertoi joukkueelle huonon uutisen. Hän oli juuri suuttunut pahasti Weasleyyn veljeksille, jotka syöskypommittelivat toisiaan ja olivat putoavinaan luudilta.

"Lakatkaa jo säheltämästä!" hän huusi. "Juuri tuollaisella pelehtimisellä me hävitään se ottelu! Kalkaros on erotuomari ja hän etsii taatusti verukkeita, joilla nyppiä Rohkelikolta pisteitä!"

Tämän kuultuaan George Weasley putosi oikeasti luudanvarrelta.

"Tuleeko Kalkaros erotuomariksi?" hän puuskahti suu täynnä kuraa. "Milloin hän muka on tuomaroinut huispausmatsin? Hän ei ole reilu, jos meillä on tilaisuus voittaa Luihuinen."

Muu joukkue laskeutui Georgen viereen rutisemaan omasta puolestaan.

"Älkää minua syyttäkö". Wood sanoi. "Meidän täytyy vain pelata niin puhdasta peliä, ettei Kalkaros saa tilaisuutta kiusata meitä."

Tottahan se tietysti oli, Harry ajatteli, mutta hänellä oli

omat syynsä, joiden vuoksi hän ei olisi halunnut Kalkarosta lähelle silloin kun hän pelasi huispausta...

Muu joukkue jäi tavalliseen tapaansa juttelemaan harjoitusten jälkeen, mutta Harry suunnisti suorinta tietä rohkelikkojen oleskeluhuoneeseen, missä Ron ja Hermione pelasivat sakkia. Sakki oli ainoa asia, jossa Hermione milloinkaan koki tappioita, ja Ronin ja Harryn mielestä häviäminen teki hänelle hyvää.

"Älä puhu minulle nyt", Ron sanoi kun Harry istui hänen viereensä, "minun täytyy keskittyä –" Hän näki syrjäsilmillä Harryn kasvot. "Mikä sinua vaivaa? Sinä näytät kamalalta."

Harry puhui niin hiljaa ettei kukaan muu kuullut ja kertoi kahdelle toverilleen Kalkaroksen äkillisestä, uhkaavasta halusta ryhtyä huispaustuomariksi.

"Älä pelaa", Hermione sanoi ykskantaan.

"Ilmoittaudu sairaaksi", Ron sanoi.

"Teeskentele, että jalkasi on murtunut", Hermione ehdotti.

"Murra oikeasti jalkasi", Ron sanoi.

"Minä en voi", Harry sanoi. "Etsijällä ei ole varamiestä. Jos minä peräännyin, Rohkelikko ei voi pelata lainkaan."

Juuri silloin Neville kompuroi pää edellä oleskeluhuoneeseen. Oli käsittämätöntä, että hänen oli onnistunut kiivetä muotokuvareistä, sillä hänen jalkansa oli sidottu toisiinsa ilmeisesti jalanlukituskirouksella. Hän oli kai hyppinyt kuin jänis koko matkan ylös rohkelikkotorniin asti.

Kaikki muut purskahtivat nauruun paitsi Hermione, joka pomppasi pystyyn ja noitui vastakirouksen. Nevillen jalat ponnahtivat erilleen ja hän nousi vapisten seisomaan.

"Mitä tapahtui?" Hermione kysyi häneltä taluttaessaan hänet istumaan Harryn ja Ronin luo.

"Malfoy", Neville sanoi tärستن. "Hän oli kirjaston edessä. Hän sanoi etsineensä jotakuta, johon kokeilisi sitä kirousta."

"Mene professori McGarmin puheille!" Hermione kannusti Nevilleä. "Kantele hänelle!"

Neville pudisti päätään.

"Minä en halua lisää hankaluuksia", hän mumisi.

"Sinun täytyy pitää puolesi, Neville!" Ron sanoi. "Malfoy on tottunut pomputtamaan toisia mielin määrin, muttei se ole mikään syy käydä pitkäkseen hänen eteensä ja tehdä sitä helpommaksi."

"Ei sinun tarvitse muistuttaa, etten minä ole kyllin rohkea rohkelikoksi, Malfoy teki sen jo", Neville sanoi tukahuttuneella äänellä.

Harry tunnusteli kaapunsa taskuja ja kaivoi sieltä suklaasammakon, vihoviimeisen siitä rasiasta, jonka Hermione oli antanut hänelle joululahjaksi. Hän antoi sen Nevilleille, joka näytti siltä että voisi parahtaa itkuun.

"Sinä olet kahdentoista Malfoyn arvoinen", Harry sanoi. "Ja Lajitteluhattu valitsi sinut rohkelikoksi, eikö niin? Entä missä Malfoy on? Haisevissa luhuisissa."

Nevillen suupielet nykivät ja hän hymyili vaisusti avatesaan sammakon.

"Kiitos, Harry... minä taidan mennä nukkumaan... Tahdotko sinä tämän kortin, sinä kai keräät niitä, vai mitä?"

Kun Neville käveli pois päin, Harry katsoi ketä maineikasta velhoa uusi kortti esitti.

"Taas Dumbledore", hän sanoi. "Hänet minä sain elä-

mäni ensimmäisestä –”

Hän haukkoi henkeä. Hän tuijotti kortin nurjaa puolta. Sitten hän kohotti katseensa Roniin ja Hermioneen.

”Minä löysin hänet!” hän kuiskasi. ”Minä löysin Flame-
lin! Minähän sanoin, että olin lukenut hänen nimensä jos-
tain, minä luin sen junassa matkalla tänne – kuunnelka
tätä: ”Rehtori Dumbledore on erityisen kuuluisa pimeyde-
velhon, Grindelwaldin, kukistamisesta vuonna 1945, lohi-
käärmeen veren kahdentoista käyttötarkoituksen keksimi-
sestä ja työstään alkemian parissa kumppaninsa Nicolas Flamein kans-
sa.”

Hermione pomppasi pystyyn. Hän ei ollut näyttänyt yhtä innostuneelta sen jälkeen kun he saivat arvosananan ihka ensimmäisistä läksyistään.

”Pysykää siinä!” hän sanoi ja pinkaisi portaat ylös tyttö-
jen makuusaliin. Harry ja Ron ehtivät hädin tuskin vaihta
ällistyneitä katseita, kun hän jo riensi takaisin valtava kirj-
sylissään.

”En älynnyt etsiä tästä!” hän kuiskutti kiihkeästi. ”Min
lainasin tämän kirjastosta monta viikkoa sitten kevyeksi ilta-
lukemiseksi.”

”Kevyeksi vai?” Ron sanoi, mutta Hermione käski häne
odottaa hiljaa, että hän tarkistaisi erään asian. Sitten hän al-
koi lehteillä kirjaa kovalla vimmallalla mutisten koko ajan it-
sekseen.

Lopulta hän löysi etsimänsä.

”Minä tiesin sen! Minä tiesin sen!”

”Joko me saadaan puhua?” Ron kysyi äreänä. Hermion
ei ollut kuulevinaan.

”Nicolas Flamel”, hän kuiskasi dramaattisesti, ”On ai-

noa tunnettu viisasten kiven valmistaja!”

Vaikutus ei ollut aivan sellainen kuin hän oli odottanut.

”Minkä?” Harry ja Ron sanoivat.

”Ah, ei voi olla totta, ettekö te lue mitään? Katsokaa – lukekaa tuo, tuosta.”

Hän työnsi kirjan Harrylle ja Ronille ja he lukivat:

*Ikivanha alkemian haara pyrkii valmistamaan
viisasten kiven, legendaarisen yhdisteen,
jonka voimat ovat hämmästyttävät. Kivi muuttaa
metallin puhtaaksi kullaksi. Se myös tuottaa
elämän eliksiiriä, joka tekee juojastaan
kuolemattoman.*

*Viisasten kivistä on raportoitu useasti
kautta vuosisatain, mutta ainoa kivi, joka nykyään
on olemassa, kuuluu Nicolas Flamelille, joka täytti
viime vuonna kuusisataakuusikymmentaviisi vuotta
ja viettää rauhallista elämää Devonissa
vaimonsa Perenellen (kuusisataaviisikymmentäkahdeksan)
kanssa.*

”Joko tajuatte?” Hermione sanoi, kun Harry ja Ron olivat lukeneet tekstin. ”Koira vartioi tietysti Flamelin viisasten kiveä! Flamel on varmaan pyytänyt Dumbledorea pitämään kiven tallessa hänen puolestaan, koska he ovat ystävykset ja koska Flamel tiesi, että joku tavoittelee kiveä, ja siksi kivi siirrettiin Irvetasta tänne!”

”Kivi, joka tekee kultaa ja estää kuoleman!” Harry sanoi. ”Ei ihme, että Kalkaros havittelee sitä! Kuka tahansa haluaisi sellaisen kiven!”

”Eikä ihme, ettei Flamelia löytynyt *Velhouden viimeaikaisesta kehityksestä*”, Ron sanoi. ”Hän ei ole kovin viimeaikainen, jos hän kerran on kuusisataakuusikymmentäviisivuotias, vai mitä?”

Seuraavana aamuna Harry ja Ron keskustelivat pimeyden voimilta suojautumisen tunnilla mitä tekisivät viisasten kivellä, jos saisivat sellaisen haltuunsa, samalla kun kopioivat taululta erilaisia keinoja hoitaa ihmissuden puremia. Vasta kun Ron sanoi, että hän ostaisi oman huispausjoukkueen, Harry muisti Kalkaroksen ja tulevan ottelun.

”Minä pelaan”, hän sanoi Ronille ja Hermionelle. ”Jos en pelaa, luihaiset luulevat, etten uskalla kohdata Kalkarosta. Minä näytän niille... kyllä niiltä hymy hyyytyy, jos me voitetaan.”

”Kunhan vain et itse hyödy kentälle”, Hermione sanoi.

Ottelun lähestyessä Harrya kuitenkin hermostutti koko ajan enemmän, myönsi hän sen Ronille ja Hermionelle tai ei. Muu joukkuekaan ei ollut kovin rauhallinen. Tuntui ihanalta ajatella, että he voittaisivat tupamestaruuden Luihuiselta, sillä siihen ei ollut kukaan kyennyt seitsemään vuoteen, mutta annettaisiinko heidän tehdä se nyt kun erotuomari oli niin puolueellinen?

Harry ei ollut varma, kuvitteliko hän vain, mutta hänestä tuntui että hän näki Kalkaroksen kaikkialla, minne hän menikin. Joskus hän jopa mietti, mahtoiko Kalkaros seurata häntä, yrittää yllättää hänet yksin. Taikajuomatunnit alkoivat muistuttaa jokaviikkoista kidutusta, niin kauhea Kalkaros oli Harrylle. Saattoiko Kalkaros tietää, että he tiesivät viisasten kivistä? Harry ei käsittänyt, miten se voisi olla

mahdollista – vaikka joskus häneen iski karmeaa tunne, että Kalkaros osasi lukea ajatuksia.

Harry tiesi, että kun Ron ja Hermione toivottivat hänelle onnea seuraavana päivänä pukuhuoneiden edessä, he miettivät mahtaisivatko enää milloinkaan nähdä häntä elävänä. Se ei tuntunut kovin lohdulliselta. Harry kuuli tuskin sanaakaan Woodin kannustuspuheesta pukiessaan huispauskavun päälleen ja tarttuessaan Nimbus kahteentuhanteensa.

Samaan aikaan Ron ja Hermione olivat löytäneet paikan katsomosta Nevillen vieressä. Neville ei käsittänyt lainkaan, miksi he näyttivät niin synkiltä ja huolestuneilta ja olivat kumpikin tuoneet taikasauvansa mukaan otteluun. Eikä Harrylla ollut aavistustakaan, että Ron ja Hermione olivat salaa harjoitelleet jalanlukituskirousta. He olivat keksineet ideansa, kun Malfoy oli käyttänyt kirousta Nevilleen, ja olivat nyt valmiita käyttämään sitä Kalkarokseen mikäli tämä hiukankaan edes näytti aikovan vahingoittaa Harrya.

”Äläkä sitten unohda, se on ‘liikkumitor kuolitus’”, Hermione supatti, kun Ron sujautti taikasauvansa hihaan.

”Minä muistan”, Ron kivahti. ”Älä nalkuta.”

Pukuhuoneessa Wood oli pyytänyt Harryn sivummalle.

”En tahdo lisätä paineita, Potter, mutta jos joskus on pelissä tarvittu varhaista siepin nappausta, niin nyt. Yritetään saada peli poikki ennen kuin Kalkaros ehtii ihan hirveästi suosia Puuskupuhia.”

”Siellä on koko koulu!” Fred Weasley sanoi kurkistettuun ovesta kentälle. ”Oho, jopa Dumbledore on tullut katsomaan!”

Harryn sydän pyörähti kuperkeikan.

"Dumbledore?" hän sanoi ja syöksyi ovelle varmistamaan. Fred oli oikeassa. Hopeanhoitoisesta parrasta ei voinut erehtyä.

Harry olisi voinut nauraa ääneen helpotuksesta. Hän oli turvassa. Kalkaros ei uskaltaisi edes yrittää vahingoittaa häntä, jos Dumbledore oli katsomossa.

Ehkä Kalkaros juuri siksi näytti niin vihaiselta, kun joukkueet marssivat kentälle. Ronkin pani sen merkille.

"En ole ikinä nähnyt Kalkarosta noin häijyn näköisenä", hän sanoi Hermionelle. "Hei – peli alkaa. Aih!"

Joku oli tuupannut Ronia takaraivoon. Malfoy.

"Oho, sori, Weasley, en huomannut sinua."

Malfoy virnisti leveästi Crabbelle ja Goylelle.

"Kauankohan Potter tällä kertaa pysyy luudallaan? Kuka lyö vetoa? Löisitkö sinä, Weasley?"

Ron ei vastannut. Kalkaros oli juuri määrännyt Puuskupuhille rangaistusheiton koska George Weasley oli kumauttanut häntä ryhmällä. Hermione piti peukkuja pystyssä sylissänsä ja tiiraili silmät sirrillään pelkkää Harrya, joka kierteli pelialueella kuin haukka etsien sieppiä.

"Arvatkaa miten Rohkelikkojoukkueeseen valitaan pelaajat", Malfoy sanoi kovalla äänellä muutaman minuutin kuluttua kun Kalkaros määräsi taas rangaistusheiton Puuskupuhille, tällä kertaa syyttä suotta. "Siihen valitaan ne joita muut säälivät. Katsokaa nyt, siellä on Potter, jolla ei ole vanhempia, siellä on Weasleyn kaksoiset, joilla ei ole rahaa – sinun pitäisi päästä joukkueeseen Neville, koska sinulla ei ole aivoja."

Neville lehahti punaiseksi ja kääntyi Malfoyhin päin.

"Minä olen kahdentoista sinunlaisesi arvoinen, Malfoy", hän sopersi.

Malfoy, Crabbe ja Goyle ulvoivat naurusta, mutta Ron, joka ei vielääkään uskaltanut irrottaa katsettaan pelistä, sanoi: ”Totta puhut, Neville.”

”Kuule Neville, jos aivot olisi kultaa, sinä olisit köyhempi kuin Weasleyt, ja se on sentään jo tosi köyhä.”

Ronin hermot olivat pingottuneet äärimmilleen hätäännyksestä Harryn takia.

”Pidä varasi, Malfoy – sanakin vielä ja –”

”Ron!” Hermione sanoi äkkiä, ”Harry –!”

”Mitä? Missä?”

Harry oli yhtäkkiä syöksynyt upeasti alaspäin ja väkijoukko haukkoi henkeä ja osoitti suosiotaan. Hermione nousi seisomaan pystyssä sojottavat peukalot suussa, kun Harry kiisi kohti maata kuin luoti.

”Sinulla kävi mäihä, Weasley, Potter on ilmeisesti hokannut rahaa maassa!” Malfoy sanoi.

Ron pimahti. Malfoy ei ehtinyt tajuta mikä häneen iski, kun hän jo makasi maassa Ron päällään. Neville empi ensin, mutta kömpi sitten penkkinsä selkänöjan yli avuksi.

”Hyvä, Harry!” Hermione kirkui ja nousi penkille katsomaan kun Harry kiisi suoraan kohti Kalkarosta – Hermione ei edes huomannut että Malfoy ja Ron kierivät hänen penkkinsä alla eikä kuullut kahinaa, ulvaisuja ja nyrkkien viuhunaa Nevillen, Crabben ja Goylen käsikähmästä.

Ylhäällä ilmassa Kalkaros käänsi luudanvarttaan juuri parahiksi nähdäkseen jonkin punaisen ampujaseuran ohitseen melkein hipoen – ja siinä samassa Harry oli jo pysäyttänyt syöksynsä ja kohottanut kätensä voiton merkiksi, sieppi tiukasti nyrkissään.

Katsomo kohisi. Sen täytyi olla ennätys, kukaan ei muis-

tanut kenenkään koskaan napanneen sieppiä niin pian.

"Ron! Ron! Missä sinä olet? Peli päättyi! Harry voitti! Me voitettiin! Rohkelikko johtaa!" Hermione kirkui tanssissaan hurjasti penkillä ja halatessaan Parvati Patilia, jonka paikka oli edellisellä rivillä.

Harry hyppäsi luudaltaan vähän ennen maata. Hänen oli vaikea uskoa sitä. Hän oli tehnyt sen – peli oli päättynyt; se oli kestänyt tuskin viittäkään minuuttia. Kun rohkelikkoja alkoi virrata kentälle, Harry näki valkeanaamaisen ja kireähuulisen Kalkaroksen laskeutuvan lähelle – sitten hän tunsu käden olkapäällään ja katsoi ylös Dumbledoren hymyileviin kasvoihin.

"Niin sitä pitää", Dumbledore sanoi niin hiljaa ettei kukaan muu kuin Harry kuullut. "Hauska huomata, ettet ole jäänyt murehtimaan peiliä... olet keksinyt muuta puuhaa... erinomaista..."

Kalkaros sylkäisi kitkeränä maahan.

Harry lähti jonkin ajan kuluttua yksin pukuhuoneesta vieämään Nimbus kahtatuhattaan takaisin luutasuojaan. Hän ei muistanut olleensa koskaan onnellisempi. Hän oli totisesti tehnyt jotain mistä sieti olla ylpeä – kukaan ei voisi enää sanoa, että hän oli pelkkä kuuluisa nimi. Iltailma ei ollut koskaan tuoksunut yhtä suloiselta. Hän käveli kosteassa ruohikossa ja kertasi mielessään viimeksi kuluneen tunnin tapahtumia, jotka olivat olleet yhtä iloista hullunmyllyä: rohkelikot olivat rynnänneet nostamaan hänet hartioilleen, Ron ja Hermione pomppineet etäämpänä ylös alas, Ron hurrannut nenä verta tursuen.

Nyt Harry oli tullut luutasuojan eteen. Hän nojasi sen

puiseen oveen ja katsoi ylös Tylypahkan linnaan, jonka ikkunat hehkuivat punaisina auringon painuessa mailleen. Rohkelikko johti. Hän oli tehnyt sen, hän oli näyttänyt Kalkarokselle...

Ja Kalkaroksesta puheen ollen...

Huppupäinen hahmo liikkui ripeästi linnan etuportaita alas. Joku ei selvästikään tahtonut kenenkään näkevän, vaan paineli puolijuoksua kohti kiellettyä metsää. Harryn voitto hahtui mielestä, kun hän katseli kiirehtijää. Hän tunnisti hahmon hiiviskelevän askelen. Kalkaros livahti metsään, kun kaikki muut olivat päivällisellä – mitä oli tekeillä?

Harry hyppäsi taas Nimbus kahdentuhannen selkään ja nousi ilmaan. Hän liisi äänettömästi linnan ylle ja näki, kun Kalkaros riensi polkua pitkin metsään. Harry lensi perässä.

Puut kasvoivat niin tiuhassa, ettei Harry nähnyt minne Kalkaros oli mennyt. Hän lensi ympyrää, matalammas ja matalammas, hipoi jo puiden latvoja, kunnes kuuli puhetta. Hän liisi ääniä kohti ja laskeutui äänettömästi korkeaan pyökkiin.

Hän kiipesi varovaisesti oksia pitkin alas, puristi luudanvartta tiukasti kädessään, yritti nähdä lehvästön läpi.

Alhaalla varjoisella aukealla seisoj Kalkaros, mutta hän ei ollut yksin. Oravekin oli siellä. Harry ei nähnyt Oraven ilmettä, mutta mies änkytti tavallistakin pahemmin. Harry hörästi korviaan erottaakseen sanat.

”... e-en käsitä miksi s-sinä tahdoit t-tavata juuri t-täällä, Severus...”

”No minä ajattelin, että pidämme tämän meidän välisenämme”, Kalkaros sanoi hyisellä äänellä. ”Oppilaidenhan ei pidä tietää viisasten kivistä.”

Harry kumartui eteenpäin. Orave mumisi jotain. Kalkaros keskeytti hänet.

"Joko olet saanut selville, miten Hagridin pedosta pääsee ohi?"

"M-mutta, Severus, m-minä –"

"Tuskinpa tahdot minua viholliseksesi, Orave", Kalkaros sanoi ja astui askelen lähemmäs Oravea.

"M-minä e-en tiedä m-mitä –"

"Sinä tiedät tasan tarkkaan mitä minä tarkoitan."

Pöllö huhuilu kovalla äänellä ja Harry oli pudota puusta. Hän sai tasapainonsa takaisin juuri ajoissa kuullakseen, kun Kalkaros sanoi: "– sinun pikku hokkuspokkuksesi. Minä odotan."

"M-mutta m-minä en –"

"Olkoon", Kalkaros keskeytti. "Me rupatteleme toisen kerran hyvin pian, sitten kun sinulla on ollut aikaa miettiä ja päättää kenelle sinä olet uskollinen."

Hän nosti hupun päähänsä ja lampsi pois aukealta. Oli jo melkein pimeä, mutta Harry näki vielä Oraven, joka seisoi hievahtamatta kuin kauhun kivettämänä.

"Harry, missä kummassa sinä olet ollut?" Hermione vinkaisi.

"Me voitettiin! Sinä voitit! Me voitettiin!" Ron huusi ja läimi Harrya selkään. "Ja minä mottasin Malfoyilta silmän mustaksi ja Neville yritti yksin peitota Crabben ja Goylen! Hän on vielä tajuton, mutta matami Pomfrey sanoi että hän tokenee pian – näytettiinpä me totta vie luihuisille! Sinua odotetaan jo oleskeluhuoneessa, meillä on siellä juhlat. Fred ja George ovat pöllineet kakkuja ja jotain muuta keittiöstä."

”Antaa sen nyt olla”, Harry sanoi hengästyneenä. ”Etsitään tyhjä huone, odottakaapa kun kuulette tämän...”

Hän varmisti, ettei Riesu ollut huoneessa, ja sulki sitten oven heidän perässään. Sitten hän kertoi Ronille ja Hermionelle mitä oli nähnyt ja kuullut.

”Me siis oltiin oikeassa, viisasten kivi siellä tosiaan on, ja Kalkaros yrittää pakottaa Oraven avukseen varastamaan sen. Hän kysyi tiesikö Orave miten Pörrön ohi pääsee – ja sanoi jotain Oraven ‘hokkuspokkuksesta’ – varmaankin siis kiveä vartioi jokin muukin kuin Pörrö, luultavasti kamala määrä taikoja, ja Orave on varmaan taikonut jotain pimeyden voimien vastaista, joka Kalkaroksen on murrettava –”

”Sinä olet siis sitä mieltä, että kivi on turvassa vain niin kauan kuin Orave pitää puolensa Kalkarosta vastaan?” Hermione sanoi hädissään.

”Se on mennyttä alta viikon”, Ron sanoi.

NORJALAINEN RÖPELÖNISKA NORBERT

Orave taisi kuitenkin olla urheampi kuin he kuvittelivat. Seuraavien viikkojen kuluessa hän näytti kalpenevan ja laih-
tuvan, mutta murtuneelta hän ei vaikuttanut.

Aina kun Harry, Ron ja Hermione kulkivat kolmannen kerroksen käytävän ohi, he painoivat korvansa oveen varmist-
taakseen että Pörrö ärisi yhä paikallaan. Kalkaros käysken-
teli ympäriinsä yhtä äksynä kuin aina, mikä varmaankin tar-
koitti sitä että kivi oli yhä turvassa. Nykyään Orave hymyili
kannustavasti aina nähdessään Harryn, ja Ron oli ruvennut
moittimaan niitä jotka nauroivat Oraven änkytykselle.

Mutta Hermionella oli mielessään muutakin kuin viisast-
en kivi. Hän oli ruvennut tekemään kertausaikatauluja ja
merkkaamaan muistiinpanojaan eri väreillä. Harrya ja Ro-
nia ei olisi sellainen huvittanut, mutta Hermione nalkutti
että heidänkin pitäisi opiskella.

”Hermione, kokeisiin on vielä ikuisuus.”

”Kymmenen viikkoa”, Hermione tiuskaisi. ”Se ei ole
ikuisuus, Nicolas Flamelille se olisi kuin sekunti.”

”Mutta me emme ole kuusisataavuotiaita”, Ron huo-
mautti. ”Mitä varten sinä sitä paitsi kertaat mitään, sinähän
osaat jo kaiken.”

”Mitäkö varten minä kertaan? Oletko tärähtänyt? Tajuat kai, että nämä kokeet on läpäistävä, jotta pääsee toiselle luokalle? Ne ovat kamalan tärkeitä, ja minun olisi pitänyt ruvetta lukemaan jo kuukausi sitten, minä en käsitä mikä minuun on mennyt...”

Valitettavasti opettajat tuntuivat ajattelevan saman suuntaisesti kuin Hermione. He antoivat niin kamalasti läksyjä, ettei pääsiäisloma ollut likikään niin hauska kuin joululoma. Oli vaikea rentoutua kun Hermione lateli vieressä ulko-muistista kahtatoista lohikäärmeenveren käyttötarkoitusta tai harjoitteli taikasauvan kieputtelua. Harry ja Ron vaike-roivat ja haukottelivat, mutta istuivat kuin istuivatkin melkein kaiken vapaa-aikansa Hermionen kanssa kirjastossa ja yrittivät selviytyä lisäläksyistään.

”Minä en ikinä muista tätä”, Ron puuskahti eräänä ilta-päivänä viskattuaan sulkakynänsä kädestään ja katsoessaan kaivaten kirjaston ikkunasta ulos. Oli ensimmäinen todella kaunis päivä moneen kuukauteen. Taivas oli kirkas ja lemmin-sininen ja ilmassa oli lähestyvän kesän tuntua.

Harry, joka etsi mäkimeiramia *Tubannesta taikayrtistä ja -sienestä*, kohotti katseensa vasta kun kuuli Ronin sanovan: ”Hagrid! Mitä sinä kirjastossa teet?”

Hagrid laahusti lähemmäs piilotellen jotain selkensä ta-kana. Hän näytti eksyneen väärään paikkaan myyrännahka-takissaan.

”Kattelen vaan”, hän sanoi välttelevään sävyyn, joka he-rätti heti muiden kiinnostuksen. ”Mitä itte hommaatte?” Hagrid näytti äkisti hyvin epäluuloiselta. ”Ette sunkaan te yhä vaan hae Nicolas Flamelia?”

”Voi, me saatiin jo aikoja sitten selville kuka hän on”,

Ron sanoi painokkaasti. ”Me myös tiedetään mitä se koira vartioi, nimittäin viisasten ki-”

”Shhhh!” Hagrid pälyili äkkiä ympärilleen nähdäkseen oliko joku kuullut. ”Älä huutele sitä ympäriinsä, mikä sua riivaa?”

”Meillä olisi oikeastaan muutama kysymys sinulle”, Harry sanoi, ”kaikesta muusta mikä Pörrön lisäksi vartioi viisasten kiveä –”

”SHHHH!” Hagrid suhisi uudestaan. ”Kuulkaa – tulkaa myöhemmin käymään, vaikka minä en kyllä lupaa että kertoisin yhtikäs mitään, pankaa se mieleen, mutta älkää täällä höliskö, koska oppilaitten ei kuulu tietää. Kaikki vaan luulee että minä oon laverrellu teille –”

”Nähdään sitten myöhemmin”, Harry sanoi.

Hagrid laahusti tiehensä.

”Mitä hän piilotteli selkänsä takana?” Hermione sanoi miettiväisenä.

”Liittyiköhän se jotenkin kiveen?”

”Minä käyn katsomassa miltä hyllyltä hän tuli”, sanoi Ron, joka oli lukenut kyllikseen. Hän palasi tuokion kuluttua kantaen kirjapinoa, jonka hän paukautti pöydälle.

”*Lohikäärmeitä!*” hän kuiskasi. ”Hagrid etsi tietoa lohikäärmeistä! Katsokaa näitä: *Iso-Britannian ja Irlannin lohikäärmelajit, Munasta helvettiin – lohikäärmeenkasvattajan opas.*”

”Hagrid on aina halunnut lohikäärmettä, hän sanoi sen minulle silloin kun tapasin hänet ensimmäisen kerran”, Harry sanoi.

”Mutta sehän on lainvastaista”, Ron sanoi. ”Vuoden 1709 noitasapatti kielsi lohikäärmeenkasvatuksen, kaikkihan sen tietää. On aika mahdoton estää jästejä huomaamasta meitä, jos meillä on lohikäärmeitä takapihalla – eikä lohi-

käärmettä sitä paitsi voi kesyttää, se on vaarallinen otus. Näkisitpä millaisia palovammoja Charlie on saanut Romanian villilohikäärmeistä.”

”Mutta ei kai Britanniassa elä villilohikäärmeitä?” Harry sanoi.

”Totta kai elää”, Ron sanoi. ”Tavallisia walesinvihreitä ja lisäksi hebridienmustia. Taikaministeriöllä on melkoinen työ pitää ne salassa, sen voin sanoa. Meikäläiset joutuu yhtämittaa noitumaan jästejä, jotka ovat nähneet niitä, että he unohtaisivat ne.”

”Mitä ihmettä Hagrid siis aikoo?” Hermione sanoi.

Kun he tunnin kuluttua koputtivat riistanvartijan mökin oveen, heitä ihmetytti se että kaikkiin ikkunoihin oli vedetty verhot. Hagrid kysyi ”Kuka siellä?” ennen kuin päästi heidät sisään ja sulki oven kiireesti heidän perässään.

Mökissä oli tukahduttavan kuuma. Vaikka päivä oli lämmin, hellassa roihusi tuli. Hagrid keitti heille teetä ja tarjosi kärppävoileipiä, joista he kieltäytyivät.

”No – oliko teillä jotain kysymistä?”

”Oli”, Harry sanoi. Ei auttanut ruveta kiertelemään ja kaartelemaan. ”Me ajateltiin, että sinä ehkä voisit kertoa meille mikä muu kuin Pörrö vartioi viisasten kiveä.”

Hagrid kurtisti kulmiaan.

”En tiettykään voi”, hän sanoi. ”Numero yksi: en tiedä ittekään. Numero kaksi: te tiedätte liikaa jo nyt, eli en kertois vaikka tietäsin. Se kivi on täällä hyvästä syystä. Se melkeen vohkittiin Irvetasta – kai te sen olitte jo hoksannu? Mutta sitä minä vaan en käsitä, että miten te Pörröstäkin tiedätte.”

”Äh, älä viitsi, Hagrid, et ehkä tahdo kertoa meille, mut-

ta totta kai sinä silti tiedät, sinähän tiedät kaiken mitä täällä tapahtuu”, Hermione sanoi lämpimällä, imartelevalla äänellä. Hagridin parta nytkähti ja he arvasivat että hän hymyili. ”Oikeastaan me mietittiin vain sitä, että kuka sen vartioinnin järjesti”, Hermione jatkoi. ”Mietittiin, että keneen Dumbledore luotti niin että pyysi avukseen, paitsi tietysti sinuun.”

Hagridin rinta röyhistyi viimeisten sanojen kohdalla. Harry ja Ron loivat sädehtiviä katseita Hermioneeseen.

”No, ei kai se mitään haittaa, vaikka kerronki että... hetkonen... Pörrö on lainattu multa... sitten jotku opettajat teki taikoja... professori Verso – professori Lipetit – professori McGarmiwa –” Hagrid laski sormillaan, ”professori Orave – ja tietty Dumbledore teki jotain ittekin. Hetkonen, joku unohtu. Ai niin, professori Kalkaros.”

”Kalkaros?”

”Joo – ette sunkaan te veisaa sitä vanhaa virttä? Kalkaros auto suojaamaan kiven, ei se sitä mitään kähvellä.”

Harry tiesi, että Ron ja Hermione miettivät samaa kuin hän. Jos Kalkaros oli ollut mukana suojaamassa kiveä, hänen oli luultavasti ollut helppo selvittää, millaisen vartioinnin muut opettajat olivat sille taikoneet. Hän tiesi luultavasti kaiken – paitsi ilmeisesti Oraven taian ja sen miten Pörrön ohi pääsee.

”Kukaan muu kuin sinä ei kai tiedä miten Pörrön ohi pääsee, vai mitä Hagrid?” Harry sanoi huolissaan. ”Etkä sinä kai kertoisi kenellekään? Et edes opettajille?”

”Sitä ei tiedä ainutkaan sielu, paitti minä ja Dumbledore”, Hagrid sanoi ylpeänä.

”No, onhan sekín jotain”, Harry mumisi toisille. ”Hagrid, voisiko ikkunan avata? Minä paahdun tänne.”

”Ei voi, sori Harry”, Hagrid sanoi. Harry huomasi, että Hagrid vilkaisi tuleen. Harrykin katsoi sinne.

”Hagrid – mikä tuo on?”

Mutta hän tiesi jo mikä se oli. Aivan tulen sydämessä, vesipannun alla, oli valtava musta muna.

”Ai se”, Hagrid sanoi ja näpräsi hermostuneesti partaansa, ”se on – öh...”

”Mistä sinä sait sen?” Ron kysyi Hagridilta ja kyyristyi tulen ääreen nähdäkseen munan lähempää. ”Se on mahtanut maksaa omaisuuden.”

”Minä voitin sen”, Hagrid sanoi. ”Eilisiltana. Menin kylille kippaamaan pari tuopillista ja pelasin pokkaa jonku ventovieraan kanssa. Äijä oli vissiin vaan ilonen, kun pääsi siitä, jos totta puhutaan.”

”Mutta mitä sinä sitten teet, kun se on kuoriutunut?” Hermione kysyi.

”No, minä oon vähän lueskellu”, Hagrid sanoi ja kaivoi isokokoisen kirjan tynnynsä alta. ”Hain tämmösen kirjastosta – *Lobikäärmeen kasvatatus huviksi ja hyödyksi* – pikkasen vanhentunuhan se on, mutta perustiedot pitää kutinsa. Muna pannaan tuleen, koska emot nääs puhaltelee niihin sillon kun ne hautuu. Poikasille syötetään ämpärillinen konjakkia ja kananverta puolen tunnin välein. Ja kattokaa tätä – tässä on eri lajien muna – mun on norjainen röpelöniska. Se on harvinainen se.”

Hagrid näytti hyvin tyytyväiseltä, mutta Hermione ei.

”Hagrid, sinä asut puutalossa”, hän sanoi.

Mutta Hagrid ei kuunnellut. Hän hyräili iloisesti ja kohteli tulta.

He olivat siis saaneet uudenkin huolenaiheen: miten Hagridin kävisi, jos joku saisi tietää, että hän piilotteli laitonta lohikäärmettä mökissään.

”Miltäköhän tuntuisi elää kaikessa rauhassa?” Ron huokaisi kerran kun he taas kahlasivat läpi ylimääräisiä läksyjään. Hermione oli ruvennut tekemään kertausaikatauluja Harrylle ja Ronillekin. Harry ja Ron olivat tulla hulluiksi.

Kerran sitten Hedwig toi taas aamiaisella Harrylle kirjeen Hagridilta. Hagrid oli kirjoittanut vain kaksi sanaa: *Se kuoriutuu.*

Ron olisi halunnut pinnata yrittätiedon tunnilta ja rynnätä suoraa päätä mökkiin. Hermione ei ottanut sellaista kuuleviin korviinsa.

”Hermione, montako kertaa elämässä kukaan saa nähdä kun lohikäärme kuoriutuu?”

”Me käydään koulua, me joudutaan hankaluuksiin, eikä se ole mitään verrattuna siihen miten Hagridin käy, kun joku saa tietää mitä hän tekee –”

”Suu kiinni!” Harry kuiskasi.

Malfoy oli lähellä ja hän oli pysähtynyt niille sijoilleen kuuntelemaan. Miten paljon hän oli kuullut? Harry ei pitänyt Malfoyn ilmeestä.

Ron ja Hermione kiistelivät koko matkan yrittätiedon tunnille ja lopulta Hermione suostui kipaisemaan välitunnilla Hagridin luokse Ronin ja Harryn kanssa. Kun linnan kello kajahti tunnin päättymisen merkiksi, kaikki kolme pudottivat heti istutuslapionsa ja kiiruhtivat pihan poikki metsän laitaan. Hagrid tervehti heitä punakkana ja jännittyneenä.

”Se on melkeen ulkona jo.” Hän hoputti heidät sisään.

Muna lojui pöydällä. Siinä oli isoja murtumia. Jokin liikkui sen sisällä ja siitä kuului hassua kalkattavaa ääntä.

He vetivät tuolit pöydän ääreen ja katselivat munaä henkeään pidättäen.

Yhtäkkiä kuului raapimista, ja muna lohkesi auki. Lohikäärmeen poikanen mätkähti pöydälle. Ei sitä oikein kauniiksi voinut sanoa. Harryn mielestä se näytti rytistyneeltä mustalta sateenvarjolta. Sen piikikkäät siivet olivat valtavan isot verrattuna sen luiperoon sysimustaan vartaloon, sen kuono oli pitkä ja sieraimet laajat ja sillä oli sarventyngät ja oranssit mulkosilmät.

Se aivasti. Sen kuonosta sähähti muutama kipinä.

”Että osaakin olla nätti!” Hagrid mumisi. Hän ojensi kätensä ja silitti lohikäärmeen päätä. Lohikäärme näykkäsi Hagridin sormia ja paljasti terävät kulmahampaansa.

”Siunattu otus, kattokaa, se tuntee muorinsa!” Hagrid sanoi.

”Hagrid”, Hermione sanoi, ”miten nopeasti norjalaiset röpelöniskat oikeastaan kasvavat?”

Hagrid aikoi juuri vastata, kun väri yhtäkkiä valahti hänen kasvoiltaan – hän loikkasi pystyyn ja juoksi ikkunaan.

”Mikä hätänä?”

”Joku kurkki verhojen raosta – poika – nyt se juoksee takas kouluun.”

Harry syöksyi salamana ovelle ja tähyili ulos. Kaukakaan ei voinut erehtyä.

Malfoy oli nähnyt lohikäärmeen.

Malfoyn kasvoilla värjyi koko seuraavan viikon hymy, joka hermostutti hirveästi Harrya, Ronia ja Hermionea. He viet-

tivät melkein kaiken vapaa-aikansa Hagridin pimennetyssä mökissä ja yrittivät puhua Hagridille järkeä.

"Anna sen mennä", Harry usutti. "Päästä se vapaaksi."

"Ei käy", Hagrid sanoi. "Se on liika pieni. Se kuolee."

He katsoivat lohikäärmettä. Se oli jo viikossa kasvanut pituudeltaan kolminkertaiseksi. Sen sieraimista pöllähteli savua. Hagrid ei ollut hoitanut riistanvartijan hommiaan, koska lohikäärme oli pitänyt hänet työn touhussa. Tyhjiä konjakkipulloja ja kananhöyheniä lojui pitkin lattiaa.

"Minä annoin sen nimeksi Norbert", Hagrid sanoi ja katseli lohikäärmettä utuisin silmin. "Se tuntee mut jo hyvin, kattokaa. Norbert! Norbert! Missä muori?"

"Hagridilla on vintti pimeänä", Ron supatti Harryn korvaan.

"Hagrid", Harry sanoi kovalla äänellä, "jos odotat vielä parikin viikkoa, niin Norbert on yhtä pitkä kuin talosi. Malfoy voi kannella Dumbledorella milloin hyvänsä."

Hagrid puri huultaan.

"Minä – minä tiedän, etten voi pitää sitä ikuisesti, mutten minä pysty noin vaan hylkäämään sitä, en vaan pysty."

Harry kääntyi äkkiä Roniin päin.

"Charlie", hän sanoi.

"Sinullakin alkaa vipata päästä", Ron sanoi. "Minä olen Ron, etkö muista?"

"Ei – Charlie – sinun veljesi Charlie. Romaniassa. Tutkimassa lohikäärmeitä. Norbertinhan voisi lähettää hänelle. Charlie pitäisi siitä huolta ja päästäisi sen takaisin luontoon!"

"Nerokasta!" Ron sanoi. "Mitä tuumit, Hagrid?"

Loppujen lopuksi Hagrid suostui siihen, että he lähettäisivät Charlielle pöllön ja kysyisivät asiaa.

Seuraava viikko kului matelemalla. Keskiviikkoiltana Hermione ja Harry istuivat kahdestaan oleskeluhuoneessa kauan sen jälkeen kun muut olivat jo menneet nukkumaan. Seinäkello oli juuri heläyttänyt puolenyön lyöntinsä kun muotokuvareikä paukahti auki. Ron ilmaantui tyhjästä riisuttuaan Harryn näkymättömyysviitan. Hän oli käynyt Hagridin mökissä auttamassa Hagridia ruokkimaan Norbertia, joka söi nyt laatikkokaupalla rotanraatoja.

”Se puri minua!” hän sanoi ja näytti kättään, johon oli kääraisty verinen nenäliina. ”Minä en pysty varmasti viikkoon pitämään sulkakynää kädessä. Minä en totta vie ole eläissäni nähnyt kamalampaa elukkaa kuin se lohikäärme, mutta Hagrid vain lepertelee sille kuin pörröiselle pikku sylikanille. Kun se puri minua, Hagrid suuttui että olin säikäyttänyt sitä. Ja kun lähdin pois, Hagrid lauloi sille kehtolaulua.”

Joku kopautti pimeään ikkunaan.

”Hedwig!” Harry sanoi ja kiiruhti päästämään pöllön sisään. ”Se tuo Charlien vastauksen!”

He lukivat kirjeen kolmestaan päät yhdessä.

Hei, Ron!

Miten menee? Kiitos kirjeestä – otan mielelläni norjalaisen röpelöniskan, mutta sitä ei ole helppo kuljettaa tänne. Paras olisi varmaan-kin toimittaa se muutamille ystävilleni, jotka ovat tulossa ensi viikolla luokseni. Se vain, että kukaan ei saa nähdä että he kuljettavat laitonta lohikäärmettä.

Voisitko sinä viedä lohikäärmeen linnan korkeimpaan torniin lauantaina puoliltaöin? Ystäväni voisivat hakea sen sieltä ja viedä sen pimeään turvin pois.

Lähetä vastaus niin pian kuin voit.

Terveisin

Charlie

He katsahtivat toisiinsa.

”Onhan meillä näkymättömyysviitta”, Harry sanoi. ”Tuskinpa se niin hirveän hankalaa olisi – viitta on sen veran iso, että eiköhän sen alle mahdu meistä kaksi ja Norbert.”

Niin paha oli edellinen viikko ollut, että Ron ja Hermione olivat heti samaa mieltä hänen kanssaan. He tekisivät mitä vain, jos sillä päästäisiin Norbertista – ja Malfoysta.

Sitten tuli pulma. Ronin purtu käsi oli seuraavana aamuna turvonnut kaksinkertaiseksi. Hän ei tiennyt voisiko hän mennä turvallisin mielin matami Pomfrey'n hoiviin – tunnistasiko tämä lohikäärmeenpureman? Iltapäivällä hänellä ei kuitenkaan enää ollut valinnanvaraa. Haava oli muuttunut iljettävän vihreäksi. Vaikutti siltä, että Norbertin kulmahampaissa oli myrkkyä.

Harry ja Hermione riensivät koulupäivän päätyttyä sairaalasiipeen, missä Ron makasi huonokuntoisena vuoteessa.

”Käsi ei ole ainoa murheeni”, hän kuiskasi, ”vaikka se tuntuukin olevan putoamaisillaan. Malfoy väitti matami Pomfreylle, että hän tahtoi lainata yhtä kirjaani. Niin hän pääsi tänne hekottamaan minulle. Hän uhkasi kertoa matamille mikä minua oikeasti oli purrut – minä nimittäin sain, että se oli koira, vaikken uskokaan että matami uskoi sitä – minun ei olisi pitänyt motata Malfoya silloin huijauksella, koska sen takia hän nyt kiusaa minua.”

Harry ja Hermione yrittivät tyynnyttellä Ronia.

"Tämä päättyy lauantaina puolilta öin", Hermione sanoi, mutta se ei lohduttanut Ronia tippaakaan. Päinvastoin, hän ponnahti istumaan ja puhkesi hikoilemaan.

"Puolilta öin lauantaina!" hän sanoi käheällä äänellä. "Voi ei – voi ei – muistin vasta nyt – Charlien kirje oli sen kirjan välissä jonka Malfoy vei. Nyt hän tietää että me aiomme hankkiutua Norbertista eroon."

Harry ja Hermione eivät voineet vastata. Matami Pomfrey tuli nimittäin juuri silloin sisään ja käski heidän lähteä, koska Ron kuulemma tarvitsi unta.

"Nyt on jo myöhäistä vaihtaa suunnitelmaakaan", Harry sanoi Hermionelle. "Pöllö ei enää ehdi Charlielle, ja tämä voi olla ainoa tilaisuutemme päästä Norbertista eroon. Meidän on pakko vain ottaa riski. Ja onhan meillä sitä paitsi näkymättömyysviitta, eikä Malfoy tiedä sitä."

Tanskandoggi Tora istui ulkona häntä paketissa, kun he menivät kertomaan uutista Hagridille, joka avasi ikkunan ja puhui heille sen kautta.

"Nyt en laske teitä sisään", hän puuskutti, "Norbertilla on konstikas vaihe – mutta minä pärjään kyllä."

Kun he kertoivat Hagridille Charlien kirjeesta, Hagridin silmät täyttyivät kyynelistä, vaikka saattoivat kyynelot johtua siitäkin että Norbert oli juuri puraissut häntä pohkeeseen.

"Aiih! Ei hätää, se osu vaan saappaaseen – pelkkää leikkiä – vauvahan se vasta on."

Vauva hakkasi pyrstöönsä seinään niin että ikkunat rämisivät. Kun Harry ja Hermione kävelivät takaisin linnaan, he odottivat malttamattomasti lauantaita.

Heidän olisi tullut sääli Hagridia, kun hänen tuli aika sanoa jäähyväiset Norbertille, elleivät he olisi olleet niin huolissaan siitä mitä he itse joutuisivat tekemään. Yö oli sysipimeä ja taivas pilvinen ja he saapuivat Hagridin mökille hiukan myöhässä, koska heidän oli täytynyt odottaa että Riesu väistyisi pois heidän tieltään eteisaulassa missä se pelasi seinätennistä.

Hagrid oli pakannut Norbertin valmiiksi isoon sälelaatikoon.

”Sillä on eväänä kasa rottia ja tilkkanen konjakkia”, Hagrid sanoi matalalla äänellä. ”Ja pakkasin mukaan sen nallenkin, ettei sille tule yksinäinen olo.”

Laatikosta kuuluu repimisen ääntä, joka kuulosti Harryn mielestä siltä että nallelta riuhdottiin parastaikaa päätä irti.

”Hei hei, Norbert!” Hagrid nyyhki kun Harry ja Hermione peittivät laatikon näkymättömyysviitalla ja astuivat itsekin viitan alle. ”Muori ei unohda sua ikinä!”

Harry ja Hermione eivät itsekään käsittäneet, miten heidän onnistui raahata laatikko linnaan. Keskiyö tikutti lähemmäs kun he hilasivat Norbertia marmoriportaita pitkin eteisaulasta ylös ja pimeitä käytäviä eteenpäin. Taas yhdet portaat ylös, ja kohta seuraavat – edes yksi Harryn oikoteistä ei lyhentänyt matkaa kovinkaan paljon.

”Melkein perillä!” Harry huohotti kun he tulivat korkeimman tornin alla olevaan käytävään.

Juuri silloin jokin liikahti heidän edessään ja he olivat pudottaat laatikon. He unohtivat olevansa muutenkin näkymättömiä ja kyyristyivät varjoihin, josta he tiirailivat kahta vähän matkan päässä erottuvaa ihmishahmoa, joista toinen tarttui juuri toiseen kiinni. Lamppu lepatti.

Skottiruutuiseen aamutakkiin ja hiusverkkoon sonnustautunut Professori McGarmiwa talutti Malfoya korvasta.

"Jälki-istuntoa!" hän huusi. "Ja kaksikymmentä pistettä pois Lühuiselta! Vaellella nyt ympäriinsä keskellä yötä, kuinka sinä uskallat –"

"Tämä on väärinkäsitys, professori, Harry Potter on tulossa – hänellä on lohikäärme!"

"Silkkaa pötyä! Kuinka sinä uskallat valehdella tuollaista! Ala tulla – minä puhun sinusta professori Kalkarokselle!"

Tornin huipulle johtavat jyrkät kierreportaat tuntuivat sen jälkeen maailman helpoimmilta kiivetä. Vasta kun Harry ja Hermione olivat astuneet ulos koleaan yöilmaan he heittivät viitan harteiltaan ja vetivät iloisina henkeä. Hermione tanssahteli hiukan.

"Malfoy sai jälki-istuntoa! Tekisi mieli laulaa!"

"Älä vain laula", Harry pyysi.

Odotellessaan he naureskelivat Malfoylle. Norbert melasti laatikossaan. Noin kymmenen minuutin kuluttua neljä luudanvartta viiletti alas pimeältä taivalta.

Charlien ystävät olivat hilpeitä veikkoja. He näyttivät Harrylle ja Hermionelle valjaat, jotka he olivat väsänneet voidakseen lennättää Norbertin välissään. He kiinnittivät Norbertin yhteisvoimin tiukasti valjaisiin, ja sitten Harry ja Hermione kiittelivät Charlien kavereita oikein kädestä pitäen.

Vihdoinkin Norbert häipyisi... häipyisi... häipyi.

Harry ja Hermione pujahtivat alas vieviin kierreportaisiin sydämet yhtä kepeinä kuin kädet, jotka eivät enää joutuneet kanniskelemaan Norbertia. Lohikäärme oli poissa – Malfoylla jälki-istuntoa – mikä voisi pilata ihanan onnentunteen?

Vastaus kysymykseen odotti portaiden juurella. Kun he

astuivat käytävään, Voron naama häilähti äkkiä esiin pimeydestä.

”Kas, kas, kas”, vahtimestari kuiskasi, ”ollaanpas sitä kiipelissä.”

He olivat jättäneet näkymättömyysviitan tornin huipulle.

KIELLETTY METSÄ

Huonommin ei olisi voinut käydä.

Voro vei heidät ensimmäiseen kerrokseen professori McGarmiwan työhuoneeseen ja siellä he istuivat ja odottivat sanomatta sanaakaan toisilleen. Hermione vapisi. Selitykset, tekosyyt ja villit peitetarinat ajoivat toisiaan takaa Harryn aivoissa, mutta ne olivat toinen toistaan surkeampia. Hän ei keksinyt miten he voisivat selvitä pinteestä. Heidät oli ahdistettu nurkkaan. Miten he olivatkin olleet niin typeriä, että unohtivat viitan? Sellaista syytä ei ollut olemassakaan, minkä takia professori McGarmiwa sallisi heidän nousta yösydännä sängystä hiiviskelemään ympäri koulua, saati sitten lainkaan kiivetä korkeimpaan tähtitorniin, jonne oli pääsy kokonaan kielletty muulloin kuin oppitunneilla. Ja kun sotkuun lisättiin vielä Norbert ja näkymättömyysviitta, he voisivat yhtä hyvin painua saman tien pakkaamaan laukkujaan.

Oliko Harry kuvitellut, ettei huonommin voisi käydä? Hän oli erehtynyt. Kun professori McGarmiwa tuli huoneeseensa, hän talutti Nevilleä.

”Harry!” Neville huudahti heti nähdessään toiset kaksi, ”minä yritin etsiä sinut ja varoittaa. Minä kuulin kun Malfoy sanoi, että hän ottaisi sinut kiinni, hän sanoi että sinulla oli lohi –”

Harry ravisti tarmokkaasti päätään, jotta Neville sulkisi suunsa, mutta professori McGarmiwa huomasi sen. Hän näytti Norbertiakin todennäköisemmältä tulenlieskojen puhaltajalta seisoessaan siinä heidän kolmen edessä.

”En olisi ikinä uskonut tätä kenestäkään teistä. Voro sanoi, että te olitte tähtitornissa. Kello on yksi yöllä. Selittäkää.”

Se oli ensimmäinen kerta kun Hermione ei pystynyt vastaamaan opettajan kysymykseen. Hän tuijotteli tohveleitaan liikkumattomana kuin patsas.

”Minä taidan tietää melko tarkkaan, mitä täällä on häärätty”, professori McGarmiwa sanoi. ”Eihän tämän selvitteilyyn neroa tarvita. Te syöitte Draco Malfoylle jotain palturia lohikäärmeestä, jotta saisitte hänet lähtemään sängystä ja joutumaan vaikeuksiin. Hänet minä jo sain kiinni. Teistä on varmaan hassua, että Nevillekin kuuli tarinanne ja myös uskoi sen?”

Harry tavoitti Nevillen katseen ja yritti viestittää tälle sanoitta, ettei se ollut totta, koska Neville näytti tyrmistyneeltä ja loukkaantuneelta. Kömmähtelevä Neville-parka – Harry tiesi, että oli ollut suuri ponnistus häneltä lähteä etsimään ja varoittamaan heitä pilkkosen pimeässä.

”Pöyristyttävää!” professori McGarmiwa sanoi. ”Neljä oppilasta poissa sängystä samana yönä! En ole koskaan ennen kuullutkaan sellaisesta! Sinua, Hermione, minä luulin järkevämmäksi. Teille rapsahtaa kaikille kolmelle jälki-istuntoa – aivan, sinulle myös, Neville, mikään syy ei oikeuta ketään öisiin kävelyretkiin pitkin koulua, etenkin näinä aikoina, kun se on erittäin vaarallista – ja Rohkelikolta otetaan pois viisikymmentä pistettä.”

"Viisikymmentä?" Harry henkäisi – he menettäisivät johtoasemansa, johtoaseman, jonka hän oli ansainnut edellisessä huispausottelussa.

"Viisikymmentä pistettä jokaiselta", professori McGar-miwa sanoi hengittäen raskaasti pitkän suipon nenänsä kautta.

"Professori – kiltti –"

"Eihän näin voi tehdä –"

"Sinun asiasi ei ole sanoa, mitä minä voin tehdä ja mitä en, Potter. Painukaahan siitä pehkuihin, joka ainoa. Minä en ole milloinkaan näin hävennyt Rohkelikkojen takia."

Sadanviidenkymmenen pisteen menetys. Rohkelikko putosi viimeiselle sijalle. He olivat yhdessä yössä pilanneet Rohkelikon kaikki mahdollisuudet voittaa tupamestaruus. Harrysta tuntui kuin hänen vatsastaan olisi pudonnut pohja pois. Miten he voisivat ikinä hyvittää tekonsa?

Sinä yönä Harry ei nukkunut silmällistäkään. Hän kuuli Nevillen nyhkyttävän tyynyynsä varmaan tuntikausia. Harry ei keksinyt mitään millä lohduttaisi häntä. Hän tiesi, että Neville, kuten hän itsekin, pelkäsi aamunkoittoa. Mitä tapahtuisi, kun muut rohkelikot saisivat tietää mitä he olivat tehneet?

Kun rohkelikot seuraavana aamuna kulkivat ohi jättimäisten tiimalasien, jotka mittasivat tupien pisteitä, he luulivat aluksi että oli sattunut jokin erehdys. Miten heillä olisi yhtäkkiä voinut olla sataviisikymmentä pistettä vähemmän kuin eilen? Mutta sitten sana alkoi levitä: Harry Potter, kuuluisa Harry Potter, kahden huispausottelun sankari, oli tarvinnut heiltä kaikki ne pisteet, Harry ja pari muuta typerystä ensimmäiseltä luokalta.

Harry oli ollut koulun suosituimpia ja ihailluimpia oppilaita, mutta olikin yhtäkkiä vihatuin. Jopa korpinkynnet ja puuskupuhit kääntyivät häntä vastaan, koska kaikki olisivat halunneet nähdä luihuisten häviävän tupamestaruuden. Minne Harry menikin, häntä osoiteltiin sormella, eikä kukaan viitsinyt edes madaltaa ääntään haukkuessaan häntä. Luihaiset puolestaan taputtivat käsiään, kun hän kulki heidän ohitseensa, vihelsivät ja hurrasivat: ”Kiitos Potter, me ollaan sinulle velkaa!”

Vain Ron piti hänen puoltaan.

”Tämä unohtuu muutamassa viikossa. Fred ja George ovat menettäneet roppakaupalla pisteitä sinä aikana kun ovat olleet täällä, ja silti heistä pidetään.”

”Eivät he sentään ole menettäneet sataaviittäkymmentä pistettä kertaheitolla, vai mitä?” Harry sanoi murheellisena.

”No – eivät”, Ron myönsi.

Vahinkoa oli jo myöhäistä korjata, mutta Harry vannoi itsekseen ettei vastedes sotkeentuisi asioihin, jotka eivät hänelle kuuluneet. Hiiviskely ja vakoilu saisivat riittää. Häntä hävetti niin että hän meni Woodin luo ja tarjoutui eroamaan huispausjoukkueesta.

”Sinäkö eroaisit?” Wood jyrisi. ”Mitä hyötyä siitä olisi? Miten me saisimme yhtäkään pistettä takaisin, jos emme voittaisi edes huispauksessa?”

Mutta huispauskin oli menettänyt hauskuutensa. Joukkuetoverit eivät puhuneet Harrylle harjoituksissa, ja jos heidän oli pakko puhua hänestä, he sanoivat häntä ”etsijäksi”.

Hermione ja Neville kärsivät hekin. Heillä ei ollut yhtä kamalaa kuin Harrylla, koska he eivät olleet yhtä tunnettuja, mutta ei heillekään kukaan puhunut. Hermione ei enää ve-

tänyt huomiota puoleensa oppitunneilla, vaan istui kumarrassa ja työskenteli vaitonaisena.

Harry oli melkein iloinen lähestyvistä koekaudesta. Kertaamista oli niin paljon, että surkeudet pysyivät poissa mielestä. Hän, Ron ja Hermione lukivat omissa oloissaan, tekivät töitä iltamyöhään, yrittivät muistaa monimutkaisten juomien aineksia, opetella loitsuja ja kirouksia ulkoa, painaa mieleensä taikakeksintöjen ja maahisten kapinoiden päivämääriä...

Mutta kun kokeiden alkuun oli enää viikko, Harryn uusi päätös olla sekaantumatta asioihin, jotka eivät hänelle kuuluneet, joutui odottamatta koetukselle. Kävellessään eräänä päivänä yksin pois kirjastosta hän kuuli jonkun uikuttavan edessään olevassa luokkahuoneessa. Kun hän meni lähemmäs, hän tunnisti Oraven äänen.

"Ei – ei – ei taas, älä –"

Kuulosti siltä kuin joku olisi uhkaillut häntä. Harry siirtyi lähemmäs.

"Hyvä on – hyvä on –", hän kuuli Oraven sopertavan.

Siinä samassa Orave jo pyyhälsi turbaaniaan oikoen ulos luokkahuoneesta. Hän oli kalpea ja näytti siltä kuin purskahtaisi kohta itkuun. Hän harppoi pois näkyvistä. Harrysta tuntui, ettei Orave edes huomannut häntä. Hän odotti, kunnes Oraven askelten ääni kaikkosi, ja kurkisti sitten luokkahuoneeseen. Huone oli tyhjä, mutta ovi sen toisessa päässä oli rakosellaan. Harry oli puolimatassa ovelle, kun hän muisti mitä oli päättänyt sotkeentumisesta asioihin, jotka eivät hänelle kuulu.

Hän olisi kuitenkin lyönyt vaikka kaksitoista viisasten kiveä vetoa, että Kalkaros oli juuri poistunut huoneesta. Ja päätellen siitä, mitä Harry oli juuri kuullut, Kalkaros astelisi

vastedes kimmoisammin askelin – Orave tuntui lopulta antaneen periksi.

Harry meni takaisin kirjastoon missä Hermione kuusuteli Ronilta tähtitiedettä. Harry kertoi heille mitä oli kuulut.

”Kalkaros siis teki sen!” Ron sanoi. ”Jos Orave on kertonut Kalkarokselle, miten hänen loihdimansa pimeyden voimia vastustava kirous murretaan –”

”Onhan siellä silti vielä Pörrö”, Hermione sanoi.

”Jospa Kalkaros on keksinyt, miten sen ohi pääsee, vaikkei olekaan kysynyt sitä Hagridilta”, Ron sanoi ja kohotti katseensa tuhansiin kirjoihin, joita heillä oli ympärillään. ”Kyllä täällä varmasti jossain on kirja, missä kerrotaan miten jättiläismäisestä kolmipäisestä koirasta pääsee ohi. Mitä me nyt tehdään, Harry?”

Seikkailun valo leimahti taas Ronin silmiin, mutta Hermione vastasi ennen kuin Harry ehti sanoa mitään.

”Mennään puhumaan Dumbledorelle. Se meidän olisi pitänyt tehdä jo kauan sitten. Jos me yritetään jotain itse, meidät potkaistaan takuulla koulusta.”

”Niin mutta meillä ei ole todisteita!” Harry sanoi. ”Orave on niin pelokas, ettei hän tue meitä. Riittää kun Kalkaros sanoo, ettei hän tiedä, miten se peikko pääsi kurpitsailtana sisään, ja ettei hän ollut lähelläkään kolmatta kerrosta – kumpaakohan silloin uskotaan, häntä vai meitä? Eihän se ole mikään salaisuus, että me inhotaan häntä. Dumbledore luulee vain, että me keksittiin koko juttu, jotta Kalkaros saisi potkut. Voro ei auttaisi meitä vaikka kuolisi muuten, hän on liian hyvissä väleissä Kalkaroksen kanssa, ja hänen mielestään on sitä parempi mitä useampi oppilas potkaistaan pel-

lolle. Alkääkä unohtako, ettei meidän kuuluisi tietää mitään koko kivistä sen paremmin kuin Pörröstäkään. Meillä olisi kova selittäminen.”

Hermione näytti vakuuttuneelta, mutta Ron ei.

”Jos vain vähän sorkkittaisiin sieltä täältä –”

”Ei”, Harry sanoi tylästi. ”Sorkkiminen saa jo riittää.”

Hän veti Jupiterin kartan lähemmäs itseään ja rupesi opettelemaan sen kuiden nimiä.

Seuraavana aamuna Harry, Hermione ja Neville saivat kukin kirjeen aamiaispöytään. Ne olivat kaikki samanlaisia:

Jälki-istuntonne pidetään tänä itana kello yksitoista.

Vahtimestari Voro odottaa teitä eteisaulassa.

Prof. M. McGarmiwa

Harry oli pisteiden menetystä harmitellessaan unohtanut, että heidän oli suoritettava vielä jälki-istuntokin. Hän puollittain odotti, että Hermione olisi nurissut kun heiltä meni kokonainen ilta lukuaikaa, mutta Hermione ei sanonut sanaakaan. Kuten Harry, hänkin oli sitä mieltä että he saivat vain ansionsa mukaan.

Illalla kello yksitoista he hyvästelivät Ronin oleskeluhuoneessa ja lähtivät Nevillen kanssa alas eteisaulaan. Voro oli jo siellä – samoin kuin Malfoy. Harry oli unohtanut senkin, että myös Malfoylla oli jälki-istuntoa.

”Seuratkaa minua”, Voro sanoi, sytytti lyhdyn ja lähti edellä ulos.

”Mietitte varmasti kahteen kertaan ennen kuin rikotte seuraavan kerran koulun sääntöjä”, hän sanoi ja loi heihin

merkitsevän katseen. ”Kyllä vain... kova työ ja kipu ovat opettajista parhaat, jos minulta kysytään... On todella sääli, että vanhoista rangaistuksista on luovuttu... ennen ripustettiin kahdeksi päiväksi ranteista kattoon, kettingit ovat yhä toimistossani, minä pidän ne hyvässä öljyssä siltä varalta että niitä vielä tarvitaan... No niin, mennäänpä sitten, älkääkään kuvitelkokaan että karkaisitte nyt, koska jos sen teette, niin pahemmaksi vain menee.”

He marssivat pimeään pihan poikki. Neville niiskutti. Harry mietti, mikä heidän rangaistuksensa mahtaisi olla. Varmasti se olisi jotain hirveän kammottavaa, koska Voro kuulosti niin iloiselta.

Kuu kumotti kirkkaana, mutta sen edestä kiitävät pilvet heittivät heidät välillä pimeään. Harry näki edessäpäin Hagridin mökin valoisaat ikkunat. Sitten he kuulivat jostain etäältä huudon.

”Sinäkö siellä, Voro? Äkkiä nyt, pitää ruveta aloittelemaan.”

Harryn mieliala koheni: jos he tekisivät jotain työtä Hagridin kanssa, se ei voisi olla kovin kamalaa. Hänen huojennuksensa taisi näkyä kasvoista, koska Voro sanoi: ”Sinä kai luulet nyt, että tuon ääliön kanssa olisi hauskaa? Mietipä uudestaan, poju – te näet menette metsään, ja hämmästyin suuresti jos tulette sieltä kaikki yhtenä kappaleena pois.”

Tämän kuullessaan Neville voihkaisi hiljaa ja Malfoy pysähtyi niille sijoilleen.

”Metsään?” hän toisti eikä kuulostanut ollenkaan niin tyyneksi kuin tavallisesti. ”Eihän sinne voi mennä illalla – siellä on kaikenmaailman otuksia – ihmissusia kuulemma.”

Neville puristi Harryn kaavun hihaa ja ähkäisi.

”Vai on pojulla sellainen huoli”, Voro sanoi ääni vahin-
gonilosta särysten. ”Olisi kannattanut miettiä niitä ihmissu-
sia ennen kuin järkkäsi vaikeuksia, eikö vain?”

Hagrid harppoi pimeästä heitä vastaan Tora kintereil-
lään. Hän kantoi isoa varsijousta ja hänen olkapäällään roik-
kui nuolikotelo.

”Jo oli aikakin”, hän sanoi. ”Minä oon ootellu täällä jo
puoli tuntia. Onko kaikki kunnossa, Harry, Hermione?”

”Minä en olisi heille kovin ystävällinen, Hagrid”, Voro
sanoi koleasti. ”sillä rangaistaviksihan he tänne tulivat.”

”Siksikö sinä myöhästyit?” Hagrid sanoi kurtistaen kul-
miaan Vorolle. ”Saarnasit heille, vai? Se ei ole sinun homma-
si. Sinun osuutesi päättyy tähän, minä hoidan tämän tästä
edespäin.”

”Minä palaan aamunkoitteessa”, Voro sanoi, ”hakemaan
sen mitä heistä on jäljellä”, hän lisäsi häijyesti, kääntyi kan-
noillaan ja lähti takaisin kohti linnaa niin että lyhty vain
pomppi pimeässä.

Malfoy kääntyi nyt Hagridiin päin.

”Minä en tuohon metsään mene”, hän sanoi ja Harry oli
mielissään kuullessaan hänen äänessään hätäisen vivahteen.

”Meet kyllä jos meinaat pysyä Tylypahkassa”, Hagrid
sanoi ankarasti. ”Sinä oot tehny jotain väärää, ja nyt saat
maksaa.”

”Niin mutta tämä on palvelusväen hommia, eiväthän
opiskelijat tee tällaista. Minä luulin, että me kirjoitettaisiin
muutama rivi tai jotain. Jos minun isäni tietäisi, että minä
teen tällaista, hän –”

”– sanoisi sulle, että semmosta se Tylypahkassa on”,
Hagrid murahti. ”Kirjottaisitte muutaman rivin! Mitä se

ketään hyödyttäisi? Te teette jotain hyödyllistä tai te lennätte ulos. Jos susta tuntuu, että isäukko tykkäisi enemmän jos saisit potkut, niin painu vaan takas linnaan kassia pakkaamaan. Antaa heittää!”

Malfoy ei hievahtanutkaan. Hän mulkoili Hagridia raivoissaan mutta laski sitten katseensa.

”Selkis sitten”, Hagrid sanoi, ”kuunnelkaa tarkkaan, koska me nääs puuhataan tänä yönä vaarallisia juttuja, ettekä te saa ruveta uhkarohkeiks. Tulkaa mun perässä.”

Hän vei heidät aivan metsän laidalle. Hän kohotti lyhtyään ja osoitti kapeaa, mutkaista polkua, joka katosi mustien puiden siimekseen. Kevyt tuulenviri leyhäytti heidän hiuksiin kun he tähyilivät metsään.

”Kattokaa tonne”, Hagrid sanoi, ”näättekö ton aineen mikä hohtaa maassa? Ton hopeisen? Se on yksisarvisen verta. Tossa mettässä on jossain joku yksisarvinen satuttanu pahasti. Tämä on toinen kerta viikon sisään. Keskiviikkona löyty yks kuollu. Me yritetään nyt löytää tämä ressu. Voi olla, että me joudutaan päästään se kärsimyksistään.”

”Entä jos se, joka on satuttanut yksisarvista, löytääkin ensin meidät?” Malfoy sanoi kykenemättä kätkemään pelkoa äänestään.

”Ei tossa mettässä asu mitään semmosta, joka satuttais teitä, jos te ootte mun tai Toran kanssa”, Hagrid sanoi. ”Ettekä poikkea polulta. Selkis, ja nyt sitten hajaannutaan kahteen ryhmään ja seurataan jälkiä eri suuntiin. Verta on joka paikassa, se on varmasti hoipperoinu ympäriinsä ainaski eilisillasta.”

”Minä tahdon Toran”, Malfoy sanoi nopeasti ja vilkaisi Toran pitkiä hampaita.

”Sehän sopii, mutta mun täytyy varottaa, että se on pelkuri”, Hagrid sanoi. ”Minä ja Harry ja Hermione mennään siis yhteen suuntaan ja Draco, Neville ja Tora menee toiseen. Ja jos joku meistä löytää sen yksisarvisen, niin se lähettää vihreitä kipunoita, selkiskö? Ottakaa sauvat nyt esiin ja kokeilkaa – justinsa noin – ja jos joku joutuu pulaan, se lähettää punasia kipunoita, ja silloin me tullaan kaikki apuun – no niin, ja ollaanpa sitten varovaisia – mennään.”

Metsä oli musta ja äänetön. Pian sen siimekseen astuttuaan he tulivat polunhaaraan, josta Harry, Hermione ja Hagrid lähtivät vasemmalle ja Malfoy, Neville ja Tora oikealle.

He kävelivät hiljaisuuden vallitessa, katseet suunnattuina maahan. Silloin tällöin kuunsäde osui oksien välistä metsänpohjaan ja valaisi hopeansinertävää verta pudonneilla lehdistä.

Harry näki, että Hagrid näytti hyvin huolestuneelta.

”Voisiko ihmissusi tappaa yksisarvisia?” Harry kysyi.

”Ei se oo tarpeeksi vikkela”, Hagrid sanoi. ”Yksisarvista ei saa helposti kiinni, ne on vahvoja taikaotuksia. En oo ikinä ennen kuullu että semmosta olis mikään satuttanu.”

He kävelivät sammaloituneen kannon ohi. Harry kuuli veden solinaa, joten jossain lähetyvillä oli puro. Polveilevalle polulla näkyi yhä siellä täällä yksisarvisen verta.

”Miten pärjää, Hermione?” Hagrid kuiskasi. ”Älä välitä, ei se oo voinu mennä kauas, jos se on satuttanu näin pahasti, ja siksi me voidaan – ÄKKIÄ TON PUUN TAA!”

Hagrid tarttui Harryyn ja Hermioneen ja nosti heidät polulta suuren tammen taa. Hän otti kotelosta nuolen, sovitte sen varsijouseen ja kohotti jousen valmiina ampumaan. He kuuntelivat. Jokin kiemurteli jossain lähellä kuivien leh-

tien päällä: kuulosti kuin viitta olisi laahannut maata. Hagrid katsoi silmät sirrissä pimeälle polulle, mutta muutaman sekunnin kuluttua ääni häipyi.

”Minä tiesin sen”, hän mutisi. ”Tuolla noin on jotain minkä ei pitäisi olla siellä.”

”Ihmissusi?” Harry ehdotti.

”Se ei ollu ihmissusi eikä se ollu yksisarvinenkaan”, Hagrid totesi synkkänä. ”No niin, tulkaahan perässä, mutta kamalan varovasti.”

He kävelivät entistä hitaammin ja höristivät korviaan kuullakseen vienoimmankin äänen. Yhtäkkiä jokin aivan varmasti liikahti aukealla heidän edessään.

”Kuka siellä?” Hagrid huusi. ”Näyttäydy – mulla on ase!”

Ja aukealle tuli – oliko se mies vai hevonen? Vyötäisistä ylöspäin se oli punatukkainen ja punapartainen mies, mutta siitä alaspäin se oli kiiltelevä raudikko hevonen, jolla oli pitkä punertava häntä. Harryn ja Hermionen leuat loksahivat.

”Ai, se olitkin sinä, Ronan”, Hagrid sanoi helpottuneena. ”Miten hurisee?”

Hän käveli eteenpäin ja pudisti kentaurin kättä.

”Hyvää iltaa sinulle, Hagrid”, Ronan sanoi. Sillä oli syvä, surumielinen ääni. ”Aioitko sinä ampua minut?”

”Varovaisuus ei oo pahasta, Ronan”, Hagrid sanoi ja taputti joustaan. ”Mettässä on jotain pahaa irti. Tässä on sivumennen sanoen Harry Potter ja Hermione Granger. Koululaisia. Ja tässä on Ronan, nuoret. Ronan on kentauri.”

”Me huomattiin”, Hermione sanoi vaisusti.

”Hyvää iltaa”, Ronan sanoi. ”Vai koululaisia? Opiteko te paljonkin siellä koulussa?”

”Ööh –”

”Vähän”, Hermione sanoi ujosti.

”Vähän. No, sehän on jotain.” Ronan huokaisi. Se heitti päätään taakse ja tuijotteli taivaalle. ”Mars on tänä yönä kirkas.”

”Joo”, Hagrid sanoi vilkaistuaan hänkin taivaalle. ”Kuule, oikein hyvä että törmättiin, Ronan, koska joku yksisarvinen on loukkaantunut – ootko nähnyt mitään?”

Ronan ei vastannut heti. Se tuijotti silmiään räpyttämättä taivaisiin ja huokaisi taas.

”Viattomat ovat aina ensimmäiset uhrin”, se sanoi. ”Niin on ollut menneinä aikoina, niin on nyt.”

”Joo”, Hagrid sanoi, ”mutta ootko nähnyt mitään, Ronan? Mitään epätavallista?”

Ronanilta meni taas tuokio ennen kuin se vastasi. Lopulta se sanoi: ”Metsä kätkee monia salaisuuksia.”

Kun Ronanin takana puissa näkyi liikettä, Hagrid kohotti taas jousensa, mutta siellä olikin toinen kentauri, musta sekä tukaltaan että vartaloltaan ja hurjemman näköinen kuin Ronan.

”Terve, Bane”, Hagrid sanoi. ”Miten menee?”

”Hyvää iltaa, Hagrid, kuinka on terveytesi laita?”

”Ihan hyvä. Kuule, minä tässä jo kyselin Ronanilta, että onko täällä näkyneet viime aikoina mitään outoa. Yksisarvinen on nääs loukkaantunut – mahtaisitko sinä tietää siitä jotain?”

Bane asteli seisomaan Ronanin viereen. Se katsoi taivaalle.

”Mars on tänä yönä kirkas”, se sanoi lyhyesti.

”Kuultiin jo”, Hagrid sanoi äreästi. ”No, jos jompikumpi näkee jotain, niin kertokaa mulle. Me aletaan painua.”

Harry ja Hermione seurasivat Hagridia aukealle tuijottaen olkansa yli Ronania ja Banea, kunnes puut peittivät ne näkyvistä.

"Ei pitäis yrittääkään nyhtää selvää vastausta kentaurilta", Hagrid sanoi ärtyneenä. "Helkkarinmoisia tähtiintuijottelijoita. Niitä ei kiinnosta mikään, jos se on lähempänä kun kuu."

"Onko niitä täällä paljon?" Hermione kysyi.

"Jonku verran... Enimmäkseen ne on omissa oloissaan, mutta tulee kyllä ystävällisesti esiin aina jos mun tekee mieli turista. Syvällistä sakkia, kentaurit... tietäviäisiä otuksia... ei vaan paljon paljasta."

"Olikohan sekin kentauri, joka me kuultiin aikaisemmin?" Harry kysyi.

"Kuulostiko se susta kavioilta? Aäh, jos multa kysyt, niin se oli se mikä on tappanu yksisarvisia – en oo ennen kuullu mitään sen tapasta."

He kävelivät tiheässä, synkässä metsässä. Harry vilkuili hermostuneena olkansa yli. Hänestä tuntui inhottavasti, että heitä tarkkailtiin. Hän oli tosi iloinen siitä, että Hagrid oli varsijousineen heidän kanssaan. He olivat juuri kävelleet taas yhdestä polun mutkasta, kun Hermione tarrasi Hagridin käsivarteen.

"Hagrid! Katso! Punaisia kipunoita, toiset on pulassa!"

"Te ootatte tässä!" Hagrid huusi. "Pysykää polulla, minä tulen takasin teidän luo."

Harry ja Hermione kuuntelivat Hagridin ryskivää meinoa pensaikossa ja seisoivat paikoillaan katsoen hyvin peiloissaan toisiinsa, kunnes eivät enää kuulleet ympäriltään muuta kuin lehvästön kahinaa.

”Mitä luulet, ei kai heihin vain ole sattunut?” Hermione kuiskasi.

”Sama se vaikka Malfoy olisikin satuttanut itsensä, mutta jos jokin on tehnyt Nevilleille jotain... On kokonaan meidän vika että hän edes on täällä.”

Minuutit matelivat. Kuuloaisti tuntui tavallista herkemältä. Harrysta tuntui, että hän kuuli joka ainoan tuulen huokauksen, jokaisen katkeavan risun. Mitä tapahtui? Missä toiset olivat?

Lopulta kova narske ilmoitti Hagridin palaavan. Malfoy, Neville ja Tora tulivat hänen kanssaan. Hagrid kihisi kiu-kusta. Malfoy oli kuulemma hiipinyt Nevillen taakse ja tar-rannut häneen vitsin vuoksi. Neville oli säikähtänyt ja läh-etänyt kipunat.

”Meillä käy melkoinen mäihä, jos nyt enää saadaan mit-tään kiinni, kun te metelöitte niin kamalasti. Selvän teki, vaihdetaan ryhmät – Neville jää mun ja Hermionen kanssa. Harry menee Toran ja tän ääliön kanssa. Anteeksi”, Hagrid lisäsi kuiskaten Harrylle, ”mutta sen ei oo niin helppo säi-kytellä sua, ja tää homma on saatava tehdyksi.”

Niin Harry lähti metsän sydämeen Malfoyn ja Toran kanssa. He kävelivät melkein puoli tuntia yhä syvemmälle metsään, kunnes polkua alkoi olla melkein mahdoton seura-ta koska metsä oli niin sankkaa. Harrysta tuntui, että verta alkoi olla enemmän. Sitä oli roiskunut yhden puun juurille aivan kuin otusparka olisi rämpinyt tuskissaan sen vieritse. Harry näki ikivanhan tammen oksaryteikön läpi, että edessä oli aukea.

”Katso –” hän mumisi ja ojensi samalla kätensä pysäyttä-mään Malfoyn.

Maassa hohteli jotain vitivalkeista. He hivuttautuivat lähemmäksi.

Se oli yksisarvinen, ja se oli kuollut. Harry ei ollut koskaan nähnyt mitään niin kaunista ja surullista. Sen pitkät, solakat jalat olivat jääneet sojottamaan mikä mihinkin suuntaan, kun se oli kaatunut, ja sen harja oli levinnyt helmenvalkoisena tummille lehdille.

Harry oli juuri astunut askelen lähemmäs otusta, kun luikertava ääni pysäytti hänet niille sijoilleen. Aukean laidalla kasvava pensas vipatti... Sitten varjoista ryömi huppupäinen hahmo maata pitkin kuin vaaniva peto. Harry, Malfoy ja Tora seisoivat jäähmettyneinä. Viitta puettu hahmo tuli yksisarvisen luo, painoi päänsä eläimen kyljessä olevaan haavaan ja alkoi juoda sen verta.

”AAAAAAAAAAAAARRR!”

Malfoy päästi hirvittävän karjaisun ja rynnisti pakoon – samoin teki Tora. Huppupäinen hahmo kohotti päätään ja katsoi suoraan Harryyn – yksisarvisen verta norui sen rintamukselle. Se nousi seisomaan ja lähestyi ripeästi Harrya – Harry ei kyennyt peloltaan liikahtamaanakaan.

Sitten hänen päätään viilsi kipu, jonka veroista hän ei ollut koskaan ennen tuntenut, tuntui kuin hänen arpensa olisi liekehtinyt – ja hän hoippui puolisokeana taemmas. Hän kuuli takaansa kavioiden laukkaavan kopseen ja jokin loikkasi hänen ylitseen hipaisemattakaan häntä ja hyökkäsi huppupäisen hahmon kimppuun.

Kipu Harryn päässä oli niin kova, että hän lyyhistyi polvilleen. Kesti minuutin tai pari ennen kuin viiltely lakkasi. Kun hän kohotti katseensa, outo hahmo oli poissa. Hänen yläpuolellaan seisoi kentauri, mutta ei Ronan eikä Bane.

Tämä näytti nuoremmalta; tällä oli valkoiset hiukset ja palomino vartalo.

”Selviätkö sinä?” kentauri kysyi auttaessaan Harryn seisomaan.

”Kyllä – kiitos – mikä se oli?”

Kentauri ei vastannut. Sillä oli hämmästyttävän siniset silmät, kuin vaaleat safiirit. Se tarkkaili Harrya, ja sen katse pysähtyi arpeen, joka erottui sinertävänä Harryn otsassa.

”Sinä olet Potterin poika”, se sanoi. ”Sinun on paras palata Hagridin luo. Metsä ei ole tähän aikaan turvallinen – etenkin sinulle. Osaatko ratsastaa? Niin pääset nopeammin.

”Nimeni on Firenze”, se lisäsi koukistaessaan etujalkansa niin että Harry pääsi kapuamaan sen selkään.

Yhtäkkiä kuului lisää laukkaavien kavioiden kopsetta aukean toiselta laidalta. Ronan ja Bane tulla tupsahtivat puiden takaa hikiset kyljet raskaasti kohoillen.

”Firenze!” Bane jylisi, ”mitä sinä teet? Sinulla on ihminen selässäsi! Etkö lainkaan häpeä? Oletko muka tavallinen kuormajuhta?”

”Tiedättekö te, kuka tämä on?” Firenze sanoi. ”Tämä on Potterin poika. Mitä nopeammin hän poistuu metsästä, sen parempi.”

”Mitä sinä olet kertonut hänelle?” Bane murahti. ”Muista, Firenze, me olemme vannoneet, ettemme asetu vastustamaan taivaita. Emmekö me ole lukeneet planeettain liikkeistä, mitä tuleman pitää?”

Ronan kuopi hermostuneena maata.

”Varmasti Firenze uskoi toimivansa kaikkien parhaaksi”, hän sanoi synkällä äänellään.

Bane potkaisi vihaisesti takajaloillaan.

"Parhaaksi! Mitä se meille kuuluu? Kentaureja kiinnostaa, mitä on ennustettu! Meidän tehtävämme ei ole ryntäillä edestakaisin kuin aasit metsäämme eksyneiden ihmisten perässä!"

Akkiä Firenze kavahti kiukuissaan takajaloilleen niin että Harry joutui puristamaan lujasti sen lapoja ettei olisi pudonnut sen selästä.

"Etkö sinä näe tuota yksisarvista?" Firenze mylvähti Banelle. "Etkö sinä ymmärrä, miksi se on surmattu? Vai eivätkö planeetat olekaan paljastaneet sitä salaisuutta sinulle? Minä asetun vastustamaan sitä, mikä tässä metsässä lymyää, Bane, kyllä vain, ja vaikka ihmisten rinnalla, jos ei muu auta."

Ja Firenze pyörähti ympäri. Harry istui sen selässä ja piti kiinni niin hyvin kuin taisi, kun he sukelsivat siimekseen ja jättivät Ronanin ja Banen taakseen.

Harrylla ei ollut aavistustakaan mitä oli tekeillä.

"Miksi Bane suuttui niin?" hän kysyi. "Mikä se otus sitä paitsi oli, jolta sinä minut pelastit?"

Firenze hidasti kävelyvauhtiin ja kehotti Harrya pitämään päänsä kumarassa matalalla roikkuvien oksien varalta, mutta ei vastannut Harryn kysymykseen. He etenivät puiden lomissa kummankaan sanomatta mitään niin kauan että Harry luuli jo, ettei Firenze enää halunnut puhua hänelle. He olivat juuri erityisen sankassa puustossa, kun Firenze kuitenkin yhtäkkiä seisahtui.

"Harry Potter, tiedätkö sinä mihin yksisarvisen verta käytetään?"

"En", Harry sanoi hätkähtäen omituista kysymystä.

”Taikajuomatunneilla on käytetty vain sarvea ja häntäjouhia.”

”Se johtuu siitä, että se on niin hirviömäistä, yksisarvisen surmaaminen siis”, Firenze sanoi. ”Vain se, jolla ei ole mitään menetettävää mutta kaikki saavutettavissa, saattaa syyllistyä sellaiseen rikokseen. Yksisarvisen veri pitää olennon hengissä, vaikka tämä olisi tuuman päässä kuolemasta, mutta hinta on hirvittävä. Olento on surmannut jonkin viattoman ja puolustuskyvyttömän pelastaakseen itsensä ja elää siksi vain puolielämää, kirottua elämää siitä hetkestä pitäen kun veri on koskenut hänen huuliaan.”

Harry tuijotti Firenzen niskaa, jonka kuu oli kirjavoittanut hopealla.

”Mutta kuka olisi niin epätoivoinen?” hän pohti ääneen. ”Jos vaihtoehto on ikuinen kirous, kuolema on parempi, eikö vain?”

”Kyllä vain”, Firenze vastasi, ”paitsi jos jonkun täytyy pysyä hengissä vain siihen asti, että hän saa juodakseen jotain muuta – jotain mikä palauttaa hänen voimansa ja valtansa – jotain minkä juotuaan hän ei milloinkaan kuole. Harry Potter, tiedätkö sinä mikä on piilotettu kouluun?”

”Viisasten kivi! Niin tietysti – elämän eliksiiri! Mutta minä en käsitä kuka –”

”Etkö tiedä ketään, joka olisi monta vuotta odottanut paluuta valtaan, olisi ripustautunut miten kuten elämään ja odottanut tilaisuuttaan?”

Tuntui kuin rautanyrkki olisi yhtäkkiä puristunut Harryn sydämen ympärille. Puut kahisivat ja hänestä tuntui kuin hän olisi kahinan yli kuullut uudestaan, mitä Hagrid oli sanonut hänelle sinä yönä kun he tapasivat: ”Jotku on

sitä mieltä että se kuoli. Höpönhöpön, sanon minä. En oikeen usko, että siinä oli enää tarpeeks ihmistä kuolemaan.”

”Tarkoitatko sinä”, Harry kähisi, ”että se oli Vol-”

”Harry! Harry, oletko kunnossa?”

Hermione juoksi polkua pitkin ja Hagrid puuskutti hänen perässään.

”Aivan kunnossa”, Harry sanoi tuskin tajuten omia sanojaan. ”Yksisarvinen on kuollut, Hagrid, se on aukealla tuollapäin.”

”Minä jätän sinut tähän”, Firenze mumisi kun Hagrid lähti tutkimaan yksisarvista. ”Sinä olet nyt turvassa.”

Harry liukui alas sen selästä.

”Lykkyä tykö, Harry Potter”, Firenze sanoi. ”Planeettoja on tulkittu väärin aikaisemminkin, jopa kentaurit ovat niin tehneet. Toivottavasti samoin on käynyt nytkin.”

Se kääntyi ja lähti lyhyttä laukkaa takaisin metsän siimekseen. Harry jäi värisemään.

Ron oli nukahtanut pimeään oleskeluhuoneeseen odottaessaan toisten paluuta. Hän huusi jotain huiSPAUSvirheistä, kun Harry ravisti hänet kovakouraisesti hereille. Tuossa tuokiossa hänen silmänsä kuitenkin räpsähtivät selälleen, kun Harry rupesi kertomaan metsän tapahtumia hänelle ja Hermioneille.

Harry ei voinut istua aloillaan. Hän asteli edestakaisin takan edessä. Hän vapisi yhä.

”Kalkaros havittelee kiveä Voldemortille... ja Voldemort odottaa metsässä... ja me kun luulimme koko ajan että Kalkaros tahtoi vain rikastua...”

”Lakkaa hokemasta sitä nimeä!” Ron kuiskasi kauhuis-

saan aivan kuin olisi pelännyt Voldemortin kuulevan.

Harry ei kuunnellut häntä.

”Firenze pelasti minut, vaikkei se olisi saanut... Bane suuttui... se puhui jotain sekaantumisesta siihen, mikä planeettojen mukaan tapahtuisi... Planeetat varmaankin näyttävät, että Voldemort on tulossa takaisin... Banen mielestä Firenzen olisi pitänyt antaa Voldemortin tappaa minut... sekin on kai kirjoitettu tähtiin.”

”Lakkaa jo hokemasta sitä nimeä!” Ron sähähti.

”Eli nyt minun täytyy vain odottaa, että Kalkaros varastaa kiven”, Harry jatkoi kuumeisesti. ”Sitten Voldemort voi tulla ja tehdä minusta lopun... No, Bane varmasti ilahtuu.”

Hermione näytti kauhean säikähtäneeltä, mutta hän myös lausui lohdun sanan.

”Harry, kaikkihan sanovat, että Dumbledore on ainoa jota tiedät-kai-kuka on koskaan pelännyt. Kun Dumbledore on täällä, tiedät-kai-kuka ei koske sinuun. Kuka sitä paitsi on sanonut, että kentaurit ovat oikeassa? Minusta se kuulostaa ennustamiselta, ja se on ainakin professori McGarmian mukaan erittäin epätasällinen taikuudenhaara.”

Taivas oli valjennut ennen kuin he lakkasivat keskustelemasta. He menivät nukkumaan lopen uupuneina. Mutta yön yllätykset eivät loppuneet siihen.

Kun Harry veti lakanansa sivuun, hän löysi näkymättömyysviittansa siististi laskostettuna sängystään. Siihen oli kiinnitetty lappunen:

Kaiken varalta.

LATTIALUUKUN LÄPI

Tulevina vuosina Harry ei millään muistaisi tarkalleen, miten hänen onnistui läpäistä kokeet kun hän koko ajan puolittain odotti Voldemortin tupsahtavan ovesta sisään. Päivät kuitenkin kuuluivat jotenkin eikä ollut epäilystäkään, etteikö Pörrö olisi yhä ollut hengissä ja tiukasti lukitun oven takana.

Ilma oli paahtavan kuuma etenkin isossa luokkahuoneessa, jossa he vastasivat koekysymyksiin. He olivat saaneet kokeita varten uudet erikoissulkakynät, jotka oli noiduttu luntauksen estävällä loitsulla.

Heillä oli myös käytännön kokeita. Professori Lipetit kutsui oppilaat yksitellen luokkahuoneeseen, jossa heidän piti näyttää osasivatko he panna ananaksen steppaamaan pulpetin poikki. Professori McGarmiwa katsoi kun jokainen vuorollaan muutti hiiren nuuskarasiaksi – pisteitä sai sitä enemmän mitä kauniimpi nuuskarasia oli, mutta niitä vähennettiin jos rasialla oli viikset. Kalkaros hermostutti oppilaitaan hengittelemällä heidän niskaansa kun he yrittivät muistaa miten valmistetaan huonomuistisuusjuomaa.

Harry teki parhaansa ja yritti olla välittämättä otsaansa vihlovista kivuista, jotka olivat vaivanneet häntä metsäretkestä lähtien. Neville luuli, että Harryn unettomuus johtui pahasta tenttikuumeesta, mutta todellisuudessa Harrya val-

votti vanha painajainen, joka oli nyt entistä hirveämpi sillä siihen oli ilmaantunut verta tippuva huppupäinen hahmo.

Syy saattoi olla se etteivät he olleet nähneet sitä minkä Harry näki metsässä tai se ettei heidän otsassaan ollut polttelevaa arpea, mutta Ron ja Hermione eivät tuntuneet olevan yhtä huolissaan kiven kohtalosta kuin Harry. Voldemort totisesti pelotti heitä ajatuksena, mutta hän ei tunkeutunut heidän uniinsa, ja he harjoittelivat kokeisiin niin kovasti, ettei heille jäänyt paljon aikaa murehtia Kalkaroksen tai kenenkään muunkaan aikomuksia.

Vihoviimeinen koe käsitteli taikuuden historiaa. Tunnin verran vastauksia vanhoista höperöistä velhoista, jotka olivat keksineet itsehämmentäviä noidankattiloita, ja he olisivat vapaita, kokonaisen ihanan viikon vapaita ennen kuin koetulokset julkaistaisiin. Kun professori Binnsin haamu käski heidän laskea sulkakynät käsistään ja kääriä pergamenttinsa rullalle, Harry ei voinut olla hurraamatta muiden mukana.

”Se oli paljon helpompi kuin luulin”, Hermione sanoi kun he liittyivät joukkoon, joka riensi ulos aurinkoiselle pihamaalle. ”Luin aivan turhaan vuoden 1637 Ihmissusien käyttäytymissäännön ja Elfric Innokkaan kansannousun.”

Hermione kävi aina mieluusti koekysymyksiä läpi jälkikäteen, mutta Ron sanoi että hänelle tuli sellaisesta huono olo, joten he maleksivat järven rantaan ja heittäytyivät siellä puun alle. Weasleyyn kaksoiset ja Lee Jordan kutittivat rantamatalikossa paistattelevan jättiläiskalmarin lonkeroita.

”Enää ei tarvitse lukea”, Ron huokaisi tyytyväisenä ja kävi pitkäkseen ruohikolle. ”Voisit näyttää iloisemmalta, Harry. Vasta viikon kuluttua me saadaan tietää miten huo-

nosti meillä meni, nyt on turha murehtia.”

Harry hieroi otsaansa.

”Kunpa tietäisin, mitä tämä merkitsee!” hän puuskahti vihaisesti. ”Minun arpeeni sattuu – siihen on sattunut ennenkin, muttei koskaan näin usein.”

”Käy matami Pomfrey'n luona”, Hermione ehdotti.

”En minä ole kipeä”, Harry sanoi. ”Minusta tuntuu, että tämä on varoitus... tämä merkitsee lähestyvää vaaraa...”

Ron ei suostunut kiihtymään niin kuumalla ilmalla.

”Harry, rentoudu, Hermione on oikeassa, kivi on turvassa niin kauan kuin Dumbledore pysyy täällä. Eikä mikään sitä paitsi viittaa siihen, että Kalkaros tietäisi miten Pörrön ohi pääsee. Hänen jalkansa on jo kerran melkein riuhtaistu irti, ei hän yritä samaa heti uudestaan. Ja Neville pelaa huispausta maajoukkueessa ennen kuin Hagrid pettää Dumbledoren.”

Harry nyökkäsi, muttei kyennyt karistamaan inhottavaa tunnetta, että hän oli unohtanut tehdä jotain, jotain tärkeää. Kun hän yritti selittää sitä, Hermione sanoi: ”Kokeista se vain johtuu. Minäkin heräsin viime yönä ja ehdin lukea muodonmuutoksen muistiinpanoni puoleen väliin ennen kuin tajusin, että koe oli jo ohi.”

Harry oli kuitenkin melko varma, ettei hänen levoton olonsa liittynyt koulutyöhön. Hän katseli kun pöllö liihotti kohti koulua kirkkaan sinisen taivaan halki kirje tiukasti nokassaan. Vain Hagrid oli koskaan lähettänyt hänelle kirjeitä. Hagrid ei ikinä pettäisi Dumbledorea. Hagrid ei koskaan kertoisi kenellekään, miten Pörrön ohi pääsee... ei koskaan... paitsi –

Yhtäkkiä Harry pomppasi pystyyn.

”Minne sinä menet?” Ron kysyi unisesti.

”Minulle tuli yksi juttu mieleen”, Harry sanoi. Hän oli valahtanut kalpeaksi. ”Meidän täytyy mennä käymään Hagridin luona, heti.”

”Miksi?” Hermione huohotti kiiruhtaessaan Harryn perään.

”Eikö sinusta ole vähän outoa”, Harry sanoi kompuroiden ruohikkoista rinnettä ylös, ”että Hagrid haluaa lohikäärmettä enemmän kuin mitään muuta ja jollain ventovieraalla on ihan sattumoisin lohikäärmeenmuna taskussaan? Miten moni nykyään kuljeskelee lohikäärmeenmuna taskussaan, kun se on vastoin velhojen lakia? Hyvä tuuri, että hän sattui törmäämään Hagridiin, eikö sinustakin? Miksen minä tajunnut sitä aikaisemmin?”

”Mitä sinä höpiset?” Ron sanoi, mutta Harry vain pinkoi kohti metsää eikä vastannut.

Hagrid istui nojatuolissa talonsa edessä; hänen lahkeensa ja hihansa oli käärittynyt ylös ja hän perkasi herneitä isoon kulhoon.

”Terve”, hän sanoi hymyillen. ”Loppuivatko kokeet? Ehdittekö ottaa juotavaa?”

”Kyllä kiitos”, Ron sanoi, mutta Harry ehätti hänen edelleen.

”Ei, meillä on kiire. Hagrid, minun täytyy kysyä sinulta yksi asia. Sinähän muistat sen illan jolloin voitit Norbertin? Minkä näköinen se muukalainen oli, jonka kanssa pelasit korttia?”

”En tiedä”, Hagrid sanoi muina miehinä, ”kun se ei riisunu viittaa pois päältä.”

Hän huomasi, että Harry, Hermione ja Ron näyttivät tyrmistyneiltä ja kohottivat kulmiaan.

”Ei se niin tavatonta ole, Sianpäässä on paljon kummaa sakkia – Sianpää on publi tuolla kylillä. Saattoihan se olla vaikka lohikäärmeitten välittäjä. Mutta sen naamaa en kyllä nähny, koska se piti hupun päässä.”

Harry valahti istumaan hernekullhon viereen.

”Mistä sinä juttelit hänelle, Hagrid? Mainitsitko sinä Tylypahkaa?”

”Saattoi se tulla esiin”, Hagrid sanoi yrittäen muistella otsa kurtussa. ”Joo... se kysyi mitä minä teen, ja minä kerroin että oon riistanvartija täällä... Se kyseli vähän, millasia otuksia minä vartioin... ja minä kerroin... ja sanoin, että oikeestaan mun oli aina tehny mieli lohikäärmettä... ja sitten... en muista oikeen hyvin, koska se osteli mulle juotavaa... Hetkonen... joo, sitten se sano, että sillä on lohikäärmeen muna ja että me voitais pelata siitä korttia, jos minä vaan tahdon... mutta sen täyty ensin varmistaa, että minä osaan hoitaa sitä, koska se ei tahtonu antaa sitä mimmoseen kotiin vaan... Sillon minä sanoin, että Pörrön jälkeen lohikäärme olis helppo...”

”Entä tuntuiko – tuntuiko Pörrö kiinnostavan häntä?” Harry kysyi yrittäen pitää äänensä tyyneenä.

”No – joo – miten usein sitä kolmipäisen hurtan tapaa Tylypahkassakaan? No minä kerroin sille, että Pörrö on helppo nakki, jos tietää millä se rauhottuu, sille pitää vaan soittaa musiikkia niin se nukahtaa heti –”

Hagrid näytti äkkiä kauhistuneelta.

”Minä en olis saanu kertoa sitä teille!” hän puuskahti. ”Unohtakaa se! Hei – minne te meette?”

Harry, Ron ja Hermione eivät puhuneet toisilleen ennen kuin pysähtyivät eteisaulassa, joka tuntui hurjan kolealta ja synkältä ulkoilman jälkeen.

”Meidän täytyy mennä kertomaan Dumbledorelle”, Harry sanoi. ”Hagrid neuvoi sille ventovieraalle tyypille, miten Pörrön ohi pääsee, ja sen viitan alla oli joko Kalkaros tai Voldemort – se mahtoi olla helppoa, kun hän älysi ensin juottaa Hagridin humalaan, toivottavasti vain Dumbledore uskoo meitä. Firenze varmasti tukee meitä, jos Bane ei estä sitä. Missä Dumbledoren työhuone on?”

He katsoivat ympärilleen aivan kuin toivoen näkevänsä viitan, joka osoittaisi oikean suunnan. Kukaan ei ollut kertonut heille, missä Dumbledoren huoneet olivat, eivätkä he tienneet kenenkään koskaan käyneen Dumbledoren luona.

”Meidän täytyy vain –” Harry aloitti, mutta äkkiä aulassa kajahti jonkun ääni.

”Mitä te kolme teette sisällä?”

Se oli professori McGarmiwa, joka kantoi korkeaa kirjapinoa.

”Me tahdotaan tavata professori Dumbledore”, Hermione sanoi Harryn ja Ronin mielestä aika rohkeasti.

”Tavata professori Dumbledore?” professori McGarmiwa toisti aivan kuin se olisi ollut hyvinkin hämäreperäinen aikomus. ”Miksi?”

Harry nielaisi – mitä nyt?

”Se on tavallaan salaisuus”, hän sanoi, mutta toivoi heti ettei olisi sanonut niin, koska professori McGarmiwan sieraimet alkoivat vipattaa.

”Professori Dumbledore lähti kymmenen minuuttia sitten”, hän sanoi kylmästi. ”Hän sai pikapöllön taikaministeriöstä ja lensi oitis Lontooseen.”

”Onko hän poissa?” Harry sanoi hädissään. ”Nyt?”

”Professori Dumbledore on erittäin mahtava velho, Har-

ry, moni seikka vaatii hänen huomiotaan –”

”Mutta tämä on tärkeää.”

”Onko sinun asiasi tärkeämpi kuin taikaministeriön, Harry?”

”On”, Harry sanoi heittäen varovaisuuden taivaan tuuliin, ”professori – tämä koskee viisasten kiveä.”

Mitä professori McGarmiwa olikin odottanut, niin ei tätä. Kirjat, joita hän kantoi, putosivat hänen sylistään, mutta hän ei kumartunut nostamaan niitä.

”Mistä sinä tiedät –?” hän sopersi.

”Professori, minä epäilen – minä tiedän – että Ka- että joku yrittää varastaa kiven. Minun on pakko puhua professori Dumbledoren kanssa.”

Professori McGarmiwa silmäili Harrya järkyttyneen ja epäluuloisen näköisenä.

”Professori Dumbledore palaa huomenna”, hän sanoi viimein. ”Minä en tiedä, miten sinä olet saanut kuulla kivistä, mutta voit olla varma, ettei kukaan pysty mitenkään varastamaan sitä, sillä se on hyvin suojattu.”

”Mutta professori –”

”Harry, minä tiedän mistä minä puhun”, McGarmiwa sanoi lyhyesti. Hän kumartui keräämään lattialle pudonneet kirjansa. ”Minä kehotan teitä kaikkia menemään takaisin ulos ja nauttimaan auringonpaisteesta.”

Mutta he eivät menneet.

”Se tapahtuu tänä iltana”, Harry sanoi sitten kun hän oli varma, ettei professori McGarmiwa enää kuullut. ”Kalkaros menee lattialuukun läpi tänä iltana. Hän on saanut kaiken minkä tarvitsee ja nyt on Dumbledorekin poissa tieltä. Hän sen kirjeen lähetti, lyön vetoa että taikaministeriössä häm-

mästyään kovasti, kun Dumbledore saapuu sinne.”

”Mutta mitä me voidaan –”

Hermione haukkoi henkeä. Harry ja Ron käännähtivät kannoillaan.

Siinä seiso i Kalkaros.

”Hyvää iltapäivää”, Kalkaros sanoi pehmeästi.

He tuijottivat häntä.

”Teidän ei pitäisi olla sisällä tällaisena päivänä”, Kalkaros sanoi omituinen vino hymy huulillaan.

”Me oltiin –” Harry aloitti, muttei sitten keksinytkään mitä sanoisi.

”Teidän on syytä olla varovaisempia”, Kalkaros sanoi. ”Kun norkoilette täällä tällä tavalla, joku voi luulla että teillä on kepposia tekeillä. Eikä Rohkelikolla ole varaa menettää enää ainuttakaan pistettä, vai kuinka?”

Harry punastui. He kääntyivät mennäkseen takaisin ulos, mutta Kalkaros kutsui heidät takaisin.

”Pidä varasi, Harry – jos vielä hiiviskelet öiseen aikaan ympäriinsä, minä pidän omakätisesti huolen että sinut erotetaan koulusta. Hyvää päivän jatkoa.”

Kalkaros lampsi tiehensä opettajainhuoneen suuntaan.

Ulkona kivirappusilla Harry kääntyi puhumaan kave-reilleen.

”Selvä, tällainen on suunnitelma”, hän kuiskutti häthätää. ”Yksi meistä pitää silmällä Kalkarosta – odottaa opettajainhuoneen lähellä ja seuraa häntä kun hän lähtee sieltä. Hermione, sinä sovit parhaiten siihen tehtävään.”

”Miten niin?”

”Sehän on ilmiselvää”, Ron sanoi. ”Sinä voit olla odottavinas i professori Lipetitiä.” Hän korotti äänensä kimeäksi.

"Oivoi, professori Lipetit, minä olen niin huolissani, minusta tuntuu että vastasin väärin kysymykseen neljätöistä b..."

"Suu suppuun", Hermione kivahti, mutta suostui vahtimaan Kalkarosta.

"Ja meidän on viisainta odottaa kolmannen kerroksen käytävän edessä", Harry sanoi Ronille. "Tule."

Mutta niiltä osin suunnitelma ei toiminut. Heti kun he olivat tulleet ovelle, joka erotti Pörrön muusta koulusta, professori McGarmiwa ilmaantui taas paikalle ja tällä kertaa hän menetti malttinsa.

"Te kai kuvittelette, että teidän ohitsenne on vaikeampi päästä kuin erilaisten taikavoimien!" hän rähisi. "Nyt tämä hölmöily saa riittää! Jos vielä kuulen, että olette tulleet tänne päinkään, vähennän Rohkelikolta viisikymmentä pistettä! Aivan oikein, Ron, omalta tuvaltani!"

Harry ja Ron menivät omaan oleskeluhuoneeseensa. Harry oli juuri sanonut: "Hermione on sentään Kalkaroksen hännillä", kun lihavan leidin muotokuva heilahti auki ja Hermione astui sisään.

"Olen pahoillani, Harry!" hän uikutti. "Kalkaros tuli ja kysyi mitä minä teen ja minä sanoin että odotan Lipetitiä ja Kalkaros meni hakemaan hänet ja minä pääsin pois vasta nyt enkä minä tiedä minne Kalkaros meni."

"No se on sitten sillä selvä, vai mitä?" Harry sanoi.

Ron ja Hermione tuijottivat häntä. Hän oli kalpea ja hänen silmänsä kiiluivat.

"Minä menen tänä iltana sinne ja yritän ottaa kiven itse."

"Sinä olet hullu!" Ron sanoi.

"Et sinä voi!" Hermione sanoi. "Sen jälkeen mitä McGarmiwa ja Kalkaros ovat sanoneet? Sinut erotetaan koulusta!"

"ENTÄ SITTEEN?" Harry huusi. "Ettekö te käsität? Jos Kalkaros saa kiven haltuunsa, Voldemort tulee takaisin! Eikö teille ole kerrottu, millaista silloin oli kun hän yritti päästä valtaan? Kohta ei ole mitään Tylypahkaa, mistä voisi saada potkut! Hän pistää sen maan tasalle tai tekee siitä pimeiden voimien koulun! Pisteiden menetys ei merkitse enää mitään kenellekään, ettekö te tajua? Kuvitteletteko te, että hän jättää teidät ja teidän perheenne rauhaan jos Rohkelikko voittaa tupamestaruuden? Jos minä jään kiinni ennen kuin saan kiven käsiini, no, sitten minun on vain mentävä takaisin Dursleyille ja odotettava siellä, että Voldemort löytää minut, silloin minä vain siirrän kuolemaani pikkuisen kauemmaksi, sillä ikinä minä en siirry pimeälle puolelle! Minä menen tänä iltana lattialuukun läpi ettekä te voi sanoa mitään, millä estäisitte minut! Voldemort tappoi minun vanhempani, älkää unohtako!"

Harry mulkoili kavereitaan tulisesti.

"Sinä olet oikeassa, Harry", Hermione sanoi heiveröisellä äänellä.

"Minä käytän näkymättömyysviittaa", Harry sanoi. "Onneksi sain sen takaisin."

"Mutta riittääkö se peittämään meidät kolme?" Ron kysyi.

"Meidät – meidät kolme?"

"Äh, älä viitsi, et kai kuvittele, että me annetaan sinun mennä yksin?"

"Ei tietenkään", Hermione sanoi reippaasti. "Miten sinä muka saisit kiven haltuusi ilman meitä? Minä menenkin tästä lueskelemaan kirjojani, josko niistä vaikka löytyisi jotain hyödyllistä..."

"Mutta jos me jäähdään kiinni, teidätkin erotetaan."

”Ei eroteta, mikäli minä voin siihen vaikuttaa”, Hermione sanoi ilottomasti. ”Lipetit kertoi minulle salaa, että minä sain hänen kokeessaan satakaksitoista prosenttia oikein. Ei minua sen jälkeen heitetä pellolle.”

Päivällisen jälkeen he istuivat oleskeluhuoneessa omana hermostuneena kolmen hengen ryhmänään. Kukaan ei häirinnyt heitä; eihän yhdelläkään rohkelikolla enää ollut mitään sanottavaa Harrylle. Tämä oli ensimmäinen ilta, jolloin se ei kiusannut heitä. Hermione selasi muistiinpanojaan toivoen, että niistä sattumoisin löytyisi jokin niistä taioista joita he yrittäisivät murtaa. Harry ja Ron eivät puhuneet paljon. Kumpikin mietti sitä mihin he olivat ryhtymäisillään.

Pikkuhiljaa huone tyhjeni, kun väki alkoi valua nukkumaan.

”Paras hakea viitta”, Ron mutisi, kun Lee Jordan oli lähtenyt viimeisenä venytellen ja haukotellen. Harry kipaisi yläkerran pimeään makuusaliin. Hän kaivoi viitan esiin ja silloin hänen katseensa osui huiluun, jonka Hagrid oli antanut hänelle joululahjaksi. Hän työnsi sen taskuunsa käytettäväksi Pörrön nukutukseen – hän ei ollut oikein laulutuulella.

Hän juoksi takaisin oleskeluhuoneeseen.

”Paras pukeutua viittaan jo täällä ja varmistaa että se todella peittää meidät kaikki – jos Voro äkkää jonkun jalat kuljeskelemassa itsekseen –”

”Mitä te teette?” kuului ääni huoneen yhdestä nurkasta. Neville ilmaantui näkyviin nojatuolin takaa rupikonna Trevor tiukasti nyrkissään. Konna oli kai karannut taas.

”Ei mitään, Neville, ei mitään”, Harry sanoi ja työnsi viitan kiireesti selkensä taakse.

Neville katseli heidän syyllisen näköisiä kasvojaan.

"Te menette taas jonnekin", hän sanoi.

"Ei, ei, ei", Hermione sanoi. "Ei, ei mennä. Mitä jos painuisit pehkuihin, Neville?"

Harry katsoi oven vieressä seisovaa kaappikelloa. Heillä ei ollut enää varaa viivyttellä. Kalkaros saattoi jo olla soittamassa Pörröä uneen.

"Te ette saa lähteä minnekään", Neville sanoi, "te jätte taas kiinni. Rohkelikko joutuu entistä pahempaan pulaan."

"Sinä et nyt ymmärrä", Harry sanoi. "Tämä on tärkeää."

Mutta Nevillestä näki, että hän terästäytyi tekemään jotain epätoivoista.

"Minä en päästä teitä", hän sanoi ja riensi seisomaan muotokuvareian eteen, "Minä – minä tappelen teitä vastaan!"

"Neville!" Ron räjähti, "painu pois sen reiän edestä äläkä ole ääliö-"

"Älä sinä sano minua ääliöksi!" Neville sanoi. "Sinä et saa rikkoo enää ainuttakaan sääntöä! Ja juuri sinähän käskit minun pitää puoleni muita vastaan!"

"Aivan, mutta ei meitä vastaan", Ron sanoi raivoissaan. "Neville, sinä et tiedä mitä teet."

Hän astui askelen eteenpäin ja Neville pudotti rupikonna Trevorin, joka loikki pois näkyvistä.

"Käy päälle, yritäpä lyödä minua!" Neville sanoi nyrkit ojossa. "Antaa tulla!"

Harry kääntyi Hermioneen päin.

"Tee jotain", hän sanoi epätoivoissaan.

Hermione astui askelen eteen.

"Neville", hän sanoi. "Olen kamalan pahoillani."

Hän kohotti taikasauvansa.

”Kangistumis tyystilys!” hän huudahti osoittaen sauvalla Nevilleen.

Nevillen käsivarret napsahdivat kiinni kylkiin. Hänen jalkansa ponnahtivat kiinni toisiinsa. Hän huojui hetken seisaallaan kiireestä kantapäähän kangistuneena ja putosi sitten päistikkaa lattialle jäykkänä kuin lauta.

Hermione riensi kääntämään hänet selälleen. Nevillen leuka oli jumiutunut niin ettei hän pystynyt puhumaan. Vain hänen silmänsä liikkuvat, ja ne katsoivat kauhun vallassa.

”Mitä sinä teit hänelle?” Harry kuiskasi.

”Kokovartalolukon”, Hermione sanoi surkeana. ”Voi, Neville, olen kauhean pahoillani.”

”Meidän oli pakko, Neville, mutta me ei ehditä nyt selittämään”, Harry sanoi.

”Sinä ymmärrät myöhemmin, Neville”, Ron sanoi, kun he astuivat Nevillen ylitse ja vetivät näkymättömyysviitan ylleen.

Liikuntakyvyttömänä lattialla makaava Neville ei kuitenkaan tuntunut kovin hyvältä enteeltä. Heitä hermostutti niin, että jokainen patsas näytti Vorolta ja jokainen jossain kaukana leyhähtävä tuulihenki kuulosti Riesulta, joka syöksyy heidän niskaansa.

Ensimmäisten portaiden juurella he hoksasivat Norriskan, joka hiiviskeli portaiden yläpäässä.

”Oi, potkaistaan sitä, tämän kerran vain”, Ron supatti Harryn korvaan, mutta Harry pudisti päätään. Kun he kipusivat hyvin varovaisesti Norriskan ohi, Norriskaa käänsi lamppumaiset silmänsä heihin päin, muttei nähnyt mitään.

He eivät tavanneet muita ennen kuin saapuivat kolman-

teen kerrokseen nouseviin portaisiin. Riesu heilui portaiden puolivälissä irrottelemassa mattoa niin että ihmiset kompas-tuisivat siihen.

"Kuka siellä?" se sanoi yhtäkkiä, kun he kiipesivät portaita sitä kohti. Se kavensi häijyt mustat silmänsä viiruiksi. "Minä tiedän, että sinä olet siellä, vaikken näekään sinua. Oletko paha henkonen vai haamunen vai oletko pikkuinen koululaispetonen?"

Se nousi ilmaan ja leijui heitä kohti, katseli silmät sirrissä.

"Pitäisikö kutsua Voro, pitäisi, jos kerran jokin ryömis-kelee näkymättömissä."

Harry sai äkkiä idean.

"Riesu", hän sanoi karheasti kuiskaten, "verisellä paronilla on syynsä olla näkymätön."

Riesu oli romahtaa säikähdyksestä maahan. Se havahtui nipin napin ajoissa ja jäi häälymään matalalle portaiden ylä-puolelle.

"Anteeksi vain, teidän verisyytenne, herra paroni, arvoisa", se sanoi niljakkaasti. "Minä erehdyin, minä erehdyin – en nähnyt paronia – tietenkään en nähnyt, paronihan on näkymätön – toivottavasti paroni suo vanhalle Riesulle anteeksi pikku kepposen, arvoisa paroni."

"Minulla on täällä asioita, Riesu", Harry kähähti. "Pysy loitolla tämä yö."

"Minä pysyn, herra, minä aivan ehdottomasti pysyn", Riesu sanoi ja kohosi taas korkeammalle. "Toivottavasti pa-ronin asiat sujuvat hyvin, minä en enää häiritse."

Ja niin se ampaisi tiehensä.

"Nerokasta, Harry!" Ron kuiskasi.

Muutaman sekunnin kuluttua he olivat perillä kolman-

nen kerroksen käytävän oven takana – ja ovi oli rakosellaan.

”No niin, siinä sitä ollaan”, Harry sanoi hiljaa, ”Kalkaros on jo päässyt Pörrön ohi.”

Avoimen oven nähdessään kaikki kolme tajusivat, mikä heitä odotti. Harry kääntyi viitan alla toisiin päin.

”Jos te tahdotte palata takaisin, minä en moiti teitä”, hän sanoi. ”Te voisitte ottaa viitan, minä en tarvitse sitä nyt.”

”Älä ole typerä”, Ron sanoi.

”Me tullaan mukaan”, Hermione sanoi.

Harry työnsi oven auki.

Kun ovi narahti selkoselleen, matala jylisevä murina tavoitti heidän korvansa. Koiran kaikki kolme päätä nuuhkivat mielettömästi heidän suuntaansa, vaikkei se nähnytäkään heitä.

”Mikä sen jaloissa on?” Hermione kuiskasi.

”Näyttää huuliharpulta”, Ron sanoi. ”Kalkaros on varmaan jättänyt sen siihen.”

”Koira kai herää sinä silmänräpäyksenä kun soitto lakkaa”, Harry sanoi. ”No, täältä pesee...”

Hän kohotti Hagridin huilun huulilleen ja puhalsi siihen. Ääni ei ollut varsinaisesti sävelmä, mutta jo ensimmäisestä nuotista pedon silmät painuivat lurpalleen. Harry tuskin veti henkeä. Koiran murina lakkasi hiljalleen – se vaappui tassuillaan ja vajosi polvilleen, sitten se mätkähti sikiudessa maahan.

”Älä lakkaa soittamasta”, Ron varoitti Harrya, kun he luikahtivat pois viitan alta ja hiipivät kohti lattialuukkuja. He tunsivat koiran kuuman, löyhkäävän hengityksen kun he lähestyivät sen jättimäisiä päitä.

”Nyt me voidaan varmaan kiskoa luukku auki”, Ron sa-

noi vilkuillen koiraa selkänsä takana. "Tahdotko mennä ensimmäisenä, Hermione?"

"En takuulla!"

"Hyvä on." Ron puri hammasta ja astui varovaisesti koiran koipien yli. Hän kumartui ja nykäisi lattialuukun rennasta ja luukku heilahti ylös ja auki.

"Mitä siellä näkyy?" Hermione kysyi levottomana.

"Ei mitään – pelkkää mustaa – siellä ei ole mitään mitä pitkin kiivetä, sinne täytyy vain hypätä."

Harry, joka soitti edelleen huilua, huiskautti kättään Ronille, jotta tämä katsoisi häneen päin, ja osoitti sitten itseään.

"Sinä tahdot mennä ensimmäisenä? Oletko varma?" Ron sanoi. "Minä en tiedä, miten syvälle tästä putoaa. Anna huilu Hermionelle, niin hän voi pitää koiran unessa."

Harry ojensi huilun. Hetken tauon aikana koira murahti ja nytkähti, mutta sinä silmänräpäyksenä kun Hermione alkoi soittaa se nukahti taas syvään uneen.

Harry kipusi koiran yli ja katsoi lattialuukusta alas. Pohjasta ei näkynyt jälkeäkään.

Hän laskeutui reikään kunnes piti kiinni vain sormenpäillään. Sitten hän katsoi ylös Roniin ja sanoi: "Jos minulle sattuu jotain, älkää tulko perässä. Menkää suorinta tietä pöllölään ja lähettäkää Hedwig Dumbledorelle, ymmärrätkö?"

"Ymmärrän", Ron sanoi.

"Nähdään ihan kohta, toivottavasti..."

Ja Harry päästi irti. Kylmä, kostea ilma syöksyi häntä vastaan, kun hän putosi yhä alemmas ja alemmas ja alemmas ja –

PLUMP. Hassun vaimeasti tömähtäen hän laskeutui jo-

honkin pehmeään. Hän nousi istumaan ja tunnusteli ympäristöään käsikopelolla, sillä hänen silmänsä eivät olleet vielä tottuneet hämärään. Tuntui kuin hän olisi istunut jonkinlaisen kasvin päällä.

"Okei!" hän huusi ylös postimerkin kokoiseen valoläikkään, joka oli avoin lattialuukku, "alastulo on pehmeä, voitte hypätä!"

Ron tuli heti. Hän putosi raajat levällään Harryn viereen.

"Mitä tämä on?" kuuluivat hänen ensimmäiset sanansa.

"En tiedä, jotain kasvia. Sen tarkoitus on kai pehmentää pudotusta. Ala tulla, Hermione!"

Etäinen musiikki vaikenä. Kuului koiran kova haukku, mutta Hermione oli jo hypännyt. Hän putosi Harryn toiselle puolelle.

"Me ollaan varmasti monen mailin syvyydessä koulun alla", hän sanoi.

"Onneksi tässä oli tämä kasvi", Ron sanoi.

"Onneksi!" Hermione kirkkaisi. "Katsokaa itseänne!"

Hän pomppasi pystyyn ja rimpuili kohti kosteaa seinää. Hän joutui rimpuilemaan, koska siinä samassa kun hän oli laskeutunut kasvi oli ruvennut kietomaan käärmemäisiä kärhiään hänen nilkkojensa ympärille. Harryn ja Ronin jalat olivat jo tiukasti köynnöksen sitomat ilman että he olivat huomanneet mitään.

Hermionen oli onnistunut päästä irti ennen kuin kasvi oli saanut hänestä kunnan otetta. Nyt hän katseli kauhuisaan, kun pojat pyristelivät päästäkseen irti kasvista. Mitä kiivaammin he taistelivat sitä tiukemmin kasvi kietoutui heidän ympärilleen.

"Älkää liikkuko!" Hermione komensi. "Minä tiedän

mikä se on – se on pirunnuora!”

”Voi, onpa hienoa, että tiedetään mikä sen nimi on, siitäpä onkin apua”, Ron ärisi nojautuen taakse ja yrittäen estää kasvia kiemurtelemasta kaulansa ympärille.

”Tuki suusi, minä yritän muistaa miten se tapetaan!” Hermione sanoi.

”Pidä kiirettä, minulta loppuu henki!” Harry hinkaisi kamppaillessaan rintansa ympäri kietoutuvaa kasvia vastaan.

”Pirunnuora, pirunnuora... Mitä professori Verso sanoikaan? Se pitää pimeästä ja kosteasta –”

”No sytytä tuli!” Harry kähisi.

”Aivan – tietysti – mutta täällä ei ole puuta!” Hermione huudahti väännellen käsiään.

”OLETKO TULLUT HULLUKSI?” Ron mylvi.
”OLETKO SINÄ NOITA VAI ET?”

”Ai niin!” Hermione sanoi, kiskaisi taikasauvansa esiin, huiskautti sitä, mutisi jotain ja lähetti kasvia päin suihkun samaa sinikellon väristä tulta, jota hän oli käyttänyt Kalkarosta vastaan. Kesti vain muutaman sekunnin ennen kuin pojat tunsivat kasvin otteen höllentyvän kun se käpristyi etäämmäs valosta ja lämmöstä. Se kipristeli ja viuhtoi ja irtosi poikien ympäriltä, ja pojat pääsivät vihdoin vapaiksi.

”Onneksi olet ollut tarkkana yrttitiedon tunneilla, Hermione”, Harry sanoi, kun hän ehti Hermionen luo seinän viereen ja pyyhki hikeä kasvoistaan.

”Joo”, Ron sanoi, ”ja onneksi Harrylta ei mennyt järki tiukassa paikassa – ‘täällä ei ole puuta’, ei voi olla totta.”

”Tätä tietä”, Harry sanoi osoittaen kiviholvia, joka oli ainoa reitti eteenpäin.

He eivät kuulleet omien askeltensa äänen lisäksi muuta

kuin hiljaista pisaroiden tippumista veden tiikkuessa seiiniä alas. Käytävä vietti alaspäin ja Harryn mieleen tuli Irveta. Hänen sydäntään kouraisi inhottavasti, kun hän muisti lohikärmeet jotka kuulemma vartioivat velhojen pankin holveja. Mitä jos he kohtaisivat lohikäärmeen, täysikasvuisen lohikäärmeen – Norbertissa oli ollut tarpeeksi sietämistä...

”Kuuletteko te jotakin?” Ron kuiskasi.

Harry kuunteli. Vaimea kahina ja kilkutus tuntui kuuluvan heidän yläpuoleltaan.

”Onkohan se aave?”

”En tiedä... kuulostaa minusta siiviltä.”

”Edessä on valoa – siellä on jotakin liikkuvaa.”

He tulivat käytävän päähän ja näkivät edessään kirkkaasti valaistun kammion, jonka katto kaareutui korkealle heidän yläpuolelleen. Kammio oli täynnä pieniä lintuja, jotka sädehtivät kuin jalokivet ja pyrähtelivät ja lehahtelivat ympäriinsä. Kammion vastakkaisella seinällä oli jyhkeä puinen ovi.

”Hyökkäävätköhän ne päälle, kun joku kulkee kammion poikki?” Ron kysyi.

”Todennäköisesti”, Harry sanoi. ”Ne eivät näytä kovin häijyiltä, mutta varmaan jos ne syöksyvät kaikki yhdessä... No, eihän sille mitään mahda... minä juoksen.”

Hän veti syvään henkeä, peitti kasvonsa käsivarsillaan ja pinkaisi huoneen poikki. Hän odotti tuntevansa teräviä nokkaisuja ja repiviä kynsiä, mutta mitään ei tapahtunut. Hän pääsi ovelle minkään koskematta. Hän veti kahvasta, mutta ovi oli lukossa.

Toiset tulivat hänen perässään. He kiskoivat ja nykivät ovea, mutta se ei hievahtanutkaan, ei sittenkään kun Hermione kokeili alohomora-loitsua.

”Mitä nyt?” Ron sanoi.

”Nämä linnut... ne eivät voi olla täällä vain koristukse-
na”, Hermione sanoi.

He katselivat lintuja, jotka liihottivat heidän yläpuolel-
laan, kimmelsivät – kimmelsivät?

”Eivät ne ole lintuja!” Harry sanoi yhtäkkiä. ”Ne ovat
avaimia! Siivekkäitä avaimia – katsokaa tarkkaan. Toisin sa-
noen...” Hän silmäili ympärilleen kammiossa samalla kun
toiset tuijottivat silmät sirrissä avainparvea. ”... Aivan – kat-
sokaa! Luudanvarsia! Meidän täytyy pyydystää avain oveen!”

”Mutta niitähän on satoja!”

Ron tutki lukkopesää.

”Meidän täytyy löytää iso vanhanaikainen avain – luulta-
vasti hopeinen niin kuin kahvakin.”

He nappasivat jokainen oman luudanvarren ja ponkaisi-
vat ilmaan, liisivät avainpilvessä. He hosuivat ja huitoivat,
mutta noidotut avaimet syöksähtelivät niin vikkelästi että
niitä oli mitei mahdollon saada hyppysiinsä.

Ei Harry kuitenkaan turhan tähden ollut vuosisadan
nuorin etsijä. Hänellä oli kyky huomata sellaista mitä muut
eivät huomanneet. Kun he olivat noin minuutin ajan puikke-
lehtineet sateenkaaren väristen höyhenten pyörteessä, hän
äkkäsi suuren hopea-avaimen, jonka siivet olivat vääntyneet
aivan kuin se olisi jo otettu kiinni ja tungettu kovakouraises-
ti avaimenreikään.

”Tuossa!” hän huikkasi toisille. ”Tuo iso – tuossa – ei –
tuossa – kirkkaansiniset siivet – höyhenet toiselta puolelta
rutussa.”

Ron kiisi Harryn osoittamaan suuntaan, törmäsi kat-
toon ja melkein kellahti luudalta.

”Meidän täytyy jallittaa!” Harry huusi irrottamatta katsettaan siipirikosta avaimesta. ”Ron, lähesty sinä sitä ylhäältä – Hermione, tule sinä alhaalta ja estä sen pääsy sinne – minä yritän napata sen. Selvä, NYT!”

Ron sukelsi, Hermione nousi jyrkästi, avain väisti heidät kummatkin ja Harry viiletti sen perään; avain kiihdytti kohti seinää, Harry nojautui edemmäs ja kuului inhottava rusahdus kun hän ahdisti sen yhdellä kädellä seinää päin. Ronin ja Hermionen hurraahuudot kaikuivat korkeassa kammiossa.

He laskeutuivat vikkellästi ja Harry juoksi ovelle avain tempoillen kädessään. Hän survaisi avaimen lukkoon ja käänsi sitä – se toimi. Siinä samassa kun lukko oli kilahtanut auki, avain pyrähti taas lentoon näyttäen jo pahasti kärsineeltä nyt kun se oli otettu kahdesti kiinni.

”Valmiina?” Harry kysyi toisilta käsi oven kahvalla. He nyökkäsivät. Harry veti oven auki.

Seuraava kammio oli niin pimeä, etteivät he nähneet mitään. Mutta kun he astuivat sisään, kammio tulvahti yhtäkkiä täyteen valoa ja paljasti hämmästyttävän sisältönsä.

Harry, Ron ja Hermione seisoivat valtavan šakkilaudan reunalla mustien nappuloiden takana. Nappulat olivat heitä pitempiä ja ne oli veistetty jostain mikä näytti mustalta kiveä. Niitä vastapäätä, kaukana kammion toisella seinällä, olivat valkoiset nappulat. Harry, Ron ja Hermione värisivät hieman – korkeat valkoiset šakkinappulat olivat kasvottomia.

”Mitä me nyt tehdään?” Harry kuiskasi.

”Sehän on päivänselvää, eikö teistä?” Ron sanoi. ”Meidän täytyy päästä pelaamalla huoneen toiselle puolelle.”

He näkivät valkoisten nappuloiden takana oven.

"Miten?" Hermione kysyi hermostuneena.

"Minusta tuntuu", Ron sanoi, "että meidän täytyy ruveta šakkinappuloiksi."

Hän käveli mustan ratsun luo ja kosketti sitä. Kivi havahdutti oitis eloon. Ratsu kuopi lattiaa ja ritari sen selässä käänsi kypärään puettua päätään ja katsoi alas Roniin.

"Täytyykö meidän – tuota – liittyä teihin päästäksemme yli?"

Musta ritari nyökkäsi. Ron kääntyi Harryyn ja Hermioneen päin.

"Tässä täytyy vähän mieltä..." hän sanoi. "Meidän on kai asetettava kolmen mustan nappulan tilalle..."

Harry ja Hermione olivat vaiti ja katselivat kun Ron mielti. Lopulta Ron sanoi: "No niin, älkää nyt loukkaantuko tai mitään, mutta te ette kumpikaan ole kovin hyviä pelaamaan šakkia –"

"Ei loukkaannuta", Harry sanoi nopeasti. "Neuvo vain mitä meidän pitää tehdä."

"No, Harry, mene sinä tuon lähetin tilalle. Hermione, mene sinä Harryn viereen tuon tornin paikalle."

"Entä sinä?"

"Minä menen ratsuksi", Ron sanoi.

Šakkinappulat olivat ilmeisesti kuunnelleet, koska heti kun Ron oli sanonut suunnitelmansa ääneen, ratsu, lähetti ja torni kääntyivät selin valkoisiin nappuloihin ja marssivat pois laudalta jättäen jälkeensä kolme tyhjää ruutua, joihin Harry, Ron ja Hermione asettuivat.

"Valkoinen aloittaa aina šakkipelin", Ron sanoi silmäten lautta. "Aivan... katsokaa..."

Valkoinen sotilas oli siirtynyt kaksi ruutua eteenpäin.

Ron ryhtyi ohjaamaan mustia nappuloita. Ne siirtyivät ääneti sinne minne Ron käski. Harryn polvet tutisivat. Mitä jos he häviäisivät?

”Harry – siirry neljä ruutua vinottain oikealle.”

Heidän ensimmäinen suuri järkytyksensä koitti kun heidän toinen ratsunsa syötiin. Valkoinen kuningatar löi sen maahan ja raahasi sen laudan sivuun, minne se jäi makamaan liikkumattomana kasvot kohti lattiaa.

”Se oli pakko uhrata”, Ron sanoi järkyttyneen näköisenä. ”Nyt sinä pääset syömään tuon lähetin, Hermione, mene.”

Valkoiset eivät antaneet armoa, kun musta nappula menetettiin. Pian seinän vieressä retkotti kasa jäykistyneitä mustia pelinappuloita. Kahdesti Ron huomasi täpärästi viime tipassa, että Harry ja Hermione olivat vaarassa. Hän itse säntäili ympäri lautaa syöden lähes yhtä monta valkoista nappulaa kuin he olivat menettäneet mustiaan.

”Olemme miltei perillä”, hän mutisi äkkiä. ”Mietitäänpä – mietitäänpä...”

Valkoinen kuningatar käänsi piirteettömät kasvonsa häneen päin.

”Aivan...” Ron sanoi hiljaa, ”se on ainoa keino... minut täytyy syödä.”

”EI!” Harry ja Hermione huusivat.

”Sellaista šakki on!” Ron kivahti. ”Siinä täytyy osata uhrata! Minä siirryn yhden ruudun eteenpäin ja tuo syö minut – silloin sinä pääset matittamaan kuninkaan, Harry!”

”Mutta –”

”Tahdotko sinä pysäyttää Kalkaroksen vai et?”

”Ron –”

”Hei, jos sinä et pidä kiirettä, viisasten kivi on kohta Kalkaroksella!”

Muuta keinoa ei ollut.

”Valmiina?” Ron huikkasi kasvot kalpeina mutta päättäväisinä. ”Minä menen nyt, älkää jääkö tänne pyörimään kun olette voittaneet.”

Hän astui askelen eteenpäin ja valkoinen kuningatar loikkasi. Se iski Ronia kivisellä kädellään lujaa päähän ja Ron tömähti lattialle – Hermione kirkaisi, mutta pysyi ruudussaan – valkoinen kuningatar raahasi Ronin sivuun. Ron näytti tajuttomalta.

Harry siirtyi vapisten kolme ruutua vasempaan.

Valkoinen kuningas otti kruunun päästään ja heitti sen Harryn jalkojen juureen. He olivat voittaneet. Šakkinappulat siirtyivät kumartaen syrjään ja jättivät reitin edessä olevalle ovelle vapaaksi. Vilkaistuaan vielä kerran hädissään Ronia Harry ja Hermione ampaisivat ovesta seuraavaan käytävään.

”Mitä jos hän on –?”

”Kyllä hän tokenee”, Harry sanoi yrittäen vakuuttaa lähinnä itseään. ”Mikäköhän meitä nyt odottaa?”

”Me olemme selviytyneet Versosta, se oli se pirunnuora – Lipetit oli varmaan noitunut avaimet – McGarmiwa oli muuttanut šakkinappulat eläviksi – eli jäljellä ovat Oraven taika ja Kalkaroksen...”

He olivat tulleet seuraavalle ovelle.

”Valmiina?” Harry kuiskasi.

”Mene vain.”

Harry työnsi oven auki.

Ällöttävä haju täytti Hermionen ja Harryn sieraimet ja he nykäisivät kaapunsa nenän eteen. Heidän silmiään vetisti, mutta he näkivät edessään lattialla peikon, joka makasi pitkän pituuttaan tainnoksissa ja verinen kuhmu päässään. Peikko oli vielä isompi kuin se minkä he olivat aiemmin nististäneet.

”Hyvä ettei jouduttu tappelemaan tuon kanssa”, Harry kuiskasi, kun he astuivat varovaisesti peikon jyrkän jalan yli. ”Tule, täällä ei voi hengittää.”

Harry veti seuraavan oven auki ja he uskalsivat häidin tuskin katsoakaan mikä heitä seuraavaksi odotti – mutta siellä ei ollutkaan mitään kovin pelottavaa, vain pöytä jolla oli seitsemän eri muotoista pulloa siistissä rivissä.

”Kalkaroksen”, Harry sanoi. ”Mitä meidän pitää tehdä?”

He astuivat kynnyksen yli ja saman tien heidän taakseen oviaukkoon roihahti tuli. Eikä se ollut tavallista tulta: se oli violettiä. Samaan aikaan eteenpäin vievästä oviaukosta leimahtivat mustat liekit. He olivat ansassa.

”Katso!” Hermione nappasi paperirullan, joka lojui pullojen vieressä. Harry luki sen tekstin Hermionen olan yli:

*Vaara sua eessä oottaa, on taakse turva jäänyt,
kaksi meistä osaa auttaa, jos niihin liemiin päädyt.
Yksi meistä seitsemästä päästää sinut eteenpäin,
toisesta sä juotuasi kuljet tästä taaksepäin.
Kaksi meistä sisässensä pitää nokkosviiniä,
kolme omi kuolettavaa pulloa tässä fiiniä.
Valitse siis, jollet tahdo ainiaaksi tänne jäädä,
avuksesi valinnassa vihjeitä saat neljä nämä:*

*Vaikka myrkky ovelasti piiloutua taitaa,
vasemmalta silti aina hipoo viinin laitaa.
Kokonaan on erilainen kumpikin reunan pitäjä,
mutta eteenpäin jos aiot, hae muualta ystävä.
Kuten omin silmin näet, olemme eri kokoa,
ei kääpiö ei jättiläinen juojalleen tuo kuoloa.
Toinen sekä oikealta että vasemmalta
näöstänsä huolimatta maistuu samalta.*

Hermione huokaisi syvään ja ällistynyt Harry huomasi, että hän hymyili. Harrya ei todellakaan hymyilyttänyt.

”Loistavaa”, Hermione sanoi. ”Tämä ei ole taikuutta – tämä pitää päätellä järjellä – tämä on arvoitus. Koska monella suurimmista velhoista ei ole järkevää päättelykykyä nimemiksikään, he jäävät tänne ikuisiksi ajoiksi jumiin.”

”Mutta niin jäädään mekin.”

”Tietenkään ei jäädä”, Hermione sanoi. ”Kaikki tarvittava on tässä paperissa. Seitsemän pulloa: kolmessa on myrkkyä, kahdessa on viiniä, yksi kuljettaa juojansa turvallisesti mustan tulen läpi ja yksi vie takaisinpäin violetin tulen läpi.”

”Mutta mistä me tiedetään, mitä juodaan?”

”Odota vähän.”

Hermione luki paperin monta kertaa. Sitten hän asteli edestakaisin pullorivistön edessä mutisten itsekseen ja osoitellen pulloja. Lopulta hän taputti käsiään.

”Selvän teki”, hän sanoi. ”Pienin pullo auttaa mustan tulen läpi – kohti kiveä.”

Harry katsoi pikkuruista pulloa.

”Siitä ei riitä kuin toiselle meistä”, hän sanoi. ”Siinä on hädin tuskin yksi huikka.”

He katsoivat toisiaan.

"Millä pääsee takaisin violettejen liekkien läpi?"

Hermione osoitti pyöreämuotoista pulloa rivin oikeassa reunassa.

"Juo sinä se", Harry sanoi. "Ei, kuuntele – mene takaisin ja hae Ron – ottakaa luodat lentävien avainten huoneesta, niillä te pääsette lattialuukusta ylös ja Pörrön ohi – painukaa suorinta tietä pöllölään ja lähettäkää Hedwig Dumbledorelle, me tarvitaan hänet. Minä pystyn ehkä pidättelemään Kalkarosta jonkin aikaa, mutta lopulta en kyllä pärjää hänelle."

"Mutta Harry – entä jos tiedät-kai-kuka on hänen kanssaan?"

"No – minulla kävi jo kerran tuuri, eikö niin?" Harry sanoi osoittaen arpeaan. "Saattaahan se käydä uudestaan-kin."

Hermionen alahuuli tärisi ja hän syöksähti äkkiä Harrya päin ja kietoi käsivartensa tämän ympärille.

"Hermione!"

"Harry – sinä olet tosi upea velho."

"Minä en ole yhtä hyvä kuin sinä", Harry sanoi hyvin häkeltyneenä, kun Hermione päästi hänet syleilystään.

"Minä!" Hermione sanoi. "Kirjoja! Ja nokkeluutta! On muita tärkeämpiä asioita – ystävyys ja urheus ja – voi, Harry – ole varovainen!"

"Juo sinä ensin", Harry sanoi. "Olethan sinä nyt varma, missä pullossa on mitäkin?"

"Vuoreнварma", Hermione sanoi. Hän joi pitkän kulaoksen rivin reunimmäisestä pyöreästä pullosta ja puistelehti.

"Eihän se ollut myrkkyä?" Harry sanoi hädissään.

”Ei – se tuntui .

”Äkkiä, mene ennen kuin se kuluu pois.”

”Onnea – pidä huoli –”

”MENE!”

Hermione kääntyi ja käveli suoraan violetin tulen läpi.

Harry veti syvään henkeä ja tarttui pienimpään pulloon. Hän käänsi kasvonsa kohti mustia lieskoja.

”Täältä tullaan”, hän sanoi ja kulautti pikku pullon yhdellä siemauksella tyhjäksi.

Tuntui tosiaan kuin jää olisi virrannut hänen suoniinsa. Hän pani pullon takaisin pöydälle ja käveli eteenpäin. Hän terästäytyi, näki mustien liekkien nuolevan vartaloaan muttei tuntenut niitä – hetken verran hän ei nähnyt muuta kuin tummaa tulta – sitten hän oli toisella puolella, viimeisessä kammiossa.

Siellä oli jo joku – mutta ei Kalkaros. Eikä Voldemort.

KAKSIKASVOINEN MIES

Siellä oli Orave.

”Sinä!” Harry henkäisi.

Orave hymyili. Hänen kasvonsa eivät nytkineet lainkaan.

”Minä”, hän sanoi tyynesti. ”Mietinkin, että tapaisimme me täällä.”

”Mutta minä luulin – Kalkaros –”

”Severus?” Orave nauroi, mutta ei suinkaan arasti hihihtellen, kuten tavallisesti, vaan kolkosti ja kalseasti. ”Aivan, Severus vaikuttaa sopivalta tyybiltä, eikö vain? Minulle oli paljon hyötyä siitä, että hän liihotteli ympäriinsä kuin ylisuuri lepakko. Kukapa hänen rinnallaan epäilisi r-r-ressukkaa ä-änkyttäväistä p-professori Oravea?”

Harryn oli vaikea tajuta. Eihän tämä voinut olla totta, ei mitenkään.

”Mutta Kalkaros yritti tappaa minut!”

”Ei, ei, ei. Minä sinut yritin tappaa. Sinun Hermione-ystäväsi sattui vahingossa tuuppaamaan minut nurin samalla kun hän säntäsi hulmauttamaan Kalkaroksen helmet tuleen siinä huispausottelussa. Hän rikkoi katsekontaktini sinuun. Jos olisin saanut vielä parikin sekuntia aikaa, olisin pudottanut sinut luudalta. Olisin onnistunut siinä nopeamminkin, ellei Kalkaros olisi mutissut vastakirousta sinun pelastukseksi.”

”Yrittikö Kalkaros pelastaa minut?”

”Totta kai”, Orave vastasi muina miehinä. ”Miksi sinä kuvittelisit, että hän tahtoi seuraavan ottelusi erotuomariksi? Hän yritti varmistaa, etten minä tekisi samaa tempua uudestaan. Hassua oikeastaan... hänen ei olisi tarvinnut vaivautua. Enhän minä voinut tehdä mitään, kun Dumbledore istui katsomossa. Kaikki muut opettajat luulivat, että Kalkaros yritti estää Rohkelikkaa voittamasta, hänestä tosiaan tuli epäsuosittu... ja silkkaa ajan haaskausta se vain oli, kun kaiken sen jälkeen minä kuitenkin tapan sinut tänä yönä.”

Orave napsautti sormiaan. Köydet ilmestyivät tyhjästä ja kietoutuivat tiukasti Harryn ympärille.

”Sinä olet liian utelias elääksesi, Harry Potter. Sinä rynnäilit kurpitsailtanakin ympäri koulua, niin että näit kun minä tulin vilkaisemaan kiven vartijaa.”

’ ”Sinä siis päästit peikon taloon?”

”Ilman muuta. Minä olen erityisen kyvykäs peikkojen kanssa – näithän sinä, mitä minä tein sillekin joka oli tuolla matkan varrella kammiossa? Valitettavasti vain sillä välin kun kaikki muut säntäilivät ympäriinsä etsimässä peikkaa, Kalkaros, joka oli jo alkanut epäillä minua, marssi suorinta tietä kolmanteen kerrokseen torjumaan minut – ja paitsi ettei minun peikkoni onnistunut hakata sinua kuoliaaksi, se kolmipäinen hurttu ei edes haukannut Kalkaroksen jalkaa kunnolla poikki.

”Mutta nyt, odotapa hiljaa, Harry Potter. Minun täytyy tutkia tätä mielenkiintoista peiliä.”

Vasta silloin Harry tajusi, mikä Oraven takana seisoi. Nimittäin Iseeviot-peili.

”Tämä peili on avain, jonka avulla löydän kiven”, Orave mumisi naputellessaan peilin kehyksiä. ”Aivan Dumbledoren tapaista keksiä jotain tällaista... mutta hänpä on Lontoossa... minä olen kaukana poissa kun hän tulee takaisin...”

Harry ei keksinyt mitä muuta olisi tehnyt ja yritti vain pitää Oraven puheliaana ja estää häntä keskittymästä peiliin.

”Minä näin sinut ja Kalkaroksen metsässä –” hän tokaisi.

”Aivan”, Orave sanoi laiskasti ja käveli samalla peilin ympäri katsomaan, mitä sen takana oli. ”Hän oli siellä kimpussani, yritti selvittää miten pitkälle olin päässyt. Hän epäili minua alusta asti. Yritti pelotella minua – aivan kuin hän olisi siihen kyennyt, kun minulla oli lordi Voldemort puolellani...”

Orave tuli pois peilin takaa ja tuijotti sitä ahnaasti.

”Minä näen kiven... minä ojennan sitä mestarilleni... mutta missä se on nyt?”

Harry rimpuihi köysissä, jotka sitoivat hänet tiukasti paikoilleen, mutta köydet eivät antaneet periksi. Hänen oli pakko estää Oravea suuntaamasta koko huomiotaan peiliin.

”Mutta Kalkaros tuntui aina vihaavan minua niin kovasti.”

”Voi, kyllä hän vihaakin”, Orave sanoi muina miehinä, ”varjelkoon, ilman muuta vihaa. Hänhän oli Tylypahkassa sinun isäsi kanssa, etkö tiennyt sitä? He inhosivat toisiaan. Muttei hän sentään tahtonut sinua tappa.”

”Niin mutta minä kuulin muutama päivä sitten kun sinä nyyhkytit – minä luulin että Kalkaros uhkaili sinua...”

Ensimmäisen kerran Oraven kasvoilla kareili vähäinen pelon kouristus.

"Toisinaan", hän sanoi, "minun on vaikea noudattaa mestarini ohjeita – hän on mahtava velho ja minä olen heikko –"

"Tarkoitatko sinä, että hän oli siellä luokkahuoneessa sinun kanssasi?" Harry henkäisi.

"Hän on minun kanssani minne menenkin", Orave sanoi hiljaa. "Minä tapasin hänet, kun matkustin maailman ympäri. Typerä nuori mies minä silloin olin, oikein pursuin naurettavia ajatuksia hyvästä ja pahasta. Lordi Voldemort näytti minulle, miten väärässä olin. Hyvää ja pahaa ei ole olemassakaan, on vain valtaa ja niitä jotka ovat liian heikkoja tavoittelemaan sitä... Siitä pitäen minä olen palvellut häntä uskollisesti, vaikka hän onkin monta kertaa joutunut pettymään minuun. Hän on joutunut olemaan minulle hyvin ankara." Akkiä Orave värähti. "Hän ei anna virheitä helposti anteeksi. Kun en onnistunutkaan varastamaan viisasten kiveä Irvetasta, hän oli hyvin pettynyt. Hän rankaisi minua... päätti, että hänen on vahdittava minua tiiviimmin..."

Oraven ääni häipyi kuulumattomiin. Harry muisti käyntinsä Viistokujalla – miten hän olikin ollut niin tyhmä? Hänhän oli omin silmin nähnyt Oraven siellä sinä päivänä, kätellyt tätä Vuotavassa noidankattilassa.

Orave kirosi hiljaa.

"Minä en ymmärrä... onko kivi peilin sisässä? Pitäisikö minun rikkoa peili?"

Harryn päässä pyöri.

Eniten maailmassa minä toivon tällä hetkellä, että löytäisin kiven ennen kuin Orave löytää sen. Jos siis katson peiliin, minä varmasti näen kuinka löydän sen – ja silloin siis näen, minne se on kätetty! Mutta miten voin katsoa peiliin ilman

että Orave tajuaa, mitä minä yritän?

Harry yritti hivuttautua vasemmalle, päästä peilin eteen Oraven huomaamatta, mutta köydet olivat liian tiukasti hänen nilkkojensa ympärillä: hän kompastui ja kaatui. Orave vähät välitti. Hän jutteli yhä itsekseen.

”Mitä tuo peili tekee? Miten se toimii? Auta minua, mestari!”

Harryn kauhuksi ääni vastasi, ja ääni tuntui kuuluvan Oravesta itsestään.

”Käytä poikaa... Käytä poikaa...”

Orave hyökkäsi Harryn kimppuun.

”Aivan – poika – tule tänne.”

Hän pamautti kätensä kerran yhteen ja Harrya sitovat köydet valahtivat pois. Harry nousi hitaasti seisomaan.

”Tule tänne”, Orave toisti. ”Katso peiliin ja kerro minulle, mitä näet.”

Harry käveli Oravea kohti.

”Minun täytyy valehdella”, hän ajatteli epätoivoisesti. ”Minun täytyy katsoa peiliin ja valehdella mitä näen, siinä kaikki.”

Orave siirtyi lähelle hänen taakseen. Harry hengitti sitä kummaa hajua, joka tuntui tulevan Oraven turbaanista. Hän sulki silmänsä, astui peilin eteen ja avasi silmänsä.

Hän näki oman kuvajaisensa aluksi kalpeana ja pelokkaan näköisenä. Mutta hetken kuluttua kuvajainen hymyili hänelle. Se pani kätensä taskuunsa ja veti sieltä esiin verenpunaisen kiven. Se iski silmää ja pani kiven takaisin taskuunsa – ja kun se teki niin, Harry tunsu että hänen oikeaan taskuunsa putosi jotain raskasta. Jotenkin – käsittämättömästi – viisasten kivi oli hänellä!

"No?" Orave sanoi kärsimättömästi. "Mitä sinä näet?"

Harry keräsi rohkeutensa.

"Minä näen itseni kättelemässä Dumbledorea", hän keksi. "Minä – minä olen voittanut huispauksen tupamestaruuden."

Orave kirosi taas.

"Mene pois tieltä", hän sanoi. Kun Harry siirtyi sivuun, hän tunsu viisasten kiven reittään vasten. Uskaltaisiko hän yrittää karkuun?

Mutta hän ei ollut astunut viittäkään askelta ennen kuin kimakka ääni puhui, vaikkei Orave liikuttanutkaan huuliaan.

"Poika valehtelee... Poika valehtelee..."

"Poika, tule takaisin!" Orave huusi. "Kerro totuus! Mitä sinä näit äsken?"

Kimakka ääni puhui taas.

"Anna minun puhua hänen kanssaan... kasvotuksin..."

"Mestari, sinä et ole kyllin vahva!"

"Minun voimani riittävät... tähän..."

Harrysta tuntui kuin pirunnuora olisi sitonut hänet niille sijoille. Hän ei kyennyt liikauttamaan yhtäkään lihasta. Hän katseli kauhusta kankeana, miten Orave kohotti käntensä ylös ja alkoi kääriä turbaaniaan auki. Mitä oli tekeillä? Turbaani putosi lattialle. Oraven pää näytti hassun pieneltä ilman sitä. Sitten hän kääntyi hitaasti ympäri.

Harry olisi huutanut, mutta hänestä ei lähtenyt ääntä. Siinä, missä olisi kuulunut olla Oraven takaraivo, oli kasvot, kamalimmat kasvot jotka Harry oli eläissään nähnyt. Ne olivat liidunvalkoiset ja niissä oli punaiset mulkosilmät ja sieraimina raot niin kuin käärmeellä.

"Harry Potter..." se kuiskasi.

Harry yritti astua askelen taakse, mutta hänen jalkansa eivät totelleet.

"Näetkö mikä minusta on tullut?" naama sanoi. "Pelkkä varjo ja huuru... minulla on muoto vain silloin kun pääsen jonkun toisen ruumiiseen... mutta aina on ollut niitä, jotka mieluusti päästävät minut sydämeensä ja mieleensä... yksisarvisen veri on vahvistanut minua näinä menneinä viikkoina... sinä näit uskollisen Oraven juovan sitä minun puolestani metsässä... ja kunhan saan elämän eliksiirin haltuuni, kykenen luomaan itselleni oman ruumiin... No niin... jospa antaisit minulle sen kiven taskustasi?"

Hän siis tiesi. Tunto palasi ryöppynä Harryn jalkoihin. Hän kompuroidi takaperin.

"Älä ole typerä", naama ärisi. "Parempi pelastaa oma nahkasi ja liittyä minuun... muuten kohtaat saman lopun kuin vanhempasi... He kuolivat anellen minulta armoa..."

"ÄLÄ VALEHTELE!" Harry huusi yhtäkkiä.

Orave käveli takaperin häntä kohti niin että Voldemort saattoi koko ajan nähdä hänet. Ilkeä naama hymyili nyt.

"Onpa koskettavaa..." se sähisi. "Olen aina arvostanut rohkeutta... Niin, poika, sinun vanhempasi olivat rohkeita... Minä tapoin sinun isäsi ensin ja hän taisteli urheasti... mutta sinun äitisi ei olisi tarvinnut kuolla... hän kuoli koska yritti suojella sinua... Annapa nyt kivi minulle, sillä muuten hän kuoli turhaan."

"EN IKINÄ!"

Harry pinkaisi kohti liekehtivää ovea, mutta Voldemort karjaisi "PYSÄYTÄ SE!" ja siinä samassa Harry tunsikin Oraven käden tarttuvan ranteeseensa. Neulanterävä kipui vihlaisti Harryn arpea. Hänen päänsä tuntui siltä kuin se halkeaisi

kahtia. Hän kiljui, hän taisteli kaikin voimin. Ja hänen hämmästykseseen Orave päästi irti. Kipu hänen päässään laantui – hän pälyili hurjasti ympärilleen nähdäkseen minne Orave oli mennyt ja näki tämän lyyhistyneen kivusta, tuijottavan sormiaan – joihin kohosi kiivaasti rakkuloita.

”Pysäytä se! PYSÄYTÄ SE!” Voldemort karjaisi uudestaan ja Orave syöksyi, iski Harrylta jalat alta, hyökkäsi Harryn päälle ja puristi kaksin käsin Harryn kaulaa – Harry tunsu melkein sokaisevan kivun arnessaan, mutta samalla hän näki Oraven ulvovan tuskissaan.

”Mestari, minä en pysty pitelemään sitä – minun käteni – minun käteni!”

Ja Orave, vaikka painoi yhä Harrya lattiaan polvillaan, päästi kädet irti hänen kaulastaan ja tuijotti ymmällään kämmeniään – Harry näki, että ne näyttivät palaneilta, verestäviltä, punaisilta ja kiiltäviltä.

”Tapa se, hölmö, ja sillä siisti!” Voldemort räähkyi.

Orave kohotti kätensä ja yritti noitua kuolettavan loitusun, mutta Harry ojensi vaistomaisesti kätensä ja tarrasi Oraven kasvoihin.

”AAAIIH!”

Orave kierähti pois Harryn päältä ja hänen kasvoihinsakin puhkesi rakkuloita, ja silloin Harry tajusi: Orave ei voinut koskea hänen paljaaseen ihoonsa tuntematta hirvittävää kipua – hänen ainoa mahdollisuutensa oli pitää kiinni Oravesta, pitää Orave sellaisissa tuskissa ettei noitumisesta tullut mitään.

Harry ponnahti seisaalleen, tarttui Oraven käsivarteen ja piti kiinni niin tiukasti kuin voi. Orave karjui ja yritti karistaa Harryn irti – kipu Harryn päässä yltyi – hän ei enää

nähty – hän vain kuuli Oraven hirveän rääkynän ja Volde-
mortin huudot: ”TAPA SE! TAPA SE!” ja muita ääniä, jotka
huusivat ehkä Harryn omassa päässä: ”Harry! Harry!”

Hän tunsu Oraven käsivarren vääntyvän otteessaan, tiesi
menettäneensä pelin ja vaipui pimeyteen, alas... alas... alas...

Jokin kultainen kimmelsi aivan hänen yläpuolellaan. Sieppi!
Hän yritti tavoittaa sen, mutta hänen käsivartensa olivat lii-
an raskaat.

Hän räpäytti silmiään. Eihän se sieppi ollutkaan. Vaan
silmälasit kimmelsivät. Omituista.

Hän räpäytti uudestaan. Albus Dumbledoren hymyilevät
kasvot kiepahtivat näkyviin hänen yläpuolellaan.

”Hyvää päivää, Harry”, Dumbledore sanoi.

Harry tuijotti häntä. Sitten hän muisti: ”Professori! Kivi!
Se oli Orave! Hän sai kiven! Professori, äkkiä –”

”Rauhoitu, poikakulta, sinä olet vähän ajasta jäljessä”,
Dumbledore sanoi. ”Kivi ei ole Oravella.”

”Kenellä sitten? Minä –”

”Yritä nyt rentoutua, Harry, tai matami Pomfrey heittää
minut ulos.”

Harry nielaisi ja katseli ympärilleen. Hän tajusi olevansa
koulun sairaalasiivessä. Hän makasi pellavalakanoin sijatus-
sa vuoteessa ja hänen vieressään oli pöytä, jolle oli kasattu
näköjään puoli karkkikauppaa.

”Lahjoja ystäviltä ja ihailijoilta”, Dumbledore sanoi sä-
teillen. ”Se, mitä sinun ja professori Oraven välillä tapahtui
tyrmissä, on ehdottomasti salaisuus, joten koko kouluhan
siitä tietysti tietää. Käsittääkseni ystäviesi Fred ja George
Weasleyyn tekosia oli se, että sinulle yritettiin lähettää ves-

sanpytty. He epäilemättä olettivat sen huvittavan sinua. Matami Pomfrey oli kuitenkin sitä mieltä, ettei se ollut kovin hygieeninen, ja takavarikoi sen.”

”Kauanko minä olen ollut täällä?”

”Kolme päivää. Ronald Weasley ja Hermione Granger helpottuvat suuresti, kun sinä olet tullut tajuihisi, sillä he ovat olleet äärettömän huolestuneita.”

”Mutta, professori, kivi –”

”Huomaan, ettei sinua voi johtaa harhateille. Hyvä on, kivi. Professori Orave ei saanut sitä sinulta. Minä saavuin juuri parahiksi estämään sen, vaikka minun on kyllä sanottava, että vallan mainiosti sinä pärjäsit itseksesikin.”

”Tulitko sinä sinne? Saitko Hermionen pöllön?”

”Me menimme todennäköisesti ristiin ilmassa. Heti saavuttuani Lontooseen minulle valkeni, että minun pitäisi olla siellä mistä olin lähtenyt pois. Palasin juuri sopivasti kiskoamaan Oraven irti sinusta –”

”Se olit siis sinä.”

”Minä pelkäsin, että myöhästyisin.”

”Melkein myöhästyitkin, minä en olisi pystynyt pitämään häntä irti kivistä enää kauan –”

”En puhu kivistä, poika, vaan sinusta – sinä ponnistelit niin että olit kuolla. Hirvittävän hetken verran minä jo pelkäsin, että niin oli käynyt. Mitä kiveen tulee, se on tuhottu.”

”Tuhottu?” Harry sanoi ilmeettömänä. ”Mutta ystäväsi – Nicolas Flamel –”

”Ai, sinä siis tiedät Nicolaksesta?” Dumbledore sanoi kuulostaen sängen ilahtuneelta. ”Sinä todella hoidit homman huolellisesti, siltä vaikuttaa. No, Nicolas ja minä rupattelimme hiukan ja päätimme että niin on parasta.”

”Mutta sehän merkitsee sitä, että hän ja hänen vaimonsa kuolevat, eikö niin?”

”Heillä on kylliksi eliksiiriä, jotta he ennättävät panna asiansa järjestykseen ja sitten, kyllä, he kuolevat.”

Dumbledore hymyili nähdessään hämmästyneen ilmeen Harryn kasvoilla.

”Niin nuoresta kuin sinä se vaikuttaa varmasti uskomattomalta, mutta Nicolaksesta ja Perenellestä se tuntuu saman tapaiselta kuin paneutuminen vuoteeseen hyvin, hyvin pitkän päivän päätteeksi. Seuraava suuri seikkailuhan kuolema levolliselle mielelle vain on. Eikä se kivi oikeastaan ollut kovin suurenmoinen keksintö. Rahaa ja elinvuosia niin paljon kuin mieli tekee! Juuri niitä suurin osa ihmisistä eniten toivoisi – pulma on siinä että ihmisillä on taipumus toivoa tarkalleen niitä asioita, jotka sopivat heille huonoiten.”

Harry vain makasi osaamatta sanoa sanaakaan. Dumbledore hyräili hiukan ja katseli hymyillen kattoon.

”Professori?” Harry sanoi, ”minä vain mietin... että tuota – vaikka kivi onkin poissa, Vol- tai siis, tiedät-kai-kuka –”

”Sano Voldemort, Harry. Käytä aina kaikesta sen oikeaa nimeä. Nimen pelko kasvattaa asiankin pelkoa.”

”Selvän teki. No, Voldemort yrittää vielä muilla keinoin tulla takaisin, vai mitä? Tai siis, eihän hän ole kokonaan hävinnyt, vai?”

”Ei, Harry, ei ole. Hän on yhä jossain, etsii ehkä uutta ruumista jonka pääsisi jakamaan... hän ei elä oikeasti eikä häntä siksi voi tappaa. Hän jätti Oraven kuolemaan. Hän osoittaa armoa yhtä vähän kannattajilleen kuin vihollisilleenkin. Siitä huolimatta, Harry, vaikka sinä ehkä oletkin pelkästään viivytännyt hänen paluutaan valtaan, tarvitaan vain joku toinen,

joka on seuraavalla kerralla valmis taisteluun, vaikka häviö näyttää varmalta – ja jos Voldemortin tuloa viivytetään yhä uudestaan ja uudestaan, hyvänen aika, voihan käydä niin, ettei hän koskaan enää palaakaan valtaan.”

Harry nyökkäsi, mutta pysäytti äkisti päänsä, koska nyökyttely sai sen jomottamaan. Sitten hän sanoi: ”Tahtoisin tietää joitain muitakin asioita, jos sinä vain voisit kertoa minulle... tahtoisin tietää totuuden...”

”Totuus.” Dumbledore huokaisi. ”Se on kaunis ja hirvittävä asia, ja sitä tulisi siksi käsitellä erittäin varovaisesti. Vastataan kuitenkin kysymyksiisi, jollei minulla ole erittäin hyvää syytä olla vastaamatta, missä tapauksessa pyydän sinulta anteeksi. Valehtelemaan en tietenkään rupea.”

”No... Voldemort sanoi tappaneensa äitini vain siksi että äiti yritti estää häntä tappamasta minua. Mutta miksi hän sitten tahtoi tappaa minut?”

Dumbledore huokaisi tällä kertaa hyvin syvään.

”Valitettavasti ensimmäinen kysymyksesi on sellainen, johon en voi vastata. En tänään. En nyt. Sinä saat sen jonain päivänä tietää... siirrä se nyt pois ajatuksistasi, Harry. Sitten kun olet vanhempi... minä tiedän, että tätä on inhottava kuulla... kun olet valmis, saat tietää.”

Ja Harry tiesi, ettei vastaväitteistä olisi hyötyä.

”Mutta miksei Orave voinut koskea minuun?”

”Sinun äitisi kuoli pelastaessaan sinut. Jos Voldemort ei jotain voi ymmärtää, niin rakkautta. Hän ei tajunnut, että jos rakastaa niin vahvasti kuin sinun äitisi, siitä jää jälki. Ei arpea, ei näkyvää jälkeä... mutta kun sinua on rakastettu niin syvästi, rakkaus suojaa sinua ikuisesti, vaikka sinua rakastanut henkilö olisi jo poissa. Suoja on sinun omassa ihossasi.

Orave oli täynnä vihaa, ahneutta ja kunnianhimoa ja hän oli jakanut sielunsa Voldemortin kanssa, eikä hän siksi voinut koskea sinuun. Hänelle tuotti tuskaa koskea ihmistä, joka oli merkitty jollain niin hyvällä.”

Dumbledore kiinnostui nyt suuresti linnusta, joka oli ulkona ikkunalaudalla, ja Harry sai tilaisuuden kuivata silmänsä lakanaan. Saatuaan äänensä takaisin Harry sanoi: ”Entä näkymättömyysviitta – tiedätkö sinä kuka lähetti sen minulle?”

”Ahaa – sinun isäsi sattui jättämään sen minun haltuuni ja minä ajattelin, että sinä saattaisit haluta sen.” Dumbledoren silmät tuikkivat. ”Hyödyllinen kapistus... sinun isäsi käytti sitä lähinnä hiipiessään keittiöön kähveltämään ruokaa silloin kun opiskeli täällä.”

”Minulla olisi vielä kysyttävää...”

”Anna tulla.”

”Orave ja Kalkaros.”

”Professori Kalkaros, Harry.”

”Niin, hän – Orave sanoi, että hän vihaa minua siksi että hän vihasi minun isääni. Onko se totta?”

”No, he tosiaan inhosivat toisiaan. Melko samaan tapaan kuin sinä ja Draco Malfoy inhoatte toisianne. Ja sitten sinun isäsi teki jotain, mitä Kalkaros ei voinut antaa anteeksi.”

”Mitä?”

”Hän pelasti Kalkaroksen hengen.”

”Mitä?”

”Niin juuri...” Dumbledore sanoi uneksuvasti. ”Hassua, miten ihmisen mieli toimii, vai mitä? Professori Kalkaros ei kestänyt olla sinun isällesi velkaa... Uskoakseni hän näki niin kovasti vaivaa suojatessaan sinua tänä vuonna, että hän tunsii

niin pääsevänsä isäsi kanssa tasoihin. Sitten hän voisi taas kaikessa rauhassa vihata isäsi muistoa...”

Harry yritti ymmärtää, mutta hänen päätään alkoi tykyttää, joten hän jätti sen aiheen sikseen.

”Ja olisi vielä yksi juttu...”

”Yksikö vain?”

”Miten minä sain kiven peilistä?”

”Ahaa, no niin, olen iloinen että kysyit sitä. Se olikin minun nerokkaimpia keksintöjäni, ja se on näin meidän kesken sanottuna jotain se. Nimittäin vain se, joka tahtoi löytää kiven – siis löytää sen, muttei käyttää sitä – pystyi saamaan sen, sillä muutoinhan kiven tavoittelija näkisi peilissä itsensä valmistamassa kultaa tai juomassa elämän eliksiiriä. Omat aivoni hämmästyttävät minua joskus.... No nyt kysymykset riittävät. Ehdottaisin, että ryhdyt syömään näitä makeisia. Ah! Bertie Bottin joka maun rakeita! Minun kävi nuoruudessaani kerran niin köpelösti, että satuin saamaan suuhuni oksennuksen makuisen, enkä ole sen jälkeen tainnut liiemmin pitää koko rakeista – mutta enköhän minä voisi turvallisesti syödä yhden makoisan toffeen, vai mitä luulet?”

Dumbledore hymyili ja nakkasi kullanuskean rakeen suuhunsa. Sitten hän yökkäsi ja sanoi: ”Harmi! Korvavaikkua!”

Matami Pomfrey, ylihoitaja, oli mukava nainen, mutta erittäin ankara.

”Vain viisi minuuttia”, Harry aneli.

”Ei missään tapauksessa.”

”Dumbledorekin sai tulla...”

”No totta kai, hänhän on rehtori ja kokonaan eri asia. Sinun täytyy levätä.”

"Minähän lepään, katso nyt, makaan tässä enkä tee mitään. Voi, ole kiltti, matami Pomfrey..."

"No hyvä on", matami sanoi. "Mutta vain viisi minuuttia." Ja hän päästi Ronin ja Hermionen sisään.

"Harry!"

Hermione näytti olevan valmis heittäytymään uudestaan Harryn syliin, mutta Harry oli iloinen kun hän hillitsi itsensä sillä Harryn pää oli yhä hyvin arka.

"Voi Harry, me oltiin jo varmoja, että sinä – Dumbledore oli niin huolissaan –"

"Koko koulu puhuu siitä", Ron sanoi. "Mitä tapahtui todella?"

Se oli niitä harvinaisia tapauksia, jolloin tosi tarina on jopa viljeltyä huhuja omituisempi ja jännittävämpi. Harry kertoi ystävilleen kaiken: Oravesta, peilistä, kivistä ja Voldemortista. Ron ja Hermione olivat erinomaista yleisöä, sillä he haukkovivat henkeä oikeissa paikoissa, ja kun Harry kertoi heille mitä Oraven turbaanin alla oli, Hermione kirkkaisi ääneen.

"Kiveä ei siis enää ole?" Ron sanoi viimein. "Flamelit siis vain kuolevat?"

"Niin minäkin sanoin, mutta Dumbledoren mielestä – miten se menikään? – 'kuolema on levolliselle mielelle vain seuraava suuri seikkailu.'"

"Minusta hän onkin aina ollut sekopää", Ron sanoi ja näytti siltä, että hänen sankarinsa hulluus oli taas tehnyt hänen suuren vaikutuksen.

"Mitä teille kahdelle tapahtui?" Harry kysyi.

"No, minä pääsin takaisin ihan hyvin", Hermione sanoi. "Minä virvotin Ronin tajuihin – se vei vähän aikaa – ja me syöksyttiin juuri ylös pöllölään ottamaan yhteyttä Dumble-

doreen kun Dumbledore tuli meitä vastaan eteisaulassa – hän tiesi jo – hän sanoi vain: ‘Harry siis meni hänen peräänsä’ ja viiletti kolmanteen kerroksen.”

”Tarkoittikohan hän, että sinun kuuluikin tehdä se?” Ron kysyi. ”Kun hän lähetti sinulle isäsi viitan ja kaikkea?”

”Oho”, Hermione räjähti, ”jos hän sellaista tarkoitti – sen minä vain sanon – se olisi törkeää – Harry olisi voinut kuolla.”

”Ei, ei se törkeää olisi”, Harry sanoi mietteliäänä. ”Hän on hassu mies, Dumbledore siis. Minusta tuntuu, että hän tahtoi tavallaan antaa minulle mahdollisuuden. Minusta tuntuu, että hän tietää suurinpiirtein kaiken mitä täällä tapahtuu. Kyllä hän varmaan aika hyvin arvasi, että me kumminkin yritettäisiin, eikä hän ruvennut estämään meitä vaan yksinkertaisesti opetti meille tarpeellisia taitoja avuksi. En usko, että minä mitenkään vahingossa sain selville miten se peili toimi. Tuntuu melkein kuin hän olisi ajatellut, että minulla oli oikeus kohdata Voldemort, jos vain voisin...”

”Joo, Dumbledore on mahtava totta tosiaan”, Ron sanoi ihaillen. ”Kuule, sinun täytyy päästä huomenna sängystä lukuvuoden päättäjaisjuhliin. Pisteet on nyt laskettu ja Luihuinen tietysti voitti – kun sinä et päässyt viimeiseen huijaukseen, Korpinkynsi otti murskavoiton – mutta ruoka on hyvää.”

Juuri silloin matami Pomfrey pyyhälsi paikalle.

”Te olette viipyneet melkein viisitoista minuuttia, nyt ULOS”, hän komensi.

Nukkuttuaan yön sikeästi Harry tunsu olevansa taas miltei entisellään.

”Minä tahdon mennä juhliin”, hän sanoi matami Pomfreyille, kun tämä järjesteli hänen lukuisia karamellirasioitaan. ”Kai minä saan mennä?”

”Rehtori sanoi, että sinut täytyy päästää”, matami tuhahti aivan kuin rehtori Dumbledore ei olisi hänen mielestään ymmärtänyt, miten vaarallisia juhlat voivat olla. ”Ja sinulle on tullut taas vieraskin.”

”Ai kiva”, Harry sanoi, ”kuka?”

Hagrid hivuttautui ovesta sisään kesken Harryn lauseen. Kuten yleensäkin ollessaan sisätiloissa Hagrid näytti liian isolta. Hän istahti Harryn viereen, vilkaisi Harrya ja purskahti itkuun.

”Kaikki – on – kokonaan – mun – vika – pirhana!” hän sopersi kädet kasvoillaan. ”Minä kerroin pahalle, miten Pörröstä pääsi ohi! Minä kerroin! Kaiken muun se tiesi, ja minä kerroin sen! Sinä oisit voinu kuolla! Pelkän lohikäärmeen munan takia! Minä en enää ikinä juo! Minut kuuluisi heittää mäkeen ja panna elämään jästinä!”

”Hagrid!” Harry sanoi kauhuissaan kun Hagrid vapisi surusta ja katumuksesta ja pulleat kyynelet valuivat tämän partaan. ”Hagrid, hän olisi saanut sen kuitenkin jostain tietää, tässähän puhutaan sentään Voldemortista, hän olisi saanut sen tietää vaikket sinä olisikaan kertonut.”

”Sinä olisit voinu kuolla!” Hagrid sopersi. ”Äläkä sano sitä nimeä!”

”VOLDEMORT!” Harry mylväisi ja Hagrid järkyttyi niin että lakkasi parkumasta. ”Minä olen tavannut hänet ja minä sanon hänen nimensä ääneen. Piristy jo, Hagrid, kivi on pelastettu, sitä ei ole enää, Voldemort ei voi käyttää sitä. Ota suklaasammakko, minulla on kamalasti...”

Hagrid pyyhki nenänsä kämmensyrjäänsä ja sanoi: "Siitä muistu mieleen. Mulla on sulle lahja."

"Ei kai vain kärppävoileipää?" Harry sanoi hädissään ja vihdoinkin Hagrid naurahti vaisusti.

"Aäh. Dumbledore anto mulle eilen vapaapäivän, että sain tehtyä tän. Tietty sen olisi oikeesti pitäny antaa mulle potkut – mutta minä kummiskin toin sulle tämän..."

Lahja oli komea nahkakantinen kirja. Harry avasi sen uteliaana. Se oli täynnä velhovalokuvia. Jokaisella sivulla Harrylle hymyilivät ja vilkuttivat hänen äitinsä ja isänsä.

"Lähetin pöllöt kaikille sun äiteen ja isän vanhoille koulukavereille ja pyysin kuvia... tiesin ettei sulla ollu yhtään... tykkäätkö sinä siitä?"

Harry ei saanut sanaa suustaan, mutta Hagrid ymmärsi.

Harry meni lukuvuoden päättäjaisjuhliin sinä iltana yksin. Matami Pomfrey oli viivytännyt häntä hössöttäessään ja tahtoessaan väen väkisin tarkistaa hänet vielä kerran, joten suuri sali oli hänen tullessaan jo täynnä. Se oli koristeltu Luihuisen värein vihreällä ja hopealla juhlistamaan Luihuisen seitsemättä perättäistä tupamestaruutta. Valtava juliste, joka esitti Luihuisen käärmettä, peitti korokepöydän takaisen seinän.

Kun Harry astui saliin, syntyi äkillinen hiljaisuus jonka jälkeen kaikki alkoivat puhua kiihdyksissään yhteen ääneen. Harry luikahti istumaan rohkelikkojen pöytään Ronin ja Hermionen väliin ja yritti olla piittaamatta siitä, että ihmiset nousivat seisomaan nähdäkseen hänet.

Onneksi Dumbledore saapui pian. Puheensorina hiipui.

"Taas on vuosi mennyt!" Dumbledore sanoi iloisesti. "Ja

minä saan härnätä teitä vanhan miehen pihisevällä jaarituk-
sella ennen kuin upotamme hampaamme herkulliseen juhla-
ateriaan. Onpa ollut vuosi! Toivottavasti teidän pääanne ovat
hivenen täydempiä kuin tullessanne... teillä on edessänne
koko kesä aikaa tyhjentää ne mukavasti ennen ensi vuoden
alkua...

"No niin, olen ymmärtänyt että tässä täytyisi luovuttaa
pokaali tupamestaruuden kunniaksi, ja pistetilanne on seu-
raava: neljännellä sijalla Rohkelikko kolmellasadalla kahdel-
latoista pisteellä, kolmantena Puuskupuh kolmellasadalla-
viidelläkymmenelläkahdella pisteellä, Korpinkynnellä on
neljäsataakaksikymmentäkuusi pistettä ja Luihuisella neljä-
sataaseitsemänkymmentäkaksi."

Luihuisten pöytä puhkesi myrskyisiin hurraahuutoihin
ja jalkojen tömistykseen. Harry näki Draco Malfoyn hak-
kaavan pikariaan pöytään. Se oli kuvottava näky.

"Kyllä, kyllä, erinomaista, Luihuinen", Dumbledore sa-
noi. "Viime aikaiset tapahtumat on kuitenkin nekin otetta-
va lukuun."

Huoneeseen laskeutui syvä hiljaisuus. Luihuisten hymyt
hyytyivät hieman.

"Ohöm", Dumbledore sanoi. "Minulla on tässä muuta-
ma viime hetken piste jaettavana. Katsotaanpa. Kyllä..."

"Ensin – Ronald Weasleylle..."

Ron lehahti tulipunaiseksi, hän näytti auringossa pahasti
kärvähtäneeltä retiisiltä.

"...parhaasta šakkipelistä, jota on moneen vuoteen Tyly-
pakkassa nähty. Palkitsen Rohkelikon viidelläkymmenellä
pisteellä."

Rohkelikkojen hurraahuudot melkein kohottivat lumo-

tun katon ilmaan – tähdet päiden päällä näyttivät väräjävän. Percyn kuultiin sanovan toisille valvojaoppilaille: ”Minun veljeni, tiedättehän? Minun nuorin veljeni! Selvitti tiensä läpi McGarmiwan jättiläkkilaudan!”

Lopulta salissa oli taas hiljaista.

”Toiseksi – Hermione Grangerille... kylmän järjen käytöstä tulisessa paikassa. Palkitsen Rohkelikkotuvan viidelläkymmenellä pisteellä.”

Hermione hautasi kasvot käsiinsä. Harry epäili vahvasti, että tyttö oli purskahtanut itkuun. Rohkelikot eivät tienneet miten päin olisivat olleet – he olivat saaneet sata pistettä lisää.

”Kolmanneksi – Harry Potterille...” Dumbledore sanoi. Huoneeseen lankesi täysi hiljaisuus. ”... silkasta rohkeudesta ja merkittävästä urhoollisuudesta. Palkitsen Rohkelikkojen tuvan kuudellakymmenellä pisteellä.”

Pauhu huumasi korvia. Ne, jotka osasivat laskea yhteen samalla kun huusivat kurkkuaan käheäksi, tiesivät jo että Rohkelikolla oli nyt neljäsataaseitsemänkymmentäkaksi pistettä – tasan saman verran kuin Luihuisella. Tupamestaruudessa oli tullut tasapeli – kunpa Dumbledore vain olisi antanut Harrylle edes yhden pisteen enemmän.

Dumbledore kohotti kätensä. Huoneeseen laskeutui vähitellen hiljaisuus.

”Urheutta on monenlaista”, Dumbledore sanoi hymyillen. ”Vaaditaan paljon urheutta nousta vastustamaan vihollisiaan, mutta sitä tarvitaan myös silloin kun noustaan vastustamaan ystäviä. Siitä syystä palkitsen kymmenellä pisteellä Neville Longbottomin.”

Jos joku olisi seissyt suuren salin ulkopuolella, hän olisi

varmaan kuvitellut, että siellä oli sattunut jonkinlainen räjähdys, niin kova melu puhkesi nyt rohkelikkojen pöydässä. Harry, Ron ja Hermione nousivat ylös huutamaan ja hurraamaan, kun järkytyksestä kalvennut Neville katosi häntä halaamaan rynnänneen ihmisjoukon alle. Hän ei ollut koskaan ennen ansainnut edes yhtä pistettä Rohkelikolle. Harry, joka hurrasi edelleen, tyrkkäsi Ronia kylkeen ja osoitti Malfoyta, joka ei olisi voinut näyttää äimistyneemmältä ja kauhistuneemmalta, vaikka häneen olisi juuri langetettu kokovartalolukko.

”Mikä tarkoittaa”, Dumbledore huusi suosionosoitusten myrskyn yli, sillä myös korpinkynnet ja puuskupuhit juhlivat luihuisten kukistumista, ”sitä, että meidän on hie-man muutettava salin koristeluja.”

Hän taputti käsiään. Siinä samassa vihreät koristeet muuttuivat helakanpunaisiksi ja hopeaiset kullaksi; valtava Luihuisen käärme katosi ja komea Rohkelikon leijona ilmestyi sen paikalle. Kalkaros puristi professori McGarmivan kättä kammottavan väkinäinen hymy huulillaan. Hän tavoitti Harryn katseen ja Harry tiesi heti, etteivät Kalkaroksen tunteet häntä kohtaan olleet muuttuneet tippaakaan. Se ei vaivannut Harrya. Vaikutti siltä, että elämä voisi seuraavana vuonna palata ennalleen, tai niin ennalleen kuin Tylypahkassa oli mahdollista.

Ilta oli Harryn elämän siihen mennessä paras, parempi kuin voittoa huikeus, parempi kuin joulu tai vuoripeikon tyrmäys... hän ei ikimaaailmassa unohtaisi sitä iltaa.

Harry oli melkein unohtanut, että koetulokset eivät olleet vielä tulleet, mutta tulivathan nekin lopulta. Hänen suureksi

hämmästykskseen sekä hän itse että Ron pääsivät läpi hyvin arvosanoin. Hermione oli tietysti vuoden paras oppilas. Nevillekin selviytyi niukin naukin, sillä hänen hyvät yrттitiedon arvosanansa korvasivat surkeat taikajuomatulokset. He olivat toivoneet, että Goyle, joka oli melkein yhtä tyhmä kuin ilkeäkin, olisi lentänyt koulusta, mutta läpi hänkin oli päässyt. Se oli sääli, mutta kuten Ron sanoi, eihän elämässä voinut saada kaikkea.

Ja yhtäkkiä heidän vaatekaappinsa olivat tyhjät ja matkarkunsa pakatut. Nevillen rupikonna löytyi vessan nurkasta lymyilemästä ja oppilaille jaettiin laput, joissa heitä kiellettiin taikomasta lomallaan ("Minä aina toivon, että he unohtaisivat jakaa nämä", Fred Weasley sanoi surullisena). Hagrid tuli saattamaan heidät venelaivueelle, joka purjehti järven yli. He nousivat Tylypahkan pikajunaan, juttelivat ja naureskelivat maaseudun muuttuessa vihreämmäksi ja siistimmäksi, söivät Bertie Bottin joka maun rakeita kiitäessään ohi jästikaupunkien, kiskoivat velhonkaavut päältänsä ja puukeutuivat tavallisiin takkeihin. Lopulta he saapuivat King's Crossin rautatieaseman laiturille yhdeksän ja kolme neljäsosaa.

Kesti melko kauan ennen kuin kaikki olivat päässeet pois laiturilta. Kurttuinen vanha opas seisokeli lippupuomin vieressä ja päästi heidät portista kaksi tai kolme kerrallaan, jotteivät he herättäisi huomiota tupsahtamalla yhtäkkiä kaikki kiinteän seinän läpi jästejä hätkähdyttämään.

"Teidän täytyy tulla meille tänä kesänä", Ron sanoi Harrylle ja Hermionelle, "teidän kummankin – minä lähetän sitten pöllön."

Toiset tuuppivat heitä kun he siirtyivät kohti porttia,

joka veisi heidät takaisin jästien maailmaan. Jotkut huutelivat:

"Hei, Harry!"

"Nähdään, Potter!"

"Taas suosittu", Ron sanoi virnistäen.

"Siellä en ole suosittu, minne nyt menen, siitä voit olla varma", Harry sanoi.

Hän, Ron ja Hermione menivät yhdessä portista läpi.

"Tuolla hän on, äiti, tuolla hän on, katso!"

Se oli Ronin pikkusisko Ginny Weasley, mutta hän ei osoitellut Ronia.

"Harry Potter!" hän kiljui. "Katso, äiti! Minä näen –"

"Ole hiljaa, Ginny, ja on rumaa osoitella."

Rouva Weasley hymyili heille.

"Taisi olla kiireinen vuosi?" hän sanoi.

"Erittäin", Harry sanoi. "Kiitos toffeesta ja jumpperista."

"Voi, eihän siinä mitään, kultaseni."

"Mennäänkö sitten?"

Se oli Vernon-setä, edelleen sinipunervanaamainen, edelleen viiksekäs, edelleen raivostuneen näköinen kun Harry röyhkeästi kantoi pöllöä häkissä asemalla, joka oli täynnä tavallisia ihmisiä. Hänen takanaan seisoivat Petunia-täti ja Dudley, joka näytti kauhistuneelta jo Harryn nähdessäänkin.

"Tekö siis olette Harryn perhettä?" Weasleyn perheen äiti sanoi.

"Niinkin voi sanoa", Vernon-setä sanoi. "Vauhtia, poika, ei meillä ole koko päivää aikaa." Hän käveli pois päin.

Harry viivytteli vaihtaakseen vielä viimeiset sanat Ronin ja Hermionen kanssa.

"Nähdään sitten kesällä."

"Toivottavasti sinulla on – hyvä loma", Hermione sanoi katsoen epävarmana Vernon-sedän suuntaan, järkyttynään siitä että joku osasikin olla niin epämiellyttävä.

"Aivan varmasti on", Harry sanoi ja toiset hämmästyivät virnettä, joka hänen kasvoilleen levisi. "He eivät nimittäin tiedä, ettei meidän ole lupa taikoa lomalla. Minulle tulee tänä kesänä vielä hauskaa Dudleyyn kanssa..."

ENSIMMÄINEN HARRY POTTER NYT POKKARINA!

Harry Potter on mielestään ihan tavallinen 11-vuotias poika. Tosin hän asuu huoltajiensa luona portaiden alla olevassa kaapissa. Harryn elämä muuttuu täysin, kun hän saa kutsun Tylypahkan velhojen ja noitien kouluun. Harrylle avautuu kokonaan uusi maailma ja hän saa tietää olevansa velhojen sukua! Silti kaikki on aloitettava alusta. Tylypahkassa Harry opiskelee taikuuden alkeita, kuten muodonmuutoksia ja taikajuomien tekoa. Koulunkäynti on hauskaa, mutta henkeäsalpaavan jännittäväksi se muuttuu, kun Harry ryhtyy ratkomaan kiehtovaa arvoitusta ystäviensä Ronin ja Hermionen kanssa, ja pelissä on tiedät-kai-kuka...

"Harry Potter ja viisasten kivi on parasta, mitä kirjan kansien välistä voi löytää: bykerryttävän hauska, salaperäinen ja taitaapa sen luettuaan oppia elämästäkin jotain uutta. Selvä klassikko!"

– Antti Helin, Koululainen

"En ihmettele, että monet aikuiset ovat siirtäneet Potterin yöpöydälleen sen jälkeen, kun jälkikasvu on saanut kirjan luettua. Ja kirjakaupoissa kirjoja ostetaan itselle luettavaksi milloin mitään kummilapsen syntymäpäivää tekosyynä käyttäen."

– Karo Hämäläinen, Satakunnan Kansa

**HARRY POTTER JA
SALAISUUKSIEN KAMMIO
TULOSSA POKKARINA
HEINÄKUUSSA 2011.**

